

От авторката на бестселъра "Диви мъгли"

Касч Едуърдс

Дива Мюзия

р
о
м
а
н
т
и
ч
н
и

в
р
е
м
е
н
а

КАПАЗАНОВ 402.020 - 1994

КАСИ ЕДУАРДС ДИВА ИЛЮЗИЯ

Превод: Ива Балканска

chitanka.info

ВИДЕНИЯ НА СЪДБАТА

Джолена Едмъндс, индианка, отгледана от бели заселници, никога не е живяла сред своите хора. Но в сънищата ѝ се явява един здрав и силен смелчага, който я изпълва с копнежи и страст. При едно пътуване през Монтана фантазиите на младата жена внезапно се превръщат в сладка реалност, когато среща смел воин на име Петнист орел. Изкушавана от желание, Джолена се отдава на страстта в силните прегръдки на Петнистия орел. Но един враг заплашва да ги раздели завинаги и да превърне тяхната любов в дива илюзия.

ПЪРВА ГЛАВА

Монтана — 1852

Дванайсет покрити каруци, теглени от осем чифта волове, бавно се движеха през разлюляната от вятъра висока трева покрай реката Йелоустоун, криволичетца през областта Монтана.

Беше август — най-подходящото през годината време за пътуване. На запад тъмнееха Скалистите планини, чиито остри върхове се открояваха на фона на бледосиньото небе. На север се издигаха трите хълма Суийтграс. На изток мержелееха Беър Пос, а на юг, отвъд реката Йелоустоун, се виждаха боровите гори на планината Хайууд.

Наоколо бизони и антилопи спокойно пасяха избуялата през пролетта трева.

В първата каруца под платнището, опънато, за да предпази младата майка и детето от горещите слънчеви лъчи, седяха Брайс Едмъндс и съпругата му Шарлот.

Шарлот гледаше своя двуседмичен син с обич и обожание и все още съжаляваше, че не се е родил в по-цивилизована среда, на удобно легло и в присъствието на истински лекар, където има достатъчно храна. И без това запасите от храна на експедицията бяха намалели и всичко сега се разпределяше на дажби. Трябваше да достигнат Мисури, където да се качат на параход и да се върнат в своя удобен просторен дом в Сейнт Луис.

Когато предложи да се присъедини към предвожданите от съпруга ѝ лепидоптеристи — изследователи на ципокрилите, Шарлот не помисли, че може да забременее по време на дългото изморително пътешествие.

Но се случи точно това.

— Разочарован ли си, скъпи? — попита Шарлот. Нежно гледаше Брайс, за когото бе венчана от шест години. Русата му коса бе станала почти бяла от силното слънце в Монтана, но това не го бе загрозило.

Дори сега, когато седеше до своя съпруг, тя копнееше да се протегне и да докосне лицето му или да прокара пръсти през гъстата му коса. С всеки ден го обикваше повече и всяка целувка и ласка сякаш бе първата им.

Муха забръмча около лицето на сина ѝ и тя престана да мисли за своя любим съпруг. Пропъди мухата от детето, чиито устнички жадно сучеха от гърдата ѝ.

Нейният Кърк.

Нейният прелестен Кърк. Беше ѝ дотегнало да пропъжда комари, кърлежи и мухи.

— Дали съм разочарован заради това, че не намерих рядката венецуелска пеперуда еуфедра? — с усмивка попита Брайс. — Не, не съм.

Сетне погледът му с радост се спря върху детето.

Щеше да запомни образа на своя сучещ син до края на живота си. Беше чудесно, че най-после стана баща.

След петгодишни безуспешни опити двамата с жена му се примириха, че няма да имат деца. Изведнъж, сякаш някой докосна с магическа пръчка утробата ѝ, и Шарлот забременя. Раждането на детето сред такова тежко изпитание бе чудо. Чудо бе всъщност, че и двамата оживяха.

Заобикаляха ги индианци от различни племена и бе истинско чудо, че не са нападнали керванът от каруци. Сякаш Господ ги пазеше по време на пътуването.

— Щях да съм ужасно разочарован, че не намерихме рядката пеперуда — продължи Брайс, — но този малък подарък в ръцете ти променя всичко. Толкова съм щастлив, скъпа. Най-красивата жена в Сейнт Луис приема предложението ми за женитба, назначават ме уредник на музея по естествознание и най-после имам син. Нямам основание да се оплаквам.

— Но ти толкова се надяваше, че ще намериш еуфедра — отвърна Шарлот и отмести от гърдата си заспалия Кърк. Зави го с тънко одеяло и го залюля с лявата ръка, докато закопчаваше роклята си. — Щеше да завършиш колекцията си и да се заловиш с книгата, за която толкова често си ми говорил и в която подробно ще опишеш своите рисковани начинания и уловените пеперуди. Колко хубаво щеше да е, скъпи, ако...

Брайс извърна поглед, за да не види Шарлот помръкналите му от разочарование очи. Беше ѝ се заклел, че провалът на експедицията не го тревожи, но всъщност това го измъчваше.

— Ще я открия друг път, на друго място. Сега единствената ми мисъл е да ви измъкна с Кърк от земите на индианците и да ви настаня в безопасност на парахода. Остава още малко, скъпа. Може и да стигнем Мисури довчера по залез-слънце.

Шарлот се развълнува от мисълта за близкия край на това ужасно пътуване. Вниманието ѝ бе привлечено от нещо в сянката на високите храсти. Приведе се и възкликна, когато видя, че не е животно, а безжизнена ръка. Младата жена пребледня при мисълта, че се натъкват на човек, убит или скалпиран от индианците. „Ама че късмет — мина ѝ през ума. — Да ни нападнат, когато почти сме зърнали парахода.“

— Брайс, виждаш ли ей там? — попита тя и посочи към храстите. Бяха вече достатъчно близо и успя да забележи, че ръката не е на бял човек.

Беше с цвят на бакър! Ръка на индианец!

Ужаси се при мисълта, че може да е някакъв капан.

— Господи, та това е ръка! — промълви Брайс, дръпна юздите и спря бавно движещите се бикове.

Шарлот го сграбчи за лакътя и прошепна с широко отворени очи:

— Внимавай, навярно е капан. Индианците могат да ни нападнат всеки момент.

Брайс докосна с ръка пламналата ѝ буза.

— Спокойно — отвърна той, сякаш говореше на дете. — Да не губим самообладание.

Дръпна ръката си, наведе се и видя, че и другите каруци са спрели зад тяхната и спътниците му вече слизат и се отправят към него.

Отново погледна Шарлот и строго ѝ нареди:

— Стой тук. Ако се наложи, слез откъм моята страна, чуваш ли? — Протегна се назад каруцата и ѝ подаде малък пистолет със седефена дръжка. — Ако не се върна и двамата с детето ви заплашват червенокожи, за бога, стреляй!

Шарлот се дръпна при вида на огнестрелното оръжие, което винаги ѝ бе противно. Но тъй като нямаше избор, здраво стисна

пистолета и впери поглед в Брайс, който предпазливо се приближаваше до мъртвеца. Бе извадил оръжието си, а другите мъже държаха пушки.

Съпругът ѝ бавно запълзя към храстите. Щом видя, че там няма никой, който да се нахвърли върху него, пхна пистолета си обратно в кобура и забърза напред.

Повдигна долните клони на храстите и се слиса от гледката.

— Индианка с дете, родено само преди няколко часа — каза един от спътниците му, отгатнал сякаш неговите мисли. — Брайс, жената е мъртва.

Водачът на експедицията коленичи до индианката, затвори очите ѝ и внимателно взе бебето. Майката бе срязала пъпната връв, но беше издъхнала, преди да почисти детето и да го нахрани.

Черноокото бебе доверчиво погледна Брайс и заплака. Беше гладно.

Без да се замисля, той понесе малкото същество към каруцата.

— Господи, бебе! — възкликна Шарлот.

— Майката е мъртва — тъжно промълви Брайс. Държеше бебето така, че жена му да го види по-добре. — Момиченце. Красиво е, нали?

— Да, много — тихо отвърна младата жена, развълнувана от плача на детето. — Сигурно е гладно, клетото. — Погледна първо Кърк, после тежките си напращели от кърма гърди. Имаше мляко за две деца. Обърна се усмихната към съпруга си — протегна ръка и промълви: — Дай да я накърмя. Моля те, скъпи. Иначе ще умре.

— Сигурно — отвърна той. — Нека набързо да я измия и ще ти я донеса.

Спътниците им бяха наобиколили тяхната каруца и го наблюдаваха. Брайс отиде с детето зад фургона. Взе топла вода, изкъпа момиченцето и го занесе на жена си. Тя внимателно постави Кърк в скута си и пое бебето.

Мъжете оставиха Шарлот на спокойствие, скупчиха се наблизко и започнаха да обсъждат случилото се.

Младата жена разкопча роклята си. Очите ѝ се насълзиха, когато момиченцето започна да суче. Тя гледаше учудено кожата на бебето с хубав бакърен цвят и мъничките му пръсти. Мина ѝ през ума, че детето е сираче и че навярно Кърк ненадейно ще се сдобие със сестра.

Шарлот не бе сигурна дали ще има повече деца. Мина дълго време, докато роди своя очарователен син.

Брайс стоеше до каруцата и наблюдаваше сучещото бебе.

— Не знам какво да нравя — промълви той с измъчен глас. — Ако намерим селото, откъдето е дошла тази жена, може да ни обвинят за нейната смърт. Не искам да платя със скалпа си за вероятността да открия близките ѝ.

— А детето? — попита Шарлот. Сърцето ѝ силно заби от възбуждане при мисълта, че може да задържи бебето като свое собствено.

— Ще я вземем, Шарлот — отвърна Брайс. — Имаш ли нещо против? Ще я кърмиш.

Сълзи напълниха очите ѝ, докато гледаше малкото създание. То лакомо продължаваше да суче.

— Дали имам нещо против? — попита тя, отправяйки поглед към своя съпруг. — Скъпи, не мога да я оставя, след като веднъж съм я държала и кърмила. Тя ще е наша дъщеря. Кърк ще си има сестра. Ще ѝ дадем името, което избрахме в случай, че ни се роди дъщеря, вместо син.

— Джолена? — попита Брайс, протегна се и докосна крачето на момиченцето.

— Да, Джолена — въздъхна съпругата му, загледана в детето с обожание. — Името е хубаво и подхожда на такова красиво малко създание.

— Е, така да бъде — отвърна Брайс и кимна. — Отсега нататък тя е наша дъщеря.

Сетне се обърна към храстите, под които лежеше хубавата индианка. Нямахше време да я огледа, защото бе твърде обезпокоен за детето. От пръв поглед обаче забеляза нейната изящна миловидност и знаеше, че някой индиански воин ще е дълбоко опечален от тази загуба. Ако Джолена прилича на своята майка, един ден ще бъде красива като нея.

— Не мога да я погребя. Трябва да я оставя на открито, за да я намерят. Душата ѝ няма да се успокои, ако не бъде погребана според индианския обичай и заровена там, където са близките ѝ покойници. Нямаме друг избор, освен да я оставим така.

— Кога според теб ще я намерят? — попита Шарлот. Безпокоеше я мисълта, че диви животни могат да разкъсат тялото на мъртвата.

Брайс замислено потърка чело, загледан в далечината.

— Известно е, че индианките отиват да раждат децата си на далечни места, до които се достига след тридневна ходене пеша. Съпругът воин, тръгнал да търси жена си, изминава това разстояние само за един ден на кон. Според мен той ще дойде тук довечера.

— Това значи, че ние трябва да се качим на речния параход преди неговото появяване — заключи Шарлот. — Ще успеем ли, скъпи? Можем ли да го направим?

— Ще се постарая — отвърна Брайс и се качи във фургона. Наведе се навън, за да извика на спътниците си, че отново тръгват, и мрачно погледна Шарлот. — Мъчително е за мен да лиша един мъж от новороденото му дете, но след като намери мъртвата си жена, той така ще се разяри, че ще убие всеки, когото срещне. Не ни остава нищо друго, освен да вземем неговото дете и да го отгледаме като наше.

— Ще ѝ се предоставят много повече възможности, отколкото би имала сред индианците — промълви Шарлот, докато отместваше детето от гърдата си. Протегна се назад и взе меко одеяло, за да загърне с него момиченцето.

Взе в прегръдките си двете деца и усмивка озари хубавото ѝ лице.

— Има нещо, за което трябва да сме подготвени — предупреди Брайс. — Когато порасне и започне да общува с децата в Сейнт Луис, ще е очебийна разликата в цвета ѝ. Навярно белите деца ще я измъчват и ще я наричат „дивачка“.

Шарлот пребледня, но решително заяви.

— Ще компенсираме това чрез нашето отношение към нея. Ще я научим да пренебрегва тези, които се ръководят от предразсъдъци в своите преценки.

Брайс се усмихна и одобрително кимна с глава на Шарлот, която така убедително защити момиченцето, станало тяхно от няколко минути.

ВТОРА ГЛАВА

Подредени в полукръг индиански колиби осейваха зелената равнина. Дървета ограждаха бистрия поток, извиращ от далечните планини. Той течеше покрай лагера, разположен на платото, където никакъв враг — червенокож или белокож — не можеше да премине незабелязан.

Мъжете бяха на лов. Жените от племето Черните крака сушаха месо и шиеха дрехи от щавена телешка кожа.

Миризмата на печено месо и гласовете на играещи деца изпълваха следобедния въздух.

Петнистия орел, наречен така отскоро, след като бе прекарал четири денонощия в пост, далече от своите близки, крачеше пред колибата на родителите си. Този ден игрите на децата му се струваха много глупави. Мислеше за други, по-важни неща. Знаеше, че днес би трябвало да се върне Сладката гълъбица с новороденото си дете в ръце. Когато отминаха дните, необходими на жена от племето Черните крака да отиде далече, за да роди, съпругът ѝ, Кафявия лос, се разтревожи и тръгна да я търси заедно с много воини.

„Тя е мъртва — мислеше Петнистия орел. Дългата му коса падаше около раменете, докато той крачеше тревожно — знам, че е мъртва.“

Отправи взор в небето.

„Аз съм само момче на десет зими, но ще скърбя за смъртта ѝ, сякаш тя е моя собствена жена. Никога не съм виждал такова красиво лице. Някоя друга жена, освен моята майка, не е била така грижовна и отзивчива. О, чуй ме, Слънце, върховни покровителю на Черните крака, нека Сладката гълъбица скоро се върне със своето дете на гърди. О, могъщи покровителю, чуй моите молитви!“

Откъм другия край на селото се чу тропот от конски копита, сякаш далечен гръм падна върху голата земя. Сърцето на Петнистия орел заби по-бързо. Искаше му се да изтича и да посрещне воините, за да разбере дали са намерили Сладката гълъбица.

Но сякаш мокасините му бяха приковани към земята и той не можеше да се помръдне.

Бе момче, сляпо увлечено в по-възрастна от него жена.

Мнозина биха го нарекли глупак, ако покаже чувствата си към Сладката гълъбица. Бе твърде предпазлив дори когато тичаше, играеше или ходеше на лов с другите млади бойци от селото.

Носеше само панталони и хубави черни мокасини. Широка, обшита с мъниста лента, придържаше гарвановочерната му дълга до кръста коса. Стоеше със свити юмруци. Сърцето му биеше толкова силно, сякаш в тялото му някой удряше барабани.

Черните му очи напрегнато наблюдаваха тържествената процесия конници. Испита отчаяние, когато видя теглената от последния кон носилка, на която лежеше тяло, покрито с меча кожа.

Петнистия орел погледна нагоре и едва се сдържа да не извика, когато видя, че воинът, чиито кон тегли носилката, е Кафявия лос. Под коженото покривало бе Сладката гълъбица.

Кафявия лос спря коня си и слезе. Наобиколиха го хората от селото в очакване да отвие тялото на жена си. Щом видяха чаровната Сладка гълъбица, трогнала всички в селото със своята доброта през краткия си осемнайсетгодишен живот, заридаха.

Петнистия орел потисна сълзите си и събра целия си кураж, за да се провере и да зърне младата жена. Преглътна и решително се промъкна през ридаещите хора от племето.

Доближи се до тялото и краката му се подкосиха.

Тя бе бездиханна. Мъртва.

Потисна риданията си, когато видя кръвта по полата ѝ. Знаеше, че яркото червено петно е от раждането.

Внезапно му хрумна нещо. Отчаяно огледа носилката. Обзе го паника, когато не видя бебето.

— А детето? — не се сдържа и попита, когато погледна опечаления Кафяв лос. — Не виждам детето.

За младия мъж Петнистия орел бе малко момче, което не би трябвало да се интересува от по-възрастна жена, особено от собствената му съпруга. Той извърна поглед, без да му отговори.

Майката на Петнистия орел застана до него, хвана ръката му и промълви:

— Но-ко-и, сине, тук не бива да стоят млади бойци.

Опита се да го отстрани от носилката, но момчето не помръдна от мястото си. За пръв път не се подчини на своята майка.

Копнееше да погледа Сладката гълъбица за последен път, преди да бъде приготвена за погребване.

Никой, дори майка му, не бе в състояние да го лиши от това!

Чудеше се какво е станало с бебето.

— Майко, кажи ми — умоляваше я той с широко отворени очи.
— Къде е детето?

Бащата на Петнистия орел, вожд на племето, приближи до сина си и го хвана за рамото.

— Но-ко-и, сине, детето е изчезнало — тъжно каза Сивата мечка.
— Взел го е някой, преди Кафявия лос и воините да открият Сладката гълъбица. Претърсили са навсякъде, стигнали са дори до реката, но не са намерили бебето. Видели са следи от много каруци, копита и отпечатъци от стъпки. Ала по това време керванът отдавна бил заминал. Навярно тези, които са се качили на големия бял сал, са видели детето и са го взели от майката.

Сърцето на Петнистия орел се сви от болка при мисълта, че бебето на Сладката гълъбица е при бледоликите.

Не можеше да си представи как бяла жена ще се грижи за детето, което е трябвало да суче от гърдата на индианката.

И никой няма да узнае дали е момче или момиче.

Закопня да побегне към хълмовете, за да се моли за душата на Сладката гълъбица. Безмълвно се взираше в жената, чиито глас шептеше в сърцето му така, сякаш той бе нейният боец, а тя — негова съпруга.

Любимата му никога не узна за силните му чувства. Това можеше да стане сега, когато неговите молитви политнат към небесата, откъдето тя ще започне дългото си пътешествие в другия свят. Ще ѝ говори така, както на огненото слънце.

Тя ще го чуе!

Беше сигурен в това!

Сладката гълъбица ще пази тяхната тайна, докато и той отиде при нея на Слънчевите хълмове — призрачното място на племето Черните крака.

С тъжни, изпълнени с копнеж очи, младежът се взираше в жената, чиято смърт дълбоко го развълнува. Дори мъртва тя все още бе

необикновено красива. Косата ѝ бе черна като въглен, а очите — по-кафяви от най-високата ела.

Сърцето му се късаше, докато той съзерцаваше за последен път изящните черти на нейното лице, свършени и несравними.

Повече не можеше да сдържа чувствата си. Обърна се, промъкна се през ридаещите хора и избяга извън селото. Сърцето му биеше до пръсване. Плачеше, докато се изкачваше по стръмния склон, надявайки се един ден да намери детето, родено от жената на момчешките му мечти.

Тичаше нагоре, заслепен от сълзи. Най-после се изкачи високо над гората. Селото му остана в далечината, скрито зад дърветата. Младежът достигна скалата и коленичи върху нея.

Чу далечно биене на тъпани, подобно на ударите на сърцето си в ушите. Бяха индианските татами, с които призоваваха духовете.

Риданията на събратята му изпълниха сърцето му с отчаяние. Погледна към небесата и започна да се моли на слънцето да му даде сила, за да посрещне нещастieto, сполетяло неговото племе — смъртта на жената, която всички обичаха.

— Съжали ме, Слънце! — извика той. — Велики вожде, могъщи шамане!

Бе необичайно тихо. Сърцето му за момент спря да бие и той широко отвори очи, когато чу нещо нереално и удивително.

— А-уа-е! Бъди смел, синко!

Сепна се от думите и от силата на гласа.

Бързо се огледа наоколо, но не видя никого. Вдигна очи към небето и се усмихна. Разбра, че Старецът, върховният бог на Черните крака, техният създател Напи, е чул молитвата, усетил е скръбта в неговото сърце и му отговаря. Слънцето и Старецът знаеха за чувствата на Петнистия орел, макар че бе грешно да се обича два пъти по-възрастна жена.

Усмихна се. От очите му бликнаха сълзи. Сега бе сигурен, че го разбират.

Ще прогонят мъката от сърцето му, за да се посвети той на бъдещето. На всички бе известно, че един ден младежът ще е вожд на своя народ. Ако иска да е достоен и могъщ, трябва да се подготви за това.

Ще се научи как да посреща смъртта.

Тъпаните продължаваха да бият. Петнистия орел отново се обърна към небесата:

— Чуй ме, Слънце! Уо-ка-хит, чуй моята молитва. Помогни ми да се избавя от своята скръб. Нека като орел отлети далече. Хай-я. Помогни ми, моля те, да понеса моята загуба. Предай думите ми на Сладката гълъбица по пътя ѝ към другия свят. Развълнувай нейното сърце с песен. Тя ще е с нея, докато аз също стана една от звездите в небето и заблещукам над близките си, които съм оставил на земята.

Моли се, докато нощта го обви като черно наметало, отправил взор към звездите. Внезапно започна мъртвешкият танц на духовете. Младежът затърси най-ярко проблясващата звезда и когато я откри, разбра, че Сладката гълъбица е на небето и му се усмихва оттам, разбрала за момчешките чувства и за отчаянието му.

Наоколо цареше тишина, не помръдваше нито лист.

Изведнъж от долината се чу звук, подобен на гръмотевица, грамаден бухал полетя към Петнистия орел и почти докосна лицето му.

Момчето потръпна. Птицата го предупреждаваше, че е време да остави своята мъка зад себе си.

С вдигната глава, горда осанка и сухи очи Петнистия орел си тръгна от мястото, където се бе молил. Знаеше, че един ден отново ще види Сладката гълъбица.

През онази нощ той се превърна в мъж.

ТРЕТА ГЛАВА

Осемнадесет години по-късно, Сейнт Луис, Мисури, 1870

Индианските колиби бяха живописно украсени с рисунки, изобразяващи слънца, светкавици и годишни времена. Селото изглеждаше безлюдно, докато Джолена предпазливо крачеше през него. Наскоро се бе разделила със своите спътници, щом достигнаха страната на Черните крака.

Младата жена пристъпваше на пръсти и със затаен дъх. Усети миризмата на печено месо, но храната бе последното, за което мислеше. Ужасяваше се, че е сама в безлюдното село, и се питаше къде са жителите му. Очакваше, че ще се нахвърлят върху нея от всички страни. Макар бакърената кожа и кехлибарено черната ѝ коса да доказваха, че е потомка на индианци, Джолена бе облечена като бяла жена и не знаеше дума от езика на племето.

Как да обясни своята дилема?

Дали ще я изслушат?

Изведнъж спря и възкликна. От една палатка излезе воин от племето и препречи пътя ѝ. Джолена се слиса не толкова от внезапното му появяване, колкото от свършената му красота. Когато той протегна към нея ръка и нежно докосна лицето ѝ, опасенията ѝ изчезнаха.

Младата жена се събуди от първите слънчеви лъчи, проникващи през дантелените завеси в спалнята. Тъмните ѝ очи се отвориха, а сърцето ѝ биеше лудо. Все още изживяваше същите нежни чувства, които току-що беше изпитала в съня си. Много пъти напоследък сънуваше все красивия воин. Сънят ѝ тази нощ бе различен.

Той действително я бе докоснал.

Сложи ръка на бузата си, докосната в съня, затвори очи и си представи, че това е неговата ръка и че усеща устните му върху своите.

Знаеше, че трябва да престане с тези фантазии. Насила отвори очи и свали ръка от лицето си. Вместо за красивия индианец, започна да мисли за това, което ѝ предстоеше от този ден нататък.

Намести се по-удобно върху възглавниците и отпусна ръце върху копринената завивка. Сетне хвърли поглед върху дантелените завеси на прозореца, чиито мотиви се открояваха на слънчевата светлина. Събуждаше се в своята спалня за последен път. През следващите месеци, ако не и година, нямаше да е тук.

Все още не можеше да повярва, че заминава за необитаемата област Монтана. Трудно убеди баща си да ѝ разреши да предприеме пътешествие с група лепидоптеристи, които търсеха еуфедра. Тази рядка пеперуда отново бе мигрирала от венецуелските джунгли.

Преди години баща ѝ бе тръгнал по същите следи, без да намери насекомото. Единственото, което открил и донесъл в Сейнт Луис, било едно бебе.

Измъкна се от леглото и босите ѝ крака потънаха в дебелия килим. Усмихна се при спомена как нейните родители ѝ бяха казали истината, след което приятелчетата ѝ често ѝ се подиграваха, че е червенокожа.

Застана пред огледалото и напрегнато се взря в него. Прокара ръка по лицето си с гладка кожа с цвят на бакър, огледа високите скули и тъмнокафявите очи.

После приглади гарвановочерната си коса, стигаща до кръста. Още на шестгодишна възраст осъзна разликата между себе си и другите момиченца, с които ходеше на училище. Изживя дълбоко разочарование от подигравките, че е индианка. Наричаха я „дивачка“.

Бързо осъзна, че цветът на нейната кожа я отличава от другите.

Помоли родителите си да ѝ обяснят защо, след като им е дъщеря, кожата ѝ не е бяла.

Слушаше като омагьосана, докато майка ѝ и баща ѝ разказваха как са я намерили да лежи до мъртвата си майка — индианка. Още тогава я обикнали, взели я със себе си и я отгледали като собствена дъщеря.

Казаха, че не знаят към кое племе принадлежи, нито кой е баща ѝ.

От този ден Джолена непрекъснато се питаше какво е нейното потекло, какъв е нейният народ.

Прие съдбата си с високо вдигната глава. Родителите ѝ осиновители се държаха с нея чудесно. Бе много близка със заварения си брат Кърк, малко по-голям от нея. Кърк отложи ученето си в колежа, за да я придружи в пътешествието ѝ из областта Монтана. Надяваше се да постигнат онова, което баща им не бе успял преди години — да намерят рядката пеперуда, забелязана там.

Усети трепет при мисълта за индианците в областта Монтана. Черните крака бяха едно от племената, живеещи там, а мъжът от сънищата ѝ принадлежеше към тях. Беше го разбрала по черния цвят на мокасините му.

От описанията на този народ бе научила, че племето Черните крака носят винаги такива мокасини.

Скоро щеше да общува с тях и от това изпитваше особено вълнение. Предполагаше, че водачите на експедицията са индианци... навярно един от тях е красив като война от сънищата ѝ.

А може да открие своите прадеди, въпреки че се съмняваше в това. Майка ѝ бе умряла отдавна, преди осемнайсет години, а баща ѝ навярно е забравил за детето, родено в онзи трагичен ден. Освен това областта Монтана заема огромна територия.

Не ѝ изглеждаше възможно, нито логично, че така лесно ще открие своите предци.

Джолена въздъхна и отиде до прозореца. Погледна към гъвкавите клони на виолетовата спирея, увиснала над бялата ограда, отделяща къщата от улицата. От вътрешната ѝ страна цъфтяха маргарити, кучешки дрян и азалии изпъстриха с пастелните си тонове пейзажа. Когато тя отваряше прозореца, въздухът в стаята се изпълваше с аромат на цветя.

Сейнт Луис бе красив град с добри и мили жители.

Беше юни, началото на лятото, когато Джолена закопняваше за приключения.

Скоро щеше да се сбогува със Сейнт Луис и да се отправи към непознатата провинция, където може би я очакваха невероятни открития.

Нямаше търпение да започне деня. Бързо облече дълга сива рокля, удобна за пътуване с парахода „Йелоустоун“ по Мисури.

След като среса дългата си черна коса, отиде до писалището и започна да сортира книгите, които щяха да са ѝ необходими по време

на пътешествието.

Избра повече, отколкото можеше да побере една пътна чанта, усмихна се, грабна ги под мишница и излезе от спалнята.

Бавно заслиза по стръмното стълбище с твърде обемистия товар в ръце.

— Това е безпогрешен начин да си счупиш врата, сестричке — отбеляза Кърк, докато бързо се изкачваше към нея, за да ѝ помогне. — Господи, Джолена, защо вземаш цялата си библиотека? Това ще те обременява по време на пътуването. Не мисля, че е целесъобразно.

Преди Джолена да отговори, откъм долната част на стълбището се разнесе висок, авторитетен глас:

— Смятам, че е безразсъдство да се гони тази неуловима пеперуда — заяви Брайс Едмъндс. — Надявах се да размислиш, но щом видях струпаните до вратата сандъци и пътни чанти, разбрах колко неразумен съм бил да смятам, че в последния момент ще се откажеш от този риск.

Джолена припряно погледна брат си, след което вежливо се усмихна на своя баща. Винаги се натъжаваше, когато виждаше как баща ѝ чезне от някаква особена парализа, прикован към инвалиден стол до края на живота си. Само очите и усмивката му напомняха за предишната му красота. Побелялата му коса оредяваше, а лицето бе помръкнало и цялото в бръчки. Раменете му бяха слаби и превити.

Джолена едва издържаше, когато гледеше отпуснатите в инвалидния стол крака, останали само кожа и кости. Мускулите му бяха атрофирани.

Вече едва си спомняше как изглеждаше баща ѝ някога. Виждаше предишния Брайс Едмъндс в брат си, с неговите лунички, руса коса и лице, което кара момичетата да го погледнат отново.

Мислеше за красивата си майка, влюбена в своя съпруг и се натъжаваше, че Шарлот не е с тях сега. Бе умряла при второто си раждане.

Джолена смяташе, че ако майка ѝ бе жива и се грижеше за Брайс, той нямаше да гледа така тъжно, както често се случваше сега.

Почувства се виновна, задето бе така нетърпелива да го остави. Какви ли щяха да са неговите дни и нощи без компанията на двете му деца? Голямата им къща бе построена на висока скала, от която се

виждаше реката Мисисипи. И макар да имаше много слуги на негово разположение, това съвсем не бе достатъчно.

Но нищо не можеше да спре Джолена от заминаването за Монтана. Много причини пораждаха желанието ѝ да отиде там.

Затича се надолу по стълбите, горещо прегърна баща си и го целуна по бузата.

— Моля те, разбери ме! — пошушна тя. — Толкова искам да замина! Кажй, че не ми се сърдиш.

Брайс хвана с костеливите си пръсти Джолена за раменете и я отдалечи от себе си. Погледите им се срещнаха.

— Дъще, никога не съм те лишавал от нищо — изхриптя той. — Откакто проходи и проговори си все своеволна и склонна към авантюри. Разбирам желанието ти да откриеш тази дяволска пеперуда. Аз самият я търсих надлъж и шир. Но Монтана е толкова далече, Джолена. Всичко се случва.

— Да, знам — отвърна тя, докато се освобождаваше от стискащите я ръце. Сложи пътническите си чанти върху сандъците и се обърна към баща си. — Но толкова искам да замина, татко!

— Разрешавам ти и те благославям — каза Брайс. Обръщението ѝ „татко“ звучеше като музика в ушите му. Страхуваше се, че през следващата седмица или година тя ще нарича така някой друг. Ако Джолена успее да намери своите предци и да открие истинския си баща, Брайс ще загуби всичко, което му е скъпо.

Неговата дъщеря, неговата обична дъщеря!

Не беше сигурен дали ще го понесе.

— Да не говорим повече за това — бързо добави той. — Закуската е сервирана в столовата. Трябва да се нахраним, особено вие двамата. Кой знае какво ще ядете на парахода.

Кърк отмести останалите пътни чанти на Джолена и забута инвалидния стол на баща си. Напрегнато погледна сестра си, която вървеше пред тях. Походката ѝ тази сутрин бе някак различна.

Той знаеше причината, въпреки че не говореше за това. Джолена изгаряше от желание да разбере към кое индианско племе принадлежи и да открие своя истински баща. И макар да не се издаваше, той бе сигурен, че сестра му непрекъснато мисли за това. Възможно бе по време на експедицията тя случайно да открие отговорите на тези въпроси.

Дълбоко в себе си Кърк се страхуваше, защото знаеше, че това би съсипало баща им. Болката от загубата на дъщеря му може и да го убие. Да я загуби, когато тя се омъжи и отиде при своя съпруг, е едно, а съвсем друго е да я загуби заради мъж, когото Джолена ще нарича „татко“.

Кърк се опита да я откаже от участието в експедицията на лепидоптеристите заради баща им, но тя се закле пред Брайс, че ще намери тази неуловима рядка пеперуда и ще му я донесе, за да попълни колекцията си.

Не помогнаха клетвите на баща ѝ, че не желае да притежава насекомото. Дълбоко в сърцето си той съжаляваше за знанията по естествени науки, които ѝ бе предал, за да запълни в живота си празнотата, причинена от парализата. Не можа да убеди Джолена, че рядката пеперуда вече не е толкова важна за него, както преди много години, когато пътуваше надлъж и шир, за да я търси.

Младата жена усещаше напрежението между себе си и своите близки. Чувстваше се виновна, но нямаше да допусне да бъде съсипан най-възбуждаващият ден в живота ѝ. С всеки момент нарастваше възбудата ѝ.

Плъзна се по дългия коридор. От двете ѝ страни се отваряха врати, от които струеше светлина от полилеите в стаите.

Влезе в трапезарията. В голямата камина в дъното гореше огън и хвърляше трепкащи отблясъци по стените. Мебелите, статуетките и изящните предмети отразяваха слънчевата светлина, която струеше през прозорците в просторната стая.

Джолена застана зад стола си и преди да седне, изчака Кърк да избута инвалидната количка на баща им до централното място на масата. Младата жена нервно свиваше и отпускате ръце. Оглеждаше се наоколо с мисълта, че когато затъгува за дома, ще си спомня най-вече за тази стая. Помещението не бе само трапезария. Около камината бяха подредени удобни плюшени столове и канапе. Боядисана в цвят на червено бургундско вино, стаята бе спокойно убежище по време на обедите и на задушевните вечери, когато семейството се събираше около огъня.

Френски прозорци се отваряха към просторен балкон, надвесен над високата скала, с изглед към лъкатушешката мътна Мисисипи.

В мъгливи дни звукът на сирените се издигаше нагоре — тайнствен и красив.

Днес Джолена щеше да е част от това тайнство. Отново я изпълни трепетно въодушевление при мисълта за далечното пътуване с парахода. Не можеше да отрече, че е обзета от любопитство и надежди, които караха сърцето ѝ да забие така силно, сякаш в тялото ѝ думкаха барабани в постоянен ритъм.

Барабани.

Индианци.

Мисълта, че ще намери поне някои от своите родственици в земите на индианците, я караше да изпитва странно опиянение.

Ако само...

Мислите ѝ бяха прекъснати от думите на баща ѝ.

— Кърк, иди да сложиш още дърва в огъня. — Гласът му прозвуча по обичайния си начин. Брайс прикриваше своите чувства, но всеки път, когато срещаше погледа му, Джолена разбираше какво изпитва.

Той седна на масата и постла в скута си салфетка. Джолена, разкъсвана от емоции, които я измъчваха заради решението ѝ да изостави досегашния си начин на живот и да поеме към неизвестното, безмълвно издърпа стола си и седна. Внимателно разгърна салфетката в скута си, избягвайки погледа на баща си, защото изпитваше угризения на съвестта, че го оставя сам. Наблюдаваше Кърк, който сложи още две орехови цепеници в камината и се върна на масата. Почувства се благословена с такъв брат. Този интелигентен млад мъж жертваше бъдещето си, за да я придружи. Днес изглеждаше много красив в сини панталони от рипсено кадифе и бяла ленена риза. Единствено пистолетът със седефена дръжка, затъкнат в колана му, смущаваше и всяваше страх. Баща им го подари на Кърк, за да го носи по време на пътуването до Монтана и обратно.

Гърлото ѝ пресъхна при мисълта, че нейният брат ще има нужда от пистолет, макар и да знаеше колко голяма е вероятността да бъде принуден да го използва.

В много репортажи се описваха нападения и даже убийства, извършвани от индианци в Монтана.

Несъзнателно Джолена бе взела вилицата и неохотно бодеше бърканите яйца в чинията си. Стресна я високият глас на баща ѝ.

— Престани да си играеш с храната и яж — сърдито ѝ напомни Брайс, като се възползваше от правата си на баща за малкото време, което му оставаше.

Джолена леко се усмихна, кимна и промълви:

— Да, татко, бях се замислила. След един час ще съм на парахода. Не мога да не се вълнувам.

Трогнат, Брайс я изгледа продължително, после преглътна и погледна към недокоснатата си храна. Страхуваше се да не изгуби Джолена, след като веднъж тя навлезе в земите на своите праотци. Ако застане лице в лице с истинския си баща и с истинските си роднини, навярно ще пожелае да остане при тях.

Брайс погледна Кърк. Няколко пъти насаме той умоляваше сина си да направи всичко възможно Джолена да не узнае истината за своето племе. Но той твърде добре разбираше, че от двете му деца поупоритата е дъщерята. Щом си поставеше някаква цел, нищо не би могло да ѝ попречи. Дори всеотдайният Кърк не ще промени нейните намерения.

Брайс захвърли вилицата си ѝ сърдито се плесна по краката.

— Проклети да са тия крака! — гласът му пресекна от вълнение. Бе негово задължение да пази дъщеря си, а вече не можеше да го изпълнява. — Проклети да са завинаги!

Сърцето на Джолена се сви от мъка, очите ѝ се напълниха със сълзи. Почувства се напълно безпомощна и за момент реши, че трябва да промени плановете си.

После си спомни за красивия боец от племето Черните крака, когото сънуваше и разбра, че дори огорченият, тъжен баща не може да промени решението ѝ да следва своята съдба.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Три месеца по-късно, областта Монтана

Монтана. Безкрайни стръмни гористи хълмове и покрити с цветя планински поляни, където лъкатушещи потоци образуват водопади и сини езера блестят сред тихи долини.

Листата на памуковите дървета шумоляха, полюшвани от вятъра, и сякаш отвърщаха на нежния шепот на ручея, чиито кристалночисти води ромоляха и се плискаха в скалите.

Луната изплува на кадифеночерното нощно небе и огря могилата, покрита със зелени клончета и с диви цветя, сред които изпъкваха белите маргаритки.

Петнистия орел бе коленичил до гроба на Сладката гълъбица. Някакъв безмълвен, непонятен зов го накара да дойде тук. Беше дошъл в момента, когато слънцето залезе зад високите планини. Молеше се и покриваше с цветя гроба на жената, която отдавна бе напуснала този свят, но бе останала в мислите и в сърцето му все така красива, както някога.

Когато тя умря, частица от него отиде в гроба заедно с нея.

Чувствата му към Сладката гълъбица все още бяха толкова силни, че не можеше да сравни с нея никоя жена. Макар и двайсет и осем годишен, прекарваше нощите си сам.

— Петнист орел, ок-ю, ела. Уо-ка-хит, слушай, приятелю. Трябва да тръгваме, за да пристигнем във форт Чене до сутринта — промълви Двата хребета с риск да прекъсне уединението на своя приятел.

Бяха му непонятни чувствата на Петнистия орел към Сладката гълъбица. Шестнайсетгодишният младеж изпитваше удоволствие от компанията на момичета. Красиви негови връстнички бяха споделяли плътските наслади в леглото му. Знаеше, че Петнистия орел не е заклет ерген, но все още не бе избрал спътницата в живота си.

Двата хребета възнамеряваше да направи избора си скоро, за да изглежда по-възрастен и по-мъжествен в очите на своя зрял приятел.

Понякога му се струваше, че Петнистия орел изпитва досада от неговото присъствие.

Така се почувства и сега, когато приятелят му го погледна сърдито, задето е прекъснал неговото безмълвно бдение на гроба.

Младежът не се почувства неловко. Беше прав да напомни на Петнистия орел, че закъсняват. Вече трябваше да са на конете си, вместо край гроба на жена, чието сърце и душа принадлежат на друг мъж.

Петнистия орел втренчено погледна Двата хребета. Отдавна бе приел младежа за свой приятел. В началото се забавляваше от момчето, което го следваше по петите. През изминалите години дружбата им укрепна. Младият мъж се възхищаваше от уменията на Двата хребета да стреля, да язди и да ловува. Приемаше с усмивка успеха му сред жените. Понякога си мислеше, че в известен смисъл би могъл да се поучи от поведението на приятеля си с момичетата.

Един ден той ще е могъщ вожд. Трябва да е горд и сдържан.

Погледна за последен път гроба, докосна топлата земя, изправи се в цял ръст и се обърна към Двата хребета:

— Прав си. Трябва да тръгваме за форт Чене. Интересно ще е, нали? Кой от нашите хора е виждал някога — как им казваха? — лепи-до-пте-рист? Питам се дали тези бледолики са странни на вид, каквато е титлата им?

Засмя се, прегърна през рамо Двата хребета и двамата се отправиха към пасящите наблизо коне.

— Щастлив съм, че ме избра за твой придружител, докато водиш тези хора. Ще им помагаме да се пазят от отстъпниците от племето крий, докато търсят рядката пеперуда, която си забелязал в този край — отвърна Двата хребета. Той се възхищаваше и малко завиждаше на приятеля си, който щеше да е вожд след своя баща. — Ще ме научиш на много неща по време на пътуването. Това, което вече знам от теб, ме прави привлекателен за жените.

— Един ден ще видиш, че животът е хубав както с жените, така и без тях — засмя се Петнистия орел. — Щом намериш своята жена и заживееш с нея, ще имаш други цели пред себе си. Тя ще запълва нощите ти и през деня няма да местиш поглед от една жена на друга и да копнееш за всяка от тях. Ще станеш мъж. Ще завиждат на съпругата

ти за подвизите, които ще извършиш като достоен воин на нашия народ.

— Да, скоро ще избира жената, която ще стопли моето легло през нощта и ще озари палатката ми със своята усмивка. Мисля, че Лунното цвете е подходяща за мен. Ти също трябва да постъпиш така. Не искаш ли да имаш син и да го научиш на всичко, което знаеш? Но за да го постигнеш, трябва първо да се ожениш.

— Не е необходимо да ми казваш какво да правя, за да имам синове — сърдито отвърна Петнистия орел, ядосан от нахалството на младежа. — След време и аз ще имам в ръцете си жена, която ще сгрива моите нощи. Досега никой не ме е заинтригувала.

— С изключение на първата съпруга на баща ми — осмели се да каже Двата хребета и предпазливо погледна своя приятел.

— Внимавай какво говориш! — озъби се Петнистия орел. Замълча, сетне продължи: — Тогава бях момче, но чувствата ми към нея бяха такива, каквито мъж изпитва към жена. Но аз не ги показвах. Все още я обичам и скърбя за нея повече, отколкото твоят баща.

— Той много е тъгувал за Сладката гълъбица и се е оженил скоро след смъртта ѝ, защото не е могъл да понесе болката и самотата — защити младежът баща си, Кафявия лос. — И ако не беше се оженил за моята майка, ти нямаше да имаш най-добрия си приятел, който е с теб навсякъде. Щеше да си тъжен, нали?

— Не, защото, ако не беше се родил, нямаше да мисля за теб — сухо обясни Петнистия орел.

— Така е — замислено отвърна Двата хребета. След това широко се усмихна на своя приятел. — Радваш се, че баща ми се е оженил повторно и има син, нали?

— Да, това ме прави щастлив. — Разговорът събуди спомените му отпреди осемнайсет години. Тогава Кафявия лос имаше друго дете. То бе откраднато от мъртвата му майка и никой не го видя.

Петнистия орел мислеше често за това дете. Чудеше се дали е момче или момиче. То щеше да е природен брат или сестра на Двата хребета. Дали приятелят му знаеше за детето? Никога не беше го питал.

Бащата, Кафявия лос, трябваше да каже истината на сина си.

Стигнаха до мястото, където пасяха конете им. Петнистия орел извика своя черен жребец с бяло петно и се метна на седлото.

Двата хребета възседна широкоплещестия си петнист кон.

— Да тръгваме! — извика Петнистия орел и заби петите си в мускулестите хълбоци на коня. Вятърът развяваше ресните на панталоните и на ризата му от еленова кожа, докато той яздеше в бърз галон в лунната нощ. Редом с него препускаше приятелят му.

На зазоряване съзряха форт Чене и високата ограда, която го заобикаляше. Вниманието им бе привлечено от огромния параход, плаващ по Мисури, с висок, бълващ пушек комин. Около парапета на горната палуба имаше много хора, очакващи спирането на парахода в Монтана.

Двата хребета дръпна юздата и спря коня. Смръщи чело, посочи към парахода и учудено запита:

— Това не е ли нещо като кану? Твърде голямо е. И превозва толкова много хора...

Петнистия орел спря коня си до приятеля си, но не проговори. Мислеше за Сладката гълъбица. Предполагаше се, че детето ѝ е взето от тези, които са пътували с големия речен параход преди много години.

Реши да не мисли повече за това.

Отдавна баща му бе сключил мир с белите хора. Беше изкопал дупка в земята, в която племето Черните крака зарови своя гняв. Вече не воюваха. Вождът се отнасяше миролюбиво с белите хора.

Другите индиански племена, с които си съперничеха, бяха техните най-големи врагове. Благоприятно влияние върху дружбата на Черните крака с белите хора оказва общуването с ловци на бобри, които бродеха в техните планини. Петнистия орел реши да живее в мир с бледоликите. Разбра, че е важно да спечели благоразположението на хората, на които принадлежеше бъдещето.

Много воини от племето спасяваха живота на емигрантите, като ги превежда през областта и ги защитаваха от враждебно настроените индианци. Така и Петнистия орел се съгласи да закриля от племето крий хората, които пристигаха сега с речния параход.

Нямаше да му е трудно, защото достатъчно добре говореше английски. Бе в близки взаимоотношения с хората от форта.

Каза си, че твърде дълго гледат големия речен параход. Заби пети в слабините на коня си и се понесе към форта, последван от своя приятел.

— Има много красиви бели жени — промълви Двата хребета и дяволито се усмихна на Петнистия орел.

— Твоята работа е да разузнаваш, не да гледаш жените — отвърна младият мъж и сърдито погледна своя приятел. Влечението на Двата хребета към жените щеше да му донесе някоя неприятност.

Мълчаливо приближаваха към мястото, където корабът щеше да акостира.

Облегната на парапета, Джолена приглади с ръка разрошената си от вятъра коса, изцяло погълната от приближаването на парахода към брега.

Въздухът бе чист, слънцето — жарко.

Развълнува се от красотата на един петнист орел, който величествено се рееше в небето. Видяла бе много природни чудеса по време на дългото уморително тримесечно пътуване. От Сейнт Луис сега ги делиха повече от три хиляди километра. Бяха прекосили прерията, чието еднообразие се нарушаваше само от няколко избуяли гори по брега на реката и от потоците, вливащи се в нея. Видяла бе елени и антилопи, бизони и най-различни птици с изумителна окраска.

От време на време ахваше при вида на някоя прелитаща пеперуда, бързо отнасяна от вятъра.

Това ѝ напомняше за целта на нейното пътешествие до Монтана, но дълбоко в себе си знаеше, че истинската причина е да последва зова на своите сънища.

Надяваше се да намери щастието си.

Скоро големият параход влезе в пристанището. Широкото дървено мостче бе спуснато на няколко крачки от форт Чене, който заемаше територия от три хиляди квадратни метра и бе от съществено значение за държавата. В него се помещаваше един от пунктовете на Америка Фър कंपनी.

Още преди да си поеме дъх, Джолена, заедно с другите учени от групата, бе повлечена от блъскащите се хора, нетърпеливи да слязат на брега. Натоварена с пътни чанти, натъпкани с изследователски материали и със списания, тя тромаво си проправи път през тълпата.

Петнистия орел и Двата хребета оставиха конете си в двора на форта, застанаха на брега и любопитно наблюдаваха слизащите хора.

Вниманието на младия мъж бе привлечено от една жена с дълга до кръста черна коса, нетипична за бяла жена. Сладката гълъбица имаше такава коса — дълга и по-черна от въглен. Не разбираше как е възможно една бледолика да прилича на жена от племето Черни крака.

Продължи да я наблюдава. Присви очи, когато един бял мъж застана до нея и взе багажа ѝ. Сигурно беше неин брат, защото изглеждаше твърде млад за съпруг. Но косата му бе с цвят на пшеница, съвсем различна от нейната.

Интересът на индианеца растеше. Нещо го заставяше да продължи да я наблюдава. Най-после видя лицето ѝ. Тя въобще не бе бяла жена. Цветът на кожата и чертите ѝ бяха индиански.

И това не бе всичко.

Задуши се от вълнение, поразен от приликата между тази жена и Сладката гълъбица. Стоеше безмълвен, вцепенен.

Спомени нахлуха в съзнанието му и той се пренесе в своето детство, когато бе запленил от по-възрастната от него жена.

Сякаш отново стана юноша, увлечен по красивото лице на Сладката гълъбица.

Бе необичайно да види индианка, която общува с белите хора и е облечена като една от тях.

Продължи да се взира в нея, обзет от вълнение. Ударите на сърцето отекваха в ушите му.

Тази жена с изключително интелигентен поглед и черни очи излъчваше естествена, завладяваща красота. Изразителното ѝ лице подсказваше, че е способна да изпитва силна скръб.

Приликата ѝ със Сладката гълъбица бе очебийна. И тя имаше коси, по-черни от въглен, падащи до тънкия кръст и изящни съвършени черти на лицето с бакърен цвят като неговото.

Дланите му се изпотиха и гърлото му пресъхна, когато той дойде до единственото възможно заключение. Тя трябва да е отдавна изчезналото дете на Сладката гълъбица.

Всяка черта на лицето ѝ му напомняше за нея.

Джолена въздъхна от облекчение, след като Кърк пое тежкия багаж, от който ръцете я боляха. Усмехнато се обърна към брат си:

— Благодаря ти за помощта. Не бях в състояние да направя една крачка, ала не можех да оставя чантите и всеки да се спъва в тях.

— Дойдох на тази експедиция, за да се грижа за теб, сестричке — отговори Кърк, — и ще го направя. Нека само някой да те погледне накриво и ще се разправя с мен...

Джолена погледна пистолета в кобура с надеждата, че самоувереността на брат ѝ не се дължи на оръжието. Той не бе човек на действието. Твърде дълго време беше живял сред книгите, за да стане изведнъж мъж, който опитно борави с оръжие и говори без страх в случаите, когато би трябвало да мълчи.

Страхуваше се за брат си повече, отколкото за себе си в тази странна, опасна страна.

Забързаха към форта. Джолена се стремеше да върви в крак с Кърк. Изведнъж се спъна. Имаше чувството, че някой я наблюдава. Усещаше огъня в нечий изгарящи я очи.

Изостана малко след Кърк, спря и се обърна. Пребледня. Широко отвори очи и краката ѝ отмаляха, когато видя индианския воин, втренчил в нея черните си очи.

Ахна и притисна ръка към устата си. Колкото повече го гледаше, усещаше, че той не е обикновен индианец. Бе воинът от сънищата ѝ — висок и строен, с правилни черти и големи, хубави черни очи. Бе с прав и тънък нос, с добре очертани скули и с великолепно развит гръден кош. В дългата му коса, падаща свободно, нямаше украшение. Носеше костюм от еленова кожа с ресни по ръкавите, на рамената и на крачолите.

Ризата му отпред бе ефектно украсена с бродерия, същата като на лентата, придържаща косата му.

С разтуптяно сърце Джолена разбра защо някои наричаха благородните индианци „рицари на горите, на прерията и на планините“. Не бе виждала мъж, по-красив и по-интригуващ от този червенокож.

Тя замига с очи и мъчително преглътна.

Как е възможно да го сънува, щом никога преди не го е виждала?

И този воин носеше отличителна огърлица. Дали не е син на могъщ вожд?

Младата жена бе слисана. Чувстваше се неловко от начина, по който я гледаше индианецът, сякаш виждаше призрак.

Зави ѝ се свят от усещането, че тя също вижда привидение — въображаем образ, който често я спохождаше в съня. Зарадва се, когато

Кърк, забелязал изоставането ѝ, спря и се обърна. Тръгна към нея и властно я повлече със себе си.

— Защо гледаш така този индианец? — укорително попита той, ниско наведен до нея, за да не го чуе някой. — Джолена, опасно е да се увличаш в илюзиите си за индианците.

Джолена чуваше гласа му отдалеч и почти не забеляза, че брат ѝ я укорява.

— Кърк, знаеш ли дали този индианец е от племето Черните крака? — попита тя и отново погледна през рамо красивия червенокож мъж. Сърцето ѝ заби по-силно, когато тя видя, че непознатият все още я наблюдава.

— Нямам представа — отговори Кърк. — Мисля, че ти скоро сама ще разбереш. Ако не греша, той е един от водачите, които ще пътуват с нашата експедиция.

Брат ѝ погледна към индианеца. Джолена също се обърна и почувства, че ѝ прималява от новото откритие. Индианецът носеше черни мокасини. Бе от племето Черните крака. Мъжът от нейните сънища? Как е възможно това?

Щом погледите им се срещнаха, Джолена откъсна очи от красивия индианец и се взря в застаналия до него червенокож младеж. Но блестящият поглед на по-възрастния от двамата, неотлъчно прикован в нея, я накара да изтръпне.

— Кърк, и другият ли е водач?

— Сигурен съм в това — отговори Кърк и стисна устните си, разбрал точно от какво трябва да пази сестра си.

Цветът на нейната кожа. Тъмните ѝ коси и очи. Всичко това правеше твърде голямо впечатление на индианците. Със сигурност виждаха, че въпреки облеклото и държанието си, тя не принадлежи към белите хора.

Щеше да стане опасно, ако разберат, че е родена в този район.

Двата хребета не откъсваше поглед от Джолена, докато тя забързано вървеше към входа на форта. Бе завладян от нейната красота и знаеше, че Петнистия орел изпитва същото.

И никак не бе чудно!

Тази жена с кожа на индианка и с дрехи на бяла бе така загадъчна!

Скоро той ще знае повече за нея! Забрави младото момиче от селото, което ухажваше. Лунното цвете не можеше да се сравнява с тази тайнствена красавица.

Изведнъж реши — ще изпревари Петнистия орел и ще я вземе за своя жена.

И в никакъв случай няма да покаже на другаря си, че изведнъж се е увлякъл по червенокожата принцеса. Щеше да е страшно, ако заради една жена двама приятели се превърнат във врагове, но той копнееше да я има на всяка цена.

ПЕТА ГЛАВА

Когато Кърк и Джолена влязоха през широката порта на форта, пълен мъж с гърлен глас тронаво пристъпи към тях.

— Добре дошли във форт Чене — каза Ралф Макмилан и протегна ръка на Кърк, но видя, че младият мъж е твърде натоварен, за да отвърне на поздрава, засмя се и отпусна ръката си. — Ще ви помогнат моите служители Стивън и Джон.

— С удоволствие — засмя се Кърк. Двама млади мъже в черни кадифени костюми с месингови кончета започнаха да поемат чантите от него. — Благодаря ви. Помощта ви е неоценима.

След като ръцете на младежа се освободиха, Ралф Макмилан отново понечи да се здрависа с него.

— Един от вашите приятели пристигна с парахода преди вас и изтъкна, вие сте причината да се състои тази експедиция в Монтана. — Той енергично разтърси ръката на Кърк, погледна Джолена, сетне извърна очи към брат й. — Баща ви беше тук преди много години. Чух за опитите му да намери неуловимата пеперуда. Предполагам, че сте дошли да я хванете и да му я дадете, за да попълни колекцията си.

— И да я опише в научните си статии — намеси се Джолена, докато разглеждаше този нисък набит мъж с криви крака, който бе на около четирийсет години. Беше добре облечен с вълнен костюм с месингови копчета. Гладко сресаната му кестенява коса стигаше до раменете. Бяха й казали, че той е сърдечен, великодушен шотландец, отговарящ за търговията с кожи в района чак до Скалистите планини.

— Сега той пише книга — бързо добави тя. — Бих искала да я завърши с това, че притежава еуфедрата в своята колекция. С брат ми се надяваме да уловим пеперудата. Баща ни не е добре. Ако краката му не бяха сковани от парализа, той щеше да тръгне на това пътешествие вместо нас.

Ралф склочи ръце зад гърба си.

— Това, което правите за баща си, е хубаво — отвърна той, докато оглеждаше Джолена. Разбра, че е индианка, но бе достатъчно

тактичен да не пита за това нито нея, нито брат ѝ.

Ралф зърна Петнистия орел и Двата хребета, които се приближаваха към широката порта, махна към тях и извика:

— Ок-уи, елате тук. Ще ви представя на отговорниците за експедицията.

Джолена повдигна вежди в недоумение към кого се обръща Ралф. Изтръпна при мисълта, че това трябва да е красивият индианец, защото двамата с младежа бяха единствените червенокожи във форта.

Пулсът ѝ се ускори и страните ѝ поруменяха от възбуда. Тя се обърна и видя най-красивите очи, устремени в нея, които сякаш я хипнотизираха. Индианецът спря до нея.

— Да ви представя — Ралф застана пред Джолена така, че за момент тя не можеше да вижда младия мъж, след което той се отмести и сложи ръка на рамото му. — Приятели мои, това е един от най-опитните водачи в района. Искам да ви запозная с Петнистия орел, чиито баща е вождът Сивата мечка. Придружава го Двата хребета, син на Кафявия лос. Те ще ви водят и ще ви защитават от мародерите крий. — Ралф се обърна към индианците и посочи брата и сестрата. — Мои приятели, представям ви на Джолена и Кърк Едмъндс, които живеят в Сейнт Луис в щата Мисури. Дошли са тук, за да намерят неуловимата пеперуда, която ти, Петнист орел, си забелязал. Искат да я изучат и да я занесат на болния си баща.

Петнистия орел не сваляше поглед от Джолена и това я смущаваше. Сякаш очите му проникваха в душата ѝ и се стремяха да изтръгнат отговори на безмълвните му въпроси.

Тя недоумяваше на какво се дължи това. Дали му приличаше на някоя негова позната? Или мигновено бе привлечен от нея, както и тя?

Ако индианецът знаеше, че го е виждала в сънищата си, би имал основание да се взира в нея.

Джолена не можеше да откъсне очи от младежа, защото го бе обикнала преди още да го е видяла наяве.

Това я объркваше. Та тя изпитваше чувства към напълно непознат мъж. И то индианец!

Бе виждала червенокожи в Сейнт Луис. Те живееха на брега на реката, търгуваха с хората от града. Джолена никога не се осмели да отиде там, защото баща ѝ беше забранил.

Най-после Петнистия орел наруши тягостната тишина.

— Заради баща си ли идвате в тези земи? Как се казва той?

— Брайс. Брайс Едмъндс — прошепна Джолена.

— Той индианец ли е? — не се стърпя да попита Петнистия орел.

— Индианец, който е приел името на бял човек, също като вас, нали?

Кърк се стъписа. Мъчително преглътна с разширени от учудване очи. Не му допадна темата на разговора.

— Нашият баща е бял — заядливо поясни той, наблягайки на „нашия“. Хвана Джолена за лакътя и я дръпна настрана, за да предотврати задаването на други въпроси, сетне изръмжа:

— Този проклет индианец е прекалено любопитен. Нает е да ни води, не да се бърка в личния ни живот.

Джолена опита да се освободи от ръката на брат си.

— Пусни ме, Кърк — ядосано отвърна тя и го изгледа свирено.

— Поведението ти е непростимо. Младежът само искаше да прояви учтивост.

— Той видя цвета на твоята кожа — измърмори Кърк и сърдито я погледна. — Не учтивостта го накара да те разпитва. Джолена, ти си индианка във всяко отношение и той го забеляза. Исква да разкрие тайната ти, но аз няма да допусна това.

Джолена престана да се дърпа. Знаеше, че макар и по-упорита от него, брат ѝ е по-силният.

Погледна през рамо индианеца, чието име я интригуваше, както и красотата му.

Бе необяснимо и странно, че Петнистия орел съвсем прилича на червенокожия от сънищата ѝ. Не разбираше как е възможно да се случи това. Не беше вярно, че всички индианци си приличат. Приятелят на Петнистия орел изглеждаше безличен в сравнение с мъжа от сънищата ѝ. Според нея младежът въобще не бе красив.

Той също я гледаше странно, но девойката реши, че просто я харесва. Тя познаваше страстта в очите на мъжете. Младият индианец я желаше. Изражението му показваше, че е готов да я събори на земята и да се хвърли отгоре ѝ. Това я плашеше и тя реши, че трябва да е нащрек, особено ако остане насаме с него.

— Кърк — промълви Джолена, най-после успяла да освободи ръката си. — Надявам се, че поведението ти днес не е образец за това, колко бдителен ще бъдеш при всяка моя стъпка и при всяко ново

запознанство. Направи ме безпомощна в очите на всички. Знаеш каква е истината, така че следващия път мисли, преди да действаш.

— Не е необходимо да мисля, за да разбера като твой брат кога се нуждаеш от моята помощ, особено когато един индиански воин започва твърде много да се интересува от теб — намръщено отговори Кърк. — Обещах на татко, че...

Изведнъж замълча и погледът му стана предпазлив. После извърна глава.

— Обещал си на татко, че ще се постарая да не откроя моите роднини, нали? — сопна се тя. — Той... Вие... толкова ли се страхувате от истината, че ще правиш всичко възможно дори да не говоря с индианци? Кърк, безполезно е и ти го знаеш. Ако искам да говоря с Петнистия орел например, ще го направя и няма да допусна някой да ме унижава, нито ти, нито той.

— Не забеляза ли погледа му, сестричке — настойчиво попита Кърк. — Взираше се в теб така, сякаш искаше да те притежава, сякаш вече има власт над теб. Видях как го гледаше и ти. По дяволите, сестричке, не се влюбвай в индианец само защото кожата ти е със същия цвят! Аз... не искам да останеш тук, когато дойде време да се връщаме в Сейнт Луис.

Джолена не му отговори. Знаеше, че тревогата на Кърк е основателна. Тя също усещаше опасността от усиливащите се чувства към Петнистия орел. Нямахше какво да каже. Дори пред брат си не можеше да отрече, че е заинтересувана от индианеца. Не бе обиграна в лъжите.

За да избегне по-нататъшни разговори, тя се загледа в пейзажа наоколо, фортът бе разположен сред красива живописна местност, близо до мястото, където река Йелоустоун се вливаше в Мисури. Знаеше от баща си, че тук е центърът на търговията с кожи в района и наоколо има многобройни складове. В определено време във форта пристигаха търговци от далечните постове и се снабдяваха с нови стоки, които продаваха на индианците. Тук непрекъснато идваха червенокожи със същата цел.

Изглежда, хората във форта живееха добре. Джолена забеляза десетина дървени къщи и магазини. Знаеше, че в тях са настанени четиридесет-петдесет войника. Изненада я броят на конете в обора на

другия край на двора, близо до дългата редица казармени помещения. Навярно зад оградата имаше поне сто коня.

— Позволете ми да ви заведа в моето жилище — каза Ралф, който изведнъж се провря между Кърк и Джолена. — Ще изпиете чаша горещ чай, преди всички да се съберат на вечеря. Погрижих се за багажа ви. Утре ще бъде натоварен във фургоните, които ще пристигнат от друг пост. Петнистия орел знае път, който заобикаля най-трудния, непроходим терен.

Сърцето ѝ трепна, щом чу името на индианеца. Крадешком погледна Кърк и видя, че реакцията му е доста различна от нейната. В очите на брат ѝ кипеше сдържан гняв.

Ралф ги поведе към най-голямата и най-красива дървена къща. В огромната каменна камина гореше слаб огън. Пред нея бяха подредени плюшени столове с дебели възглавници.

Девојката внимателно огледа стаята и от някои подробности стигна до извода, че мъжът тук живее сам, следователно Ралф не беше женен или беше вдовец. Мебелите бяха груби, а на стената висяха неговите трофеи — препарирани глави на елени и на всякакви други диви животни, срещани в този район.

Джолена рязко се обърна, когато в стаята влезе мексиканка, изтриваща ръцете си в престилка. Посивялата ѝ коса бе прибрана в кок. Усмихна се с широко отворени очи, докато оглеждаше брата и сестрата.

— Имаме гости, а, господин Ралф? — засмяно попита Мария Естефан, без да скрива своето задоволство. — Красива е, нали? — каза тя, докато оглеждаше Джолена от глава до пети.

— Индианка? От кое племе?

Джолена се усмихваше на жената до момента, в който тя се обърна към нея като към червенокожа и стигна дотам да попита за нейното племе.

Настъпи тягостна тишина.

Ралф бързо се намеси:

— Мария, това са Джолена и Кърк Едмъндс от Сейнт Луис. Дошли са да търсят една рядка пеперуда. Утре тръгват на експедиция. По-добре поднеси вечерята, която си приготвила за тях и за спътниците им.

Мария любопитно огледа Джолена и не отрони дума, докато ги поведе към трапезарията, подредена за вечеря. Дългата дъбова маса бе отрупана със специалитети от района — бизонско месо и езици, боброви опашки и костен мозък. Бутилка мадейра блестеше под светлината на няколко свещи, поставени в центъра на масата, и купчините хляб и сирене изглеждаха съблазнителни сред другите деликатеси.

— Надявам се, че ще ви хареса — рече Ралф и прокара ръка по гладкия, добре полиран плот на масата.

— Не предполагам колко съм гладна, преди да видя всичко това — отвърна Джолена със смях.

Останалите учени и техните помощници влизаха един по един в стаята. Джолена седна до Кърк и с удоволствие взе чаша чай, докато Мария наливаше виното. Благодарни й с усмивка, макар да не бе забравила неудобния й въпрос.

Самата тя се измъчваше от това, че не знае към кое племе принадлежи.

Сега трябваше да намери своите истински роднини... родния си баща... близките си.

Ще го направи, на всяка цена!

Мислите й се върнаха към красивия воин. Навярно той ще й помогне да открие истините, досега пазени в тайна от нея.

Имаше основателна причина да се сближи с Петнистия орел. Обзе я трепетно вълнение при мисълта за това.

Все още смаян от тази индианка, облечена като бяла жена, Петнистия орел с усилие си устрои бивак във форта. Правеше всичко машинално, без да мисли. Не разбираше как е възможно тази жена да не е дъщерята на Сладката гълъбица и на Кафявия лос. Такава прилика може да има само при роднини.

Погледна към огъня, където Двата хребета разстилаше кожата, върху които щеше да прекара нощта. Бе невъзможно да сподели с младежа съмненията си, че Джолена е негова природена сестра. Петнистия орел твърдо реши да запази своята тайна за произхода на тази жена, докато тя се срещне със своето племе. Едва тогава Двата хребета ще узнае истината.

Само тогава.

Засега не искаше да споделя с него нищо за Джолена. Твърде трудно ще съумее да я отдели от белия ѝ брат, който очевидно бди над нея.

„Нещата ще се променят с времето“ — усмихнат си мислеше той.

Единствено Петнистия орел ще притежава тази жена и с цялото си същество ще бъде устремен към нея.

Извади сухо месо и сланина от кожената торба прикрепена към седлото му, седна до огъня и започна бавно да се храни, обзет от мисли за Джолена, която толкова приличаше на жената от неговото минало. Спомени нахлуха в паметта му и лека болка прободеше сърцето му.

Двата хребета наблюдаваше Петнистия орел изпод око. Прецени, че потъналият му в мисли приятел няма да забележи отсъствието му и крадешком се измъкна от лагера. Беше забелязал пристигането на свой приятел от същото племе, който устройваше временния си стан извън форта.

Знаеше, че Бялата бенка е готов на всичко срещу заплащане.

Би направил невъзможното, ако му даде два коня. Щеше да излъже дори Петнистия орел, най-уважавания воин от племето.

Двата хребета не виждаше друга възможност принцесата с бакърен цвят да бъде негова. Толкова силно желаше да я притежава, че бе съгласен на всичко, даже да загуби приятелството на Петнистия орел.

Изгарящ от нетърпение, приближи до лагера на Бялата бенка. Прегърна niskия набит индианец, чието лице бе странно обезобразено от бяла бенка над всяко око.

— Радвам се отново да те видя — каза Двамата хребета, като отстъпи назад. — Съгласен ли си да пушиш със своя съсед?

— Куай-ок-уай, ела. Ще се радвам да пуша от една лула с Двамата хребета — отвърна Бялата бенка и коленичи, за да извади лулата си от кожената чанта.

Двата хребета седна на одеялото на приятеля си. Бялата бенка се разположи до него и започна да тъпче лулата с индиански тютюн. След като я запалиха с въгленче от огъня, двамата дръпнаха от нея един след друг, после я оставиха настрана и заговориха.

— Дошъл си при Бялата бенка не само за пушене — промълви новоодошлият индианец.

— Така е — потвърди Двата хребета, отпуснал ръце върху скръстените си крака.

— Кажу на Бялата бенка — ниския индианец наклони глава към събеседника си.

— Най-напред обещавам, че ще ти дам два коня, ако направиш това, което искам.

Дебелите устни на Бялата бенка се извиха в усмивка.

— Два коня са добра цена — кимна той. — Кажу какво трябва да направя и бъди сигурен, че ще изпълня желанието ти.

Двата хребета погледна през рамо, за да провери дали Петнистия орел не е забелязал отсъствието му. С радост откри, че храсти го скриваха от погледа на приятеля му. Наведе се по-близо до Бялата бенка.

— Трябва набързо да ти кажа какво искам и да се върна при моя приятел, преди той да ме завари при теб — прошепна младежът.

Бялата бенка повдигна глава и огледа храстите наоколо.

— Ти си заедно с Петнистия орел?

— Да, както обикновено — отвърна Двата хребета и се наведе по-близо до събеседника си. — Приятелю, тук има много бели хора, които утре напускат форта с фургоци. Последвай ги, сетне иди в техния лагер и предай на Петнистия орел лъжливо съобщение. Кажу му как при тебе е дошъл друг боец и ти е съобщил, че баща му е болен и незабавно трябва да се върне къщи. Докато Петнистия орел разбере измамата, аз ще отвлека жената, наречена Джолена. Няма да те обвинят в измама, защото ще кажеш, че съобщението ти е предадено от боец, когото не познаваш.

— Хай-я! Искаш да измамиш най-добрия си приятел? — учудено попита Бялата бенка.

— Ти не би ли направил същото заради една красива жена? — отвърна Двата хребета с дяволита усмивка. За него бе важно да притежава нещо, което би породило завист в сърцето на Петнистия орел. Според младежа не бе честно всички, особено възрастните хора от племето, да се възхищават от приятеля му, а той — Двата хребета — да стои в сянка. Копнееше да промени нещата.

Бялата бенка на свой ред се усмихна.

— Ще предам кожата си рано сутринта, ще се скрия и ще чакам бледоликите да тръгнат с фургоните, после ще ги проследя. — Сложи ръката си на рамото на Двата хребета и закачливо попита: — Ще ми дадеш хубави коне за такава измама, нали?

— Най-хубавите — отвърна младежът и кимна.

— Куай. Смятай всичко за уредено — отвърна приятелят му с тържествуващ смях.

Двата хребета се изправи и заобиколи така, че ако Петнистия орел се обърне и го види, да не разбере къде е бил.

Младият индианец нямаше от какво да се тревожи. Той се върна в лагера, без дори да бъде забелязан. Петнистия орел сякаш бе изпаднал в транс, опиянен от красотата на мистериозната жена — принцесата на Двата хребета.

Това накара младия индианец да стане още по-решителен в преследването на жената, завладяла сърцата на двама им.

ШЕСТА ГЛАВА

Джолена се чувстваше приятно след обилната вечеря и горещата баня. Приблужи се до прозореца на спалнята, където бе настанена за през нощта. Зърна малък лагерен огън в падащия здрач и това я накара да помисли за Петнистия орел. Потръпна и обгърна с ръце рамената си. Мъжът, бе там. Приготвяше се да прекара нощта край стените на форта. Тя не можеше да го види във вечерния мрак, но знаеше, че огънят, трепкащ в двора на форта, е неговият стан.

Сякаш нещо я зовеше натам, за да разбере причината за мигновеното влечение между нея и воина от племето Черните крака. Стомахът ѝ се сви от възбуда при мисълта, че през следващите седмици ще бъде с него ден и нощ. Представи си как би се чувствала, ако той я държи в прегръдките си и я целува, и сърцето ѝ затупка лудо.

Какво ли би могъл да ѝ каже за нейния произход?

Дали и тя не е от племето Черните крака?

Беше ли възможно тук наблизо да е истинският ѝ баща, тя да отиде при него и да признае, че е отдавна изгубената му дъщеря?

Дали ще го обикне изведнъж както дъщерите обичат своите бащи? Или ще ѝ стане твърде неловко от чувствата, изпитвани към човека, когото никога не е виждала?

Единственият родител, когото бе обичала и прегръщала, я чакаше да се завърне в Сейнт Луис.

Той ще бъде съкрушен, ако тя обикне друг баща. Джолена не може да допусне това.

— Сестричке!

Гласът на Кърк я изтръгна от мислите ѝ. Обърна се към него и се усмихна с чувство на вина. Той ще бъде потресен, ако разбере какво я вълнува. Бързо ще сложи сестра си на място заради мислите ѝ за другия баща, при положение че има само един мъж, към когото да се обръща така.

— Сестричке, дойдох да поговорим — каза Кърк и влезе в стаята.

Затвори вратата след себе си, прекоси помещението и хвана ръката ѝ. Отведе я на канапето пред камината, в която ярко пламтеше огън.

Меката светлина от единствената газена лампа хвърляше отблясъци върху лицето на Джолена и то изглеждаше като бакър. Кърк се взря в нея и помисли колко е красива в набраната памучна рокля. Намръщи се, когато погледът му се спря на дълбоко изрязания корсаж. Стори му се, че твърде много се разкрива добре закръгленият ѝ бюст.

Вече доста мъже я гледаха похотливо.

Въпреки всичко не я осъждаше за избора на нейните дрехи. Никой, освен него, няма да я види тази вечер, а утре тя ще облече семпла пола и блуза, с които ще прикрие съблазнителните части на тялото си от буйните спътници във фургоните и... от водача индианец.

— Дойде да поговорим — решително го подкани Джолена. — За какво?

Страхуваше се, защото вече знаеше отговора на въпроса и дори се почувства глупаво, задето го зададе. Той отново щеше да ѝ говори за Петнистия орел. Още веднъж ще я предупреди да не е твърде приятелски настроена към червенокожите. Обзалагаше се, че предварително може да цитира думите му.

— Джолена — обърна се към нея Кърк, хванал двете ѝ ръце. — Трябва да си изясним как ще се държиш в присъствието на червенокожия мъж, който показва, че не е безразличен към теб. Ти си индианка, освен това си красива, фатална комбинация, когато си в тесен контакт с индианец, който навярно още не е избрал своята спътница в живота. Джолена, винаги мисли за татко. Той не би понесъл да те загуби, особено заради индианци. През целия си живот се е страхувал от това. Не бива да го допускаш.

Мислите ѝ се объркаха. Дълбоко в себе си се чувстваше нелоялна към своя бял баща. Отвърна очи от Кърк и мъчително преглътна. Изпитваше вина за това, че непрестанно мисли за война от племето Черните крака.

Затвори очи и плътно стисна устни, осъзнала началото на вътрешната борба. Питаше се дали ще издържи.

Как ще живее между два свята?

Досега за нея съществуваше само един, другият бе заключен дълбоко в душата ѝ. Дойде в Монтана и видя мъжа от своите сънища.

Всичко се промени от момента, в който стъпи на земята на своите праотци... единственият изход бе да остави всичко в ръцете на съдбата.

Беше млада. Ще избере живот, който да я направи щастлива с надеждата, че няма да причини болка на любимите хора.

— Джолена, кажи нещо, за бога! — Кърк решително я хвана за рамото и я принуди да го погледне отново. — Мълчанието ти ме плаши.

Взря се в черните ѝ очи и откри в тях онова, което тя не смееше да изрече. Бе пронизан от страх. Там видя нещо, което му бе непознато. Имаше усещането, че неговата сестра му е напълно непозната. Сякаш се вираше в очите на индианка.

Твърде дълго бе живял с една илюзия в сърцето си и бе забравил, че Джолена е червенокожа, не бяла жена. Сега бе принуден да се сблъска с действителността и това му причиняваше болка.

Страдаше при мисълта, че пред очите му тя може да се промени до неузнаваемост и да се превърне в индианка, която му вдъхва страх.

Временно бе пренебрегнал своята кариера, за да предотврати това. И сега разбираше, че е невъзможно да промени действителността — тя бе индианка и нейната същност щеше да се прояви още по-силно сега, когато се намираха в земята на праотците ѝ.

Не трябваше да допуска Джолена да идва тук. Проклинаше се за грешката си. Но дълбоко в себе си съзнаваше, че тя щеше да дойде дори сама. Бе твърде своеволна и решителна.

И търсенето на рядката пеперуда бе само повод за идването ѝ в Монтана. Със сигурност го бе разбрал.

— Кърк, мили! — най-последно промълви Джолена и леко докосна бузата му, когато той свали ръка от рамото ѝ. — Моля те, недей да се тревожиш за мен и да ме поучаваш. Спомни си, че си само с няколко седмици по-голям от мен. Достатъчно голяма съм да се грижа за себе си и да преценявам своите постъпки. А индианецът? Да, забелязах, че не е безразличен към мен. Не се страхувай от това, моля те. Заинтригуван е, че вижда индианка, облечена като бяла жена. Естествено е да реагира така, когато една червенокожа живее сред бели, сякаш е една от тях.

— Джолена, нима не разбираш, че ти си една от нас? — умолително попита Кърк. — Макар и с кожа като тяхната, ти си бяла

във всяко отношение. Не забравяй това и не си въобразявай, че ще намериш своите истински роднини. Моля те!

— Кърк, ако имаш бакърена кожа и във вените ти тече индианска кръв, няма ли и ти да искаш да научиш истината за своя произход? — промълви Джолена, макар и да знаеше, че е безполезно.

Всеки от тях бе твърдо убеден в своята правота.

Тя щеше да търси истинските си роднини, без да се съобразява с мнението на Кърк. Сега имаше възможност за това.

— Смятах, че ще бъдеш поне малко признателна за живота, който ти бе осигурен досега — горчиво каза Кърк. Стана от дивана и закрачи напред-назад пред камината, склучил ръце на гърба си.

Джолена се изправи на крака, хвана го за ръката и го спря, като го изгледа умолително.

— Кърк, никой не е по-признателен от мен за това, което твоят бял баща и майка са направили за мен — тържествено заяви тя, но Кърк се отдръпна от нея и невъздържано махна с ръка.

— Чу ли какво току-що каза? — изкрещя той. — Чу ли, че нарече татко „твоя бял баща“? Господи, Джолена, никога не си говорила така. Той е твой баща. Как можа да го забравиш?

Уморена от спора, принудена да се чувства гузна заради чувствата си, Джолена се разбунтува.

— Кърк, моля те, иди си! — процеди през зъби тя. — Нека спрем да спорим, преди да кажем нещо, за което след това ще съжаляваме. Не се намесвай. Чуваш ли? Не се намесвай.

— Джолена, повтарям ти! — упорито отвърна младежът. — Не се сприятелявай с индианците. Не можеш да разчиташ на тях.

Гласът му бе жлъчен и това я подразни. Девојката се наведе към него с блеснали от гняв очи.

— Аз съм индианка, нали? Не можеш ли да разчиташ на мен?

Кърк не отговори, нито се помръдна от мястото си. Джолена мрачно въздъхна и сърдито мина край него. Отвори вратата с трепереща ръка и се затича през тесния коридор. Сълзи на гняв и разочарование замъгляваха очите ѝ. Движеше се напосоки, когато брат ѝ извика да спре.

— Джолена, ти си индианка, но съвсем различна. Ти си възпитана в цивилизована среда, а индианците са диваци.

Думите му разкъсаха сърцето ѝ. Зарида, заслепена от ярост и продължи да тича. Ненадейно се сблъска с някого и спря.

Повдигна очи, мъчително преглътна и пулсът ѝ се учести, когато видя пред себе си красивия воин от племето Черните крака. И когато индианецът я хвана за раменете, за да я задържи да не падне при сблъскването, тя бе обзета от такова сладостно чувство, че чак се уплаши.

Предупрежденията на Кърк отекнаха в съзнанието ѝ, сетне тя престана да ги чува и с благоговение се втренчи в Петнистия орел.

Той видя, че очите ѝ са подути и зачервени от плач. Копнееше да я вземе в обятията си и да я защити от парливите думи на брат ѝ, които бе чул.

Не посмя да го стори, за да не причинява повече раздори между двамата и бързо я пусна, щом Кърк задъхан се втурна към тях.

С поглед, втренчен в индианеца, младежът собственически прегърна Джолена през кръста. Опитваше се да говори спокойно, когато я поведе обратно към форта.

— Ела, сестричке, трябва да отидеш в стаята си. Най-добре ще е да си легнеш, защото утре тръгваме преди изгрев-слънце.

Джолена, залитайки, тръгна към Кърк, потресена от чувствата, изпитани в прегръдките на Петнистия орел. Трудно щеше да ги прикрие, особено от своя брат.

— Прав си — промълви тя. — Изведнъж се почувствах изморена.

— Трябва ли отново да ти припомням истинската причина, заради която дойдохме в Монтана? — настояваше Кърк. Мислеше, че ако постоянно ѝ го напомня, тя ще повярва в това. — Пеперудата, Джолена. Рядката пеперуда. Единствено заради нея.

— Кърк, можеш да говориш каквото си искаш — отвърна тя, — но аз имам по-голяма цел. Чувствам се така, сякаш принадлежа към това място. Моите сънища ме доведоха тук.

— Глупости — възрази той, сетне спря, прегърна я и нежно промълви: — Съжалявам за скандала. И признавам, че това, което казах за индианците, бе прибързано. Извини ме.

— Разбирам защо го направи и приемам извинението ти.

През рамото на Кърк тя наблюдаваше Петнистия орел, който се придвижваше към своя стан. Бе достатъчно само да го зърне, за да

затупка сърцето ѝ. С нетърпение очакваше пътуването, когато щеше да го опознае по-добре.

Затвори очи. Представяше си, че той я прегръща и целува. Копнееше мечтите ѝ да се сбъднат.

Петнистия орел се взираше в огъня, без да го вижда. Бе запленил от тази жена, внезапно влязла в живота му. Пред очите му бе само нейният образ.

Бе недопустимо непрекъснато да мисли за нея.

До днес в сърцето му бе само тази, която отдавна бе напуснала света на живите.

Единствената цел в живота му бе да научи всичко, което ще му е необходимо, щом бъде призван да управлява своя народ като могъщ вожд. Внимателно слушаше указанията на баща си за изискванията, на които трябва да отговаря.

Сивата мечка не се чувстваше добре. Твърде дълго бе жалил мъртвата си съпруга и бе започнал да боледува. Синът му се страхуваше, че неговото състояние се дължи по-скоро на разбитото му сърце, отколкото на някакво физическо неразположение. Това бе една от причините, поради които Петнистия орел не допускаше друга жена в сърцето си. Не желаше да изпитва болката, изживяна от него и от баща му при загубата на любимия човек.

Според него в живота имаше много неща, освен жените, които също доставяха удоволствие. Но сега, след като срещна Джолена, всичко друго избледня.

— Тя те привлича, нали? — Двата хребета изведнъж прекъсна мислите му. — Това е жената за теб.

— Тази, която пристига с белите хора на голямото речно кану? — предпазливо попита Петнистия орел. — Не, тя не ме интересува.

— Тогава сигурно мислиш за предстоящото пътуване? — отвърна Двата хребета със самодоволна усмивка. Знаеше, че приятелят му не казва истината. Самият той не желаше да продължава разговора в същата посока, защото тайно мислеше и копнееше за своята принцеса. — Навярно ще се наложи да отблъснем изменниците от племето крий, особено така наречения Дълъг нос, докато закриляме тези хора, които не подозират какви опасности ги дебнат.

— Дългия нос няма да нападне, когато види кой ги води — отвърна Петнистия орел. — Той знае, че ще си навлече гнева на племето Черните крака, чиито воители са три пъти повече от тези на крии. Отдавна се е убедил, че не трябва да пречи на Петнистия орел. Моят баща ме е научил как да се държа с негодниците.

— Така е — съгласи се Двата хребета и кимна. — Навсякъде те уважават. Възхищава се от теб и твоят приятел, който смилено ще те придружава, докато водиш бледоликите да търсят рядката пеперуда. Бялата жена — продължи той, въпреки да бе разбрал, че приятелят му не желае да разговаря за нея — е най-красивата, нали? Ти се държа така, сякаш си я виждал преди. Странно защо.

Петнистия орел извърна очи и се взря в голямата къща, където бе Джолена. Тялото му се напрегна при мисълта, че тя сега навярно се съблича, за да си легне. Ако можеше да бъде там, да я докосне, да я целуне и да ѝ каже, че винаги му е принадлежала.

Двата хребета погледна Петнистия орел. Отново се почувства пренебрегнат от своя приятел и това го наскърби. Стисна устни и присви очи, обнадяден от мисълта, че скоро Петнистия орел ще е твърде разгневен.

Извърна поглед от него. Почувства се обиден от поведението на своя приятел.

Скоро ще му покаже кой е по-добрият от двамата.

СЕДМА ГЛАВА

При изгрев-слънце духаше свеж вятър, който гонеше облаците по небето. Няколко фургона, теглени от мулета, се движеха бавно сред гористи хълмове, планини и ливади, през които течаха буйни потоци. Сини езера лежаха сред тихи долини. Дива салвия и ралица изпъстриха местността с ярките си цветове.

Петнистия орел яздеше начело на кервана, Двата хребета неотстъпно го следваше. От жаркото слънце влажните дрехи прилепваха към телата им като кожа.

Индианецът хвърли поглед към Джолена. Тя попиваше потта от челото си с дантелена носна кърпа. Брат ѝ държеше юздите и управляваше техния фургон, а опитните колари караха останалите.

Червенокожият се намръщи, припомнил си дързостта на коларите. Те се закачаха и флиртуваха с Джолена, когато керванът спираше, за да напоят мулетата от потоците. През това време пътниците похапваха и се облекчаваха зад най-високите храсти наоколо, преди отново да се качат във фургоните.

Петнистия орел не бе единственият, раздразнен от вниманието на коларите към Джолена. Той наблюдаваше реакцията на Кърк, който едва се сдържаше да не избухне.

Престана да гледа индианката и съсредоточи вниманието си, за да не пропусне някой знак, показващ че крий са наблизко. Усмихна се на желанието на Кърк да брани сестра си от здравеняците колари. Очевидно младежът не бе особено силен и нямаше да ги надвие, ако се опита. Единствено той, Петнистия орел, ще докаже на Джолена, че е най-силният. Надяваше се след това възхищението ѝ от него да прерасне в нещо повече.

Индианецът смуща жребеца си в хълбоците и се понесе в галоп. Искаше бързо да намери място, където да прекарат първата нощ на открито.

Джолена се чувстваше неудобно на твърдата дървена седалка до брат си. Измъчваше я не само горещината, но и нещо друго, сякаш

долавяше нечий мълчалив зов.

Сърцето ѝ се разтуптяваше, щом вдигнеше ечи към Петнистия орел. Преди малко погледите им се срещнаха. Проницателните му очи отново се впиха в нея, сякаш я оприличаваше на някоя жена от миналото. Нямаше да забрави как я погледна първия път, когато я видя. Реагира така, като че ли пред него стоеше призрак.

„Чий призрак?“ — питаше се тя. Приличаше му на някого, но на кого?

Навярно Петнистия орел имаше някаква връзка с нейното индианско семейство. Ако тя прилича на някого от тях, възможно е да разкрие истината за своя произход.

Слънцето силно приличаше. Джолена се намести по-удобно на седалката и опита да съсредоточи мислите си върху друго нещо, та полесно да мине времето, докато спрат за нощуване.

В гърдите ѝ бушуваха страстни чувства.

Копнееше по някакъв начин да остане насаме с Петнистия орел и да се сбъдне това, което изживяваше в сънищата и фантазиите си.

Щом Кърк заспи, ще отиде при индианеца. Навярно странният безмълвен зов идваше от неговото сърце.

Изпод око погледна брат си. Той седеше намръщен и мълчалив, със стиснати устни, след поредния скандал с нахалните каруцари, разразил се, когато спряха да починат и да хапнат. Искаше ѝ се да протегне ръка, да го потупа по коляното и да му благодари, задето ѝ се бе притекъл на помощ, но не помръдна от мястото си. Не желаше да насърчава рицарските му прояви в конфликтни ситуации. Знаеше каква ще е реакцията, ако я хване да разговаря с Петнистия орел. Ако Кърк узнае за силните чувства, които сестра му вече изпитва към индианеца, ще изпадне в ярост. Джолена не искаше да се стигне дотам.

Откъсна поглед от брат си и престана да мисли за него. Озърна се наоколо за пеперуди, но беше леко разочарована. Бе топло и слънчево, земята бе покрита с цветя, но въпреки това не хвана нито една пеперуда. Не забелязаха еуфедрата, оцветена в тюркоазно, черно и оранжево и с розови линии по крилата.

Девојката се възхищаваше на величествената местност, където природата бе издигнала високи планини и разпростряла обширни прерии. На запад Скалистите планини извисяваха върхове над облаците, в далечината се виждаха хълмове, обрасли с чернеещи

борови гори, които напомняха сивкави силуети на ѝ фона на синьото небе.

Навсякъде между тези планини се простираше прерията, обрасла в пелин, чийто сребърносив цвят придаваше някаква лека печал на пейзажа. От време на време пътниците попадаха сред зелени речни долини. Земята бе прорязана от дълбоки клисури, странно обагрени в червено, сиво и кафяво, фантастични колони и фигури от камък и глина, изваяни от ветровете и дъждовете през годините, украсяваха отвесните стени на дефилетата.

Тук-там над равнините се издигаха остри хребети и стръмни хълмове с пресечени върхове и вертикални стени, понякога голи, друг път обрасли с борове — ниски жилави дървета, чиито криви стебла и гъсти чворести клони бяха преплетени в странни форми от вятъра, духащ неспирно в клисурите и деретата.

Тук-там се виждаше някое стадо антилопи и бизони. В гористите речни долини и по планинските склонове, обрасли с борове, пасяха многобройни лосове, елени и диви овце.

Горещият вятър люлееше високите стъбла на бизонската трева. Джолена знаеше, че всякакви плодове и зеленчуци растат в изобилие в тази област — диви моркови и репи, сладък корен, ягоди и сливи.

Отново погледна към Петнистия орел, докато размишляваше за тази естествена храна. Навярно жените от неговото племе постоянно търсеха начин да изхранят мъжете и децата си.

Затвори очи и си представи, че е сред тях, облечена в дрехи от мека еленова кожа. Навярно страните ѝ ще бъдат намазани със сок от очиблец, за да бъде свежа за мъжа, когото обича. На него ще занесе кошницата, пълна с ягоди и корени. Той ще я поздрави за усърдието ѝ, ще я вземе в леглото си и ще ѝ се отблагодари по начин, известен на всички съпрузи.

Фургонът намали ход, седалката се разклати и Джолена отвори очи. Погледна въпросително Кърк, дръпнал юздите.

Право към тяхната каруца, първата от кервана, яздеше Петнистия орел. Спря до брат ѝ и му каза нещо. Говореше с него, а погледът му бе прикован в Джолена и я изпълваше с трепетно вълнение. Тя впи треперещи пръсти в седалката и плахо се усмихна на индианеца. Близостта му пораждаше в нея странно, непознато и сладостно

чувство. Всеки път, когато се срещаха погледите им, Джолена знаеше, че той ѝ говори без думи. И тя му отвърщаше с очи.

Скоро ще имат възможност да разговарят истински. Питаше се какво ли ще ѝ каже най-напред и как тя ще му отговори, без да разкрие своите чувства.

— Ще нощуваме тук — говореше индианецът на Кърк. — Има вода за пиене и много памукови дървета, които ще ни пазят завет. Освен това конете и мулетата обичат кората на тези дървета, тревата е сочна и полезна за животните.

Кърк погледна Джолена, после пак Петнистия орел и отново се разтревожи от привличането между сестра му и този водач. Надяваше се, че интересът на Джолена е породен от желанието ѝ да научи нещо повече за своя произход. Индианецът навярно бе заинтригуван как жена с бакърена кожа е сестра на Кърк или защо общува с бледоликите така, сякаш е една от тях. Дано насочи мислите си в друга посока, щом задоволи своето любопитство. Кърк се молеше това да стане по-скоро. Страхуваше се от чувствата, които можеха да пламнат между Джолена и индианеца.

— Петнист орел — отвърна Кърк и кимна, — щом ти мислиш, че мястото е безопасно, никой няма да спори с теб.

Той огледа закътаната долина, в която щяха да направят първия си лагер извън цивилизования свят. Не можеше да отрече, че изпитва страх. А трябваше да изглежда смел в очите на Джолена, особено в присъствието на Петнистия орел.

Кърк не желаше неговата сестра да бъде защитавана от индианеца.

Всички слязоха от фургоните и започнаха да събират дърва за огън. Следобедът преваляше. Над долината се стелеше мараня. Слънцето потъна сред морави облаци.

Петнистия орел и Двата хребета убиха някакво животно със стрелите и лъковете си и скоро от печеното месо се разнесе апетитен аромат.

Били, най-яркият и невъздържан от коларите, с гъсти бакенбарди обграждащи суровото му лице, взе кафеника от жаравата. Наля си кафе и подаде съда на Джолена, която мълчаливо седеше до брат си.

— Ей, хубавице, пие ли ти се нещо, или искаш някой да те позабавлява? — попита той, нахално втренчил светлосините си очи в

Джолена. — Ако легна върху теб, няма да имаш нужда от одеяло.

Другите каруцари се изсмяха и погледнаха Джолена по начин, показващ неприличните им помисли.

— Е? — настояваше Били. — Какво ще кажеш? Да не си си глътнала езика? Или мислиш, че не ставаш за стария Били? Ще ти кажа, хубавице, че в мен има повече огън, отколкото в десет мъже, взети заедно. Ще ти покажа какво значи любов.

Джолена почервения от гняв и от неудобство. Изтръпна, когато Кърк захвърли своята чаша с кафе на земята и се изправи пред коларя.

— Нает си да караш фургоните, не да обиждаш сестра ми — заяви младежът със стиснати юмруци. — Извини се, или...

Били хвърли кафеника и чашата си на земята и се изправи в пълен ръст. Бе поне десетина сантиметра по-висок от Кърк. Приведе се към него и изсъска:

— Искаш ли да повтора всичко? Не съм от тези, които се извиняват, особено на пикльо като теб. Набързо ще те направя на кайма. Искаш ли да опиташ?

— Не искам да се бия, за да оставиш сестра ми на мира — заяви Кърк и преглътна мъчително като видя кървясалите очи на Били и раменете му, два пъти по-широки от неговите. — Сега да забравим това и да продължим вечерята си. Има много дни, през които ще се проявим. Нека да се възползваме от тях.

Били бе непреклонен. Наведе се по-близо до Кърк и изръмжа:

— Нямам нищо против. Пък и не виждам защо се горещиш. Тя не е твоя сестра, а само индианка, облечена като бяла жена. Доколкото виждам, е просто червенокожа дивачка.

Чуха се възклицианията на учените, които наблюдаваха сцената със затаен дъх.

Джолена настръхна. Видя, че и брат ѝ, и Петнистия орел са изпълнени с гняв. Индианецът бе готов да се хвърли върху каруцаря.

Девойката отстъпи назад и изпищя, когато Кърк стовари юмрука си върху челюстите на Били и го извади от равновесие. Коларят залитна назад и падна на земята. Кърк се хвърли върху него и продължи да му нанася удари.

Когато понечи да се изправи, уверен, че се е справил с него, Били извади нож от колана си и се опита да го забие в гърба на младежа.

Петнистия орел видя опасността. Притича до коларя и изби ножа от ръката му, после помогна на Кърк да се изправи.

Младежът отстъпи встрани, а индианецът сграбчи Били за ризата и го вдигна отново на крака. От носа и от устата на коларя течеше кръв.

— Мисля, че не се държиш добре — измърмори индианецът с тих заплашителен глас, изправен очи срещу очи с Били. — Каза ти се да си гледаш работата. Това е добър съвет. Скоро ще навлезем в територията на племето крий и тогава всеки ще покаже на какво е способен, ако ни нападнат.

Коларят изтри с ръка кръвта от устната си и залитна назад, когато индианецът го пусна.

— Струва ми се, бледолики, че ти забрави да се извиниш на жената — процеди Петнистия орел. — Тя не е индианка. Не е дивачка. Нека да чуя как ти ѝ казваш, че не е нито едното, нито другото.

Били изръмжа нещо, след което се обърна към Джолена:

— Съжалявам, госпожице.

После се примъкна край огъня и примирено седна на земята.

Останалите се заеха отново с вечерята си. Джолена едва откъсна очи от Петнистия орел, който се оттегли, преди тя да му благодари, задето я бе защитил.

Погледна Кърк и прецени, че навярно е постъпила по-добре, като не изказа благодарността си на индианеца. Гордостта на брат ѝ бе накърнена от превъзходството на Петнистия орел.

Довършиха вечерята в мълчание. Всички се оттеглиха за сън. Джолена наблюдаваше как Кърк пропълзя в своята малка палатка и скоро дочу познатото ѝ хъркане.

Усмихна се, доволна от това, че някои неща не са се променили. В малката палатка, постлана с топлил одеяла, тя записа случилото се през деня в дневника си, след което го остави настрана и се изтегна върху завивките. Затвори очи и си представи, че е у дома, в собствената си стая, и че още не е започнала да се пита коя е и дали принадлежи към света на белите или на червенокожите.

Дочу шум и бързо отвори очи. Затаи дъх. Недоумяваше кой се движи навън, само преди минута ѝ се струваше, че всички са дълбоко заспали.

Изгаряща от любопитство, Джолена отметна одеялата и се промъкна до малкия отвор на палатката. Дъхът ѝ секна, щом видя Петнистия орел, който напускаше лагера с голям лък и колчан стрели на гърба. Наблюдаваше развълнувана индианеца, докато той се скри в мрака.

Без да мисли, тя се измъкна от палатката и го последва.

ОСМА ГЛАВА

Песните на жетварките, наподобяващи глухо бръмчене, заглушаваха шумоленето на памуковите дървета, докато Джолена се провираше под клоните.

Гърлото ѝ бе пресъхнало от страх. Досега трябваше да види Петнистия орел. Започваше да мисли, че е по-добре да се върне назад, в безопасността на лагера.

Тогава забеляза мускулестото тяло на индианеца, облян от лунната светлина. Той седеше до реката, потънал в мисли.

Сърцето ѝ лудо заби. Дали Петнистия орел мисли за нея? Дали не я е накарал да го последва?

Почувства се глупаво. Не трябваше да се поддава на илюзиите, подхранващи вярата ѝ в невъзможното. Не биваше да живее с мисълта, че точно този индианец е мъжът от нейните сънища само защото по време на съня си бе изпитвала непознати сладострастни чувства. Трябваше да престане да си въобразява невъзможни неща.

Въпреки това краката ѝ сякаш я понесоха към индианеца. Колкото повече се приближаваше до него, толкова по-силно биеше сърцето ѝ. Съзнаваше, че не бива да постъпва като лека жена, която търси компанията на мъж и то не какъв да е, а красив индиански воин.

Но само гръм, който би я поразил на място, можеше да я спре да не отиде при Петнистия орел. Копнееше да говори с него, да...

Изчерви се. Засрами се от това, че отново се поддаде на илюзиите си. Трябваше да овладее своите мисли и желания, преди да го приближи. Пристъпи към брега, облян от лунна светлина. Бе на крачка от Петнистия орел, когато изцвилиха вързаните близо до потока коне.

Младата жена стреснато подскочи. Петнистия орел бързо се изправи на крака, извади стрела от колчана и се обърна. Остана безкрайно изненадан, когато видя Джолена. Стоеше прикована към земята и втренчено го гледаше с изплашени очи.

Петнистия орел върна стрелата в колчана и остави големия лък на земята до себе си, вперил поглед в девойката.

Сърцето му лудо заби. Тя бе още по-затрогващо красива на лунната светлина. Гледаше великолепното ѝ тяло, което се открояваше под плътно прилепналите от напора на вятъра блуза и пола. Отметнатата назад черна коса очертаваше изящните линии на лицето ѝ. Пожела я така, както не бе желал никоя друга от времето, когато бе юноша, влюбен в два пъти по-възрастна от него жена.

Почувства се като някогашното момче, изпълнено със страст. Трябваше да се бори със себе си, за да не произнесе името на Сладката гълъбица, изпратена му навярно от боровете, за да я обича със сърцето и с тялото на мъж.

Джолена се изчерви от прикованите в нея изучаващи очи, които сякаш твърдяха, че тя принадлежи на индианеца. Въпреки това продължи да го гледа. Вдигна брадичката си и изправи рамене, при което още по-ясно се очерта великолепният ѝ бюст.

— Не исках да нарушавам твоето уединение — най-последно промълви тя. Сърцето ѝ биеше лудо, докато стоеше до него и усещаше възхищението в погледа му. — Ако искаш, ще се върна в лагера.

Петнистия орел остана няколко мига безмълвен, после се съвзе и ѝ подаде ръка.

— Не, не го прави — намръщено отвърна той с укор в гласа. — Неразумно е да се отдалечаваш без придружител. Но щом си тук, ела, седни до мен. Ноцта е топла. Наслаждавай се на луната и на звездите заедно с мен.

— Благодаря ти. Ще ми бъде приятно — отвърна Джолена, усетила слабост в коленете при мисълта, че ще докосне дланта му.

Когато ръцете им се срещнаха и той я притегли към себе си, тя остана без дъх и се олюля замаяна. Преглътна, успокои се и пристъпи към него.

Коленете ѝ трепереха, когато той ѝ помогна да седне на топлата земя. Съжали, че пусна ръката ѝ. Не можеше да откъсне погледа си от голите му гърди. Никога не бе виждала такива мускули. Кожата му беше гладка, за разлика от тази на белия ѝ брат и баща ѝ, чиито гърди бяха покрити с руси косми. Бакърената му кожа съблазнително лъщеше на лунната светлина. Тя не се осмели да го докосне, за да види дали цветът му е същият като нейния. Спомни си как като малка

стоеше пред огледалото и прокарваше ръка по тялото си, учудена защо се различава по цвят от приятелките си.

Тогава откри колко гладка и нежна е кафеникавата ѝ кожа и започна да се гордее с нея.

— Последвала си Петнистия орел до реката — каза той, без да я погледне. — Постъпила си глупаво. Много същества дебнат в нощта.

Джолена се почувства неловко. Съзнаваше, че да каже истината бе равносилно да разкрие своето сърце и душата си пред него. Вместо това предпочете да му каже нещо друго, което би го заблудило поне за момента.

— Не можех да заспя — тихо отвърна тя. — Аз също тръгнах по лунната пътека към реката. — Лъжеше, но смяташе, че трябва да постъпи така. — Нямах представа, че си тук. Съжалявам, ако съм те обезпокоила. Само кажи и ще си отида.

Петнистия орел я стрелна с поглед.

— Ще си тръгнеш заедно с мен. Моето оръжие ще те пази.

Джолена се изненада от това, че е твърде разговорлив с нея. През целия ден бе безмълвен, сериозен и резервиран.

Сега се държеше по-свободно с нея и това я зарадва. Искаше ѝ се да го попита какво познато намира в нея и да му обясни за своите сънища и за това, което те са предсказали.

Копнееше да го предизвика да отговори на въпросите ѝ за индианците в района, да ѝ каже знае ли нещо за един баща, чието дете се е изгубило преди осемнайсет години.

Но сега, когато имаше възможност за това, не намираше думи да попита за каквото и да било. Ако той е от нейното племе, тя ще пожелае да я заведе в селото, за да срещне истинските си роднини и своя действителен баща. Може би тогава няма да иска да се върне в Сейнт Луис при човека, който я отгледа с много обич и топлина. Изведнъж почувства силна привързаност към Брайс Едмъндс.

— Ще бъда благодарна да се възползвам от твоята защита, когато пожелаеш да се върнеш в лагера — промълви Джолена, подвиг крака под себе си и придърпа полата си.

Петнистия орел я погледна, усмихна се и кимна с глава. Сключиха безмълвно споразумение. В главата му нахлуха многото въпроси, които искаше да ѝ зададе, а в същото време не виждаше никакъв смисъл да я разпитва как така е отгледана като бяла жена,

защото бе уверен, че вече знае отговора. Ще чака най-подходящия момент, за да ѝ каже истината. Когато разбере, че сърцето на Джолена принадлежи единствено на него...

— Ти обичаш звездите, а аз — пеперудите — неловко се засмя Джолена и отмести поглед от индианеца, усетила опасността от хипнотизиращия му поглед.

Чувстваше, че този загадъчен мъж я привлича все по-силно и че жадува да бъде в обятията му. Искаше да изпита с него всичко. Копнееше да сподели най-съкровените си чувства, ако той допусне това.

Засега обаче трябваше да говори с индианеца само за незначителни неща. Постепенно щеше да опознае и него, и народа му. Не искаше по-късно да съжالياва за нещо, което може да направи сега под въздействие на сладострастната летаргия, породена от неговата близост.

Желаше да бъде свършено чиста, когато той я вземе в обятията си и ѝ покаже какво означава любовта.

— Ти търсиш една особена пеперуда — тихо каза индианецът. — Виждал съм я. Надявам се и ти скоро да я намериш.

Радваше се да разговаря с нея за обикновени неща и да отлага това, което копнееше да направи. Беше я чакал цял живот и бе твърде мъчително да не я вземе в ръце, за да ѝ каже, че тя вече е всичко за него, дори и без тази първа целувка.

„Трябва да мине време — каза си той. — Ще дойде моментът, когато ще я прегърна, ще я целуна, ще я притисна до себе си и ще знам, че тя ми принадлежи.“

Засега само трябваше да се радва, че е с нея, да поглъща всяка нейна дума, движение и усмивка. Всичко това му доставяше по-голямо удоволствие, отколкото можеше да си представи, че ще изпита с жена.

Но тя не бе някаква случайна жена, а огледалният образ на Сладката гълъбица. Дъщеря на Сладката гълъбица.

— Дано да си прав — промълви Джолена с мила усмивка. Очите му сякаш ѝ казваха, че за него тя е нещо скъпоценно. Девојката погледна встрани. — Благодаря ти, задето си съобщил във форта, че си видял еуфедрата. Доставя ми удоволствие да наблюдавам и да изучавам интересния живот на пеперудите. Най-голямото желание на баща ми е било да намери това рядко, неуловимо насекомо. Надявам се

да осъществява неговата мечта, като занесе вкъщи екземпляр за колекцията му.

— Колекция ли? — Петнистия орел произнесе думата толкова предпазливо, че Джолена се обърна към него. — Какво означава „колекция“? Ралф спомена за това във форта. Не разбирам. Мислех, че идвате само да изучите пеперудата, да отнесете знанията си на белите хора, които се интересуват от такива неща.

Джолена кимна.

— Ще опиша тази пеперуда, но освен това ще взема и един екземпляр — обясни тя. — Баща ми трябва да я види и да оцени нейната красота. Не е възможно да кажеш на другото, че нещо е красиво и да му го опишеш, та той да добие пълна представа за него така, както ти самият си го видял. Ако намеря рядката пеперуда и я улова, ще я занеса на моя болен баща. Това е целта на експедицията ни.

— Болен? — попита Петнистия орел и сбръчка чело. — Твоят бял баща не е добре?

Пулсът ѝ се ускори при намек на индианеца за нейния бял баща. Очевидно той знаеше, че истинският родител на Джолена не е Брайс Едмъндс.

Извърна очи, почувствала, че моментът не е подходящ да го разпитва за това, което копнееше да научи. Щеше да го направи по-късно.

По-късно, когато се сближат, ще се разберат без всякакво затруднение.

— Баща ми не е добре — промълви тя. Очите ѝ се насълзиха при спомена за Брайс Едмъндс. — Краката му са парализирани. Става все по-слаб. Ужасно се страхувам за него. Трябва да намеря пеперудата преди... преди... — Ридание се изтръгна от гърдите ѝ при мисълта, че той ще умре, преди да го види отново. Смущаваше се, че твърде бързо разкри своите чувства пред мъжа, чието лице бе виждала в сънищата си. Изправи се на крака — Трябва да се върна в палатка си — промълви тя и избърса солени сълзи от устните си. — Стоях повече, отколкото трябва.

Опита се да побегне, но той я хвана през кръста и рязко я спря. Краката ѝ отмаляха и сърцето ѝ сякаш спря да бие. Бавно се обърна и

се взря в тъмните му очи. Стояха един срещу друг и се гледаха на лунната светлина.

— Защо ме спря? — попита Джолена, останала без дъх от бурните чувства, бушуващи в гърдите ѝ.

— Нали ти обещах да те придружа до лагера?

Джолена отвърна с усмивка:

— Навярно съм забравила. — Погледна пръстите му, които все още обгръщаха кръста ѝ, после се взря в тъмните му очи. — Можеш да ме пуснеш сега. Не е необходимо отново да ми го напомняш.

Сърцето на Петнистия орел заби до пръсване, докато я прегръщаше с устремени в нея очи. Притегли я по-близо до себе си.

— Остани с мен тази нощ — думите несъзнателно се изтръгнаха от устните му. — Толкова си красива! Позволи ми да те целуна.

Джолена се смая, развълнувана от внезапното му решение връзката между тях да бъде нещо повече от обикновен разговор за пеперуди и за звезди. Усети, че ѝ прималаява от страстта, която думите му породиха в нея. Без колебание се отпусна в ръцете му. Целунаха се опиянени и той я привлече по-близо до себе си.

Наблизо се чу шум и те бързо се отдръпнаха един от друг. На поляната изскочи черна пантера. Зелените ѝ очи проблясваха под лунната светлина. Обезумяла от страх, Джолена побягна в противоположната посока.

Пантерата я последва. Петнистия орел стоеше като вкаменен.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Краката ѝ отмаляха. Не можеше повече да тича. Обърна се и втренчено погледна пантерата, която също спря освирепяла, готова да я нападне. Твърде изплашена, за да потърси с поглед Петнистия орел, Джолена стоеше замръзнала на място. Нямаше сили дори да извика.

Пантерата започна да се промъква към жертвата си, а Петнистия орел закрепил стрела на лъка си. В момента, когато животното изръмжа, широко отвори уста и се хвърли към Джолена, стрелата на индианеца полетя във въздуха.

Девојката усети, че ѝ прималява, съзряла зейналата паст на пантерата. В този момент свистящата стрела прониза животното. Джолена притисна ръце към устата си и с обезумели очи наблюдаваше как пантерата падна на земята, като яростно виеше, после се изправи на крака и отново се насочи към нея.

Петнистия орел закрепил втора стрела на лъка си и този път се прицели по-точно. Улучи животното право в сърцето.

Главата ѝ се замая от моменталното чувство за нереалност — сякаш всичко това не бе се случило.

Изведнъж се отърси от унеса. Видя как Петнистия орел хвърли лъка си настрана и се затича към нея.

Тя също се втурна към индианеца. Това, което изпитваше, бе много повече от обикновена благодарност. Стигна до него и се хвърли в обятията му. Притисна се с все сила до гърдите му и зариде.

Внезапно кошмарното преживяване избледня. Отново оживяха чудесните сънища, когато устните им се срещнаха и те започнаха да се целуват страстно и да се наслаждават на потисканите си чувства.

Той потръпна, когато усети, че нейното тяло се отпусна в ръцете му. Устните ѝ бяха топли и чувствени. Дълбоко в себе си знаеше, че тя винаги е била негова, а в тази нощ всичко стана действително — държеше я в ръце, целуваше я и споделяше с нея страстта си.

Вдигна я и я понесе. Когато стигнаха закътаната полянка, огряна от луната, далече от лагера и от мъртвото животно, той я пусна.

Отново я прегърна и целуна и сякаш въздухът затрептя от силните им чувства.

Джолена се задъха. Прималая ѝ от удоволствие, когато Петнистия орел пхна ръката си под блузата ѝ и докосна твърдите ѝ гърди. Разтапяше се от сладостно усещане, докато той я милваше, без да усети как индианецът внимателно я сложи на земята и се наведе над нея.

Тревата бе като мека постелка.

Девојката затвори очи. Наслаждаваше се на чувството, което изпита, когато Петнистия орел плъзна ръката си под полата ѝ. Потръпна от бавното придвижване на пръстите му нагоре по бедрото ѝ. Кожата ѝ изгаряше от допира му.

Индианецът свали бельото ѝ, захвърли го настрана и целуна замаяната Джолена. Тя лежеше неподвижна, почти бездиханна, преливаща от чувства. Пръстите му отново се плъзнаха нагоре по крака ѝ и обхванаха нежното пухкаво възвишение между бедрата.

Сърцето ѝ лудо заби. Потръпна от удоволствие, когато пръстите му изкусно започнаха да гаят центъра на нейната страст. Досега не знаеше, че тази част от анатомията може да ѝ достави такава наслада. В сънищата си усещаше как мястото, докосвано и милвано сега от него, става някак влажно и чувствено, но никога не бе предизвиквала такива изживявания със собствените си пръсти. Щом се събуждаше, топлината и влагата вече ги нямаше и тя оставаше със своите сладостни сънища и илюзии.

А сега възхитителните усещания прерастваха в нещо сладостно, невъобразимо и пораждаха страстно желание.

Дишаше тежко, на пресекулки. Изви се настрана с широко отворени очи, когато той неочаквано пхна в нея пръста си и тя за момент усети болка, въпреки че преди няколко мига бе изпитвала удоволствие.

Петнистия орел отдръпна устни от нейните, без да извади пръста си, и прошепна:

— Ти си девствена. Искаш ли още да си такава или жадуваш да станеш жена?

Сърцето ѝ биеше до пръсване и тя не бе в състояние да мисли. Докато пръстът му оставаше в нея и внимателно се движеше там, пораждайки нови желания в тялото ѝ, Джолена не знаеше какво да

каже и как да реагира на възхитителната летаргия, обхванала сърцето и ума ѝ.

Петнистия орел разбираше мълчанието ѝ. Този чувствен свят бе непознат за нея. За да не остане разочарована, страстно я целуна по устните, докато ръката му продължаваше да милва овлажнилото се възвишение между краката ѝ.

Самият той копнееше за Джолена и с мъка контролираше своите бурни желания. Трябваше да устои на страстния стремеж, който гореше в тялото му.

Искаше Джолена изцяло да изживее с него любовния екстаз. Тя отвърщаше на целувките му и се притискаше към него. Индианецът разбра, че и двамата жадуват едно и също нещо.

Наближаваше върховният момент, към който се стремяха. Петнистия орел се отдръпна от Джолена, за да се наслаждава тя на удоволствието по-дълго. Безмълвно — той разбираше желанията на девойката от начина, по който отвърщаше на неговите ласки — хвана края на блузата ѝ, повдигна я и я изхлузи през главата ѝ.

Нежното гладко тяло на девойката проблесна под лунната светлина. При вида на стегнатия ѝ младежки бюст Петнистия орел не можеше повече да се въздържа. Наведе се над нея, обхвана едната ѝ гърда и докосна с език зърното.

Потръпна. Никога не бе опитвал нещо толкова приятно и нежно.

Така направи и с другата гърда, убеден от нейната реакция, че това я изпълва с блаженство. Тя изстена, после прокара пръсти през косата му.

Имаше чувството, че е безтегловна и съмненията ѝ дали трябваше да допуска всичко това, бяха забравени. Затвори очи, развълнувана от откритието, че той вече споделя чувствата ѝ.

Двамата щяха да станат едно цяло.

В този момент Джолена осъзна, че се свързват завинаги.

Усмихна се вътрешно и се отпусна. Очакването за това, какво още щеше да се случи между тях тази нощ ѝ въздействаше опияняващо. Твърде увлечена в чувствата си, тя не усети как Петнистия орел свали дрехите ѝ и се съблече. Изправен пред нея, захвърли последната част от своето облекло. Гледаше го втренчено, изпълнена с възхищение от широките му рамене, от мускулестите му гърди и жилаво тяло.

Сърцето ѝ подскочи, когато тя видя символа на неговата мъжественост. Макар и поуплашена, протегна ръце към този прекрасен мъж. Въздъхна, когато той легна върху нея и я обгърна с топлината на своето тяло.

Петнистия орел безмълвно впи очи в лицето ѝ и страстно я целуна.

Тялото ѝ потръпна от страст, когато ръката му се плъзна надолу, обхвана гърдата ѝ и пръстите започнаха да се движат около зърното. Джолена изстена.

Целуна го с треперещи устни и го притегли към себе си. Сърцето ѝ заби до полуда, щом пулсирацията му член докосна центъра на нейното желание.

Сякаш знаеше какво трябва да направи, а всъщност инстинктът, заложен в жената още от времето, когато Ева е съблазнила Адам в райската градина, я подтикна да разтвори краката си по-широко. Бе открита покана към него да направи това, което и двамата желяеха.

Когато индианецът проникна дълбоко в нея, Джолена изстена от болка. Но това усещане бе скоро заменено от нещо удивително приятно. Задъха се, обзета от луда страст.

Петнистия орел плъзна устните си надолу и обсипа гърдите ѝ с целувки. Сърцето му биеше до пръсване. Желанието и удоволствието му нарастваха.

Хвана гладките ѝ бедра, потръпващи от възбуда, и се притисна към нея.

Голите им тела се сляха.

Отново я целуна, пламнал от страст.

За миг се отдръпна от нея. Протегна ръка и отмести косата от лицето ѝ. Взря се в очите ѝ, сякаш искаше да надникне в нейната душа. Чувстваше нещо, неизпитано никога с други жени. Сякаш тя бе част от него: сърцата и душите им се бяха слели.

— Обичам те! — промълви Петнистия орел и покри устните ѝ с целувки. — Винаги ще те обичам. — Помълча, отново я погледна в очите и продължи: — Винаги съм те обичал.

Признанието му я сепна. Знаеше, че може да му каже същото нещо и щеше да е вярно. Бяха се обикнали още преди да се срещнат.

Нежно погали лицето му.

— И аз винаги съм те обичала — прошепна тя. Потръпна от удоволствие, когато мъжът отново я притисна в обятията си и я обсипа с целувки.

Впила устни в неговите, Джолена го обгърна с бедрата си. В този миг той проникна в нея. Младата жена се изпъна и откликна на енергичните му тласъци. Усещаше ударите на сърцето му, докато той я държеше в силните си ръце.

След това я пусна, пропълзя на колене и застана до нея в поза, от която сякаш сърцето ѝ спря да бие и гърлото ѝ пресъхна. Джолена разбра безмълвния му зов, докато той се преместваше по-близо до устата ѝ.

Петнистия орел бе я задоволил всеотдайно, възхитително и тя искаше да му отвърне със същото. Взе в ръка пулсиращия му член, после докосна върха му с език. Неговият страстен стон издаде удоволствието му.

Намести се по-удобно, обгърна го с ръка и отново го докосна с устни. Прокара няколко пъти езика си около него и отново го пъкна в уста. Усети как тялото му настръхна и потръпна от удоволствие.

Скоро той се отдръпна от нея и я подтикна към нещо друго. Принуди я да застане на колене и той проникна в нея отзад. Тя изправи глава, затвори очи, очакваща мига на облекчение.

Струваше ѝ се, че цялото ѝ тяло пулсира с ударите на сърцето.

И отново достигна до блаженството, което ги разтърси така, сякаш земята се люлееше под тях.

Отпуснаха се изтощени на тревата.

— Никога не съм се чувствала така — въздъхна Джолена и го погледна с обич. — Да се любим по такъв особен начин! Не мисля, че постъпихме благоприлично. Как се съгласих? Защо го допуснах?

Петнистия орел я притегли към себе си.

— Това, което стана е правилно, защото е породено от любов. Вечно ще си спомням тази нощ.

Джолена положи глава на гърдите му и промълви:

— Дано да е така. Бе чудесно, Петнист орел. Никога не съм се чувствала така свободна и в същото време — завладяна. Как е възможно?

— Любовта е съчетание от двете усещания — обясни той. — Когато обичаш, чувствата ти са свободни, а тялото ти се завладява от

този, който те обича. Това не бива да те плаши. С радост приемам да бъда завладян от теб. Ти запълваш празнотата в моя живот отпреди много години. Вече няма да бъда самотен, поне докато имам теб.

— Усещам толкова много неща — каза Джолена притисната в него. — Чувствам прекомерно щастие. Прегърни ме, Петнист орел, силно ме прегърни. Не искам никога да те загубя. Никога.

Той я притисна в обятията си. Мислеше само за бъдещето и за тази жена, която отново пробуди любовта в сърцето му.

Двата хребета се събуди. Не видя Петнистия орел. Измъкна се от одеялата, отиде до палатката на Джолена и изтръпна. Вътре нямаше никого.

Забързано се огледа във всички посоки. Питаше се накъде ли са тръгнали Петнистия орел и Джолена. Трябваше да ги намери и да предотврати сближаването им.

Копнееше да бъде пръв с нея.

Искаше тя никога да не мисли за друг мъж, особено за Петнистия орел. Като добър следотърсач, той се взря във високата трева и на лунната светлина откри накъде са тръгнали неговата смугла принцеса и приятелят му.

Тръгна по дирята им и се отдалечи от лагера. Изненада се, когато намери убитата пантера с двете забити в тялото ѝ стрели.

Клекна до животното, разгледа стрелите и изсъска:

— На Петнистия орел са!

Отново тръгна с разтуптяно сърце по следата. Внезапно спря, забелязал на полянката две голи тела.

Гърлото му пресъхна. Краката му отмаляха. Знаеше кои са любовниците.

— Закъснях — гневно прошепна той, — но няма да се откажа от нея. Тя ще бъде моя. Скоро. Ще се оженя за нея, дори с риск да се превърна във враг на приятеля си.

Когато Петнистия орел вплете ръце в черната коса на Джолена, притегли я към себе си и я целуна по устата, Двамата хребета нервно извърна очи и стисна ръце в юмруци.

— Ще съжаляваш, приятелю мой! — Гласът му бе жлъчен.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джолена бе луда от щастие. Чувстваше се възхитително, влюбена за пръв път в живота си. Въпреки това се стесняваше в присъствието на Петнистия орел, след като му се бе отдала. Той яздеше своя жребец близо до техния фургон. При всеки негов поглед я обземаше трепетна възбуда.

Макар и да се срамуваше от случилото се в лунната нощ, дълбоко в себе си знаеше, че отново ще го позволи. Дори гореше от нетърпение за следващата среща с любимия мъж. При мисълта за това я обливаха горещи вълни.

Джолена избягваше очите на брат си, който от време на време въпросително я поглеждаше. Струваше й се, че той открива промяната в нея по грейналото й лице и по загадъчната й усмивка.

Докато седеше на неудобната дървена седалка на фургона, усещаше как в нея се приковават два чифта очи. И без да поглежда към своя брат и към любимия мъж, Джолена знаеше, че и двамата се взират в нея с ревност и с чувство за притежание.

И през ум не и минаваше, че брат й и Петнистия орел могат да се скарат заради нея. Тя радостно се усмихваше. Вятърът развяваше дългата й черна коса и плътно прилепваше към гърдите й чистата памучна блуза, която бе облякла, след като се бе изкъпала сутринта в реката.

Керванът навлезе в гъста гора. Вятърът утихна. Бе влажно и топло, сякаш всяко листо вдишваше аромата на наситения с изпарения въздух. Слънчевите лъчи се промъкваха между величествените дървета, някои от които бяха с гигантски размери. Едни бяха гладки и заоблени, други — грапави и чворести, трети — изгнили и готови да паднат.

Джолена затаи дъх.

Всичко около нея — фиданки, храсти, цветя и треви се надпреварваше да запълни всяко празно пространство. Отвсякъде я

заобикаляше буйна растителност и множество пълзящи растения с великолепни цветове се преплитаха с диви лози.

Джолена бе смаяна. Около нея жужаха насекоми, прелитаха птички, пъстри като пеперуди. При вида им тя си помисли, че най-после ще намери неуловимата рядка пеперуда.

Младата жена напрегнато се оглеждаше наоколо, докато слънчевата светлина струеше през зелените корони на дърветата и падаше върху гниещите дънери и листа.

Но нямаше и следа от пеперуди. Гората остана зад тях...

Вече се движеха по скалист терен, където нямаше дървета, нито трева. Джолена въздъхна, измъчвана от горещината. Чувстваше се така, сякаш на сантиметри от тялото ѝ имаше нажежено желязо. С една ръка се държеше за седалката, а с другата размахваше ветрило. Придвижваха се бавно и трудно. Фургонът се друсаше, когато колелетата минаваха по камъните.

Джолена забеляза, че Петнистия орел слезе от коня и продължи пътя си пеша, като поведе жребеца след себе си.

Наблюдаваше как любимият ѝ върви, строен и горд, толкова близо до фургона, че можеше да го докосне с ръка.

Не се осмели да го направи. Не биваше да дава израз на бушуващите в нея чувства, преди отново да се усамоти със своя красив воин.

Усмихна се тайно. Не можеше да повярва каква промяна бе настъпила в живота ѝ, откакто беше напуснала Сейнт Луис. Докато пътуваше по Мисури, живееше с надеждата да се случат много неща, но никога не беше предполагала, че ще намери любовта и че в прегръдките на индианеца ще разбере какво всъщност означава да си жена.

Мечтата ѝ се бе сбъднала. Ако се осъществи и това, за което всъщност всяка нощ се молеше на боговете, ще се чувства удовлетворена. Напълно. Но докато не познава своя кръвен баща и роднини, ще е половин човек.

Бе несправедливо, че ѝ бяха отнели възможността да живее с хората от племето, с истинския си баща.

Но сега се надяваше, че всичко ще се промени. Ако се осмели и зададе на Петнистия орел въпросите, които изгаряха душата ѝ, навярно ще бъде удовлетворена.

Индианецът крачеше мълчаливо до фургона, в който седеше неговата жена, толкова близо, че можеше да я докосне. В паметта му нахлуха спомени за миговете, прекарани с нея. Скоро ще ѝ разкаже вълнуващи неща. Вълнуваше се, че точно той ще ѝ разкрие тайната за нейния произход. Щом ѝ разкрие истината, тя ще се върне в племето Черните крака и няма да живее като бледолика.

Сърцето му подскочи, когато от гората изскочи лисица и пресече пътя му. Петнистия орел се усмихна. Знаеше, че това е добра поличба.

Почувства се безкрайно щастлив. Напоследък се случваха хубави неща на него самия и на индианците от селото му.

Единственото, което го безпокоеше, бе боледуващият му баща. Старецът вехнеше от някаква незнйна болест, която замъгляваше и объркваше съзнанието му. Често той забравяше къде е и кой е.

Тези епизоди зачестяваха и Сивата мечка често казваше на сина си, че скоро ще го направи вожд на племето.

Мисълта за баща му го натъжи. Мъчително щеше да е за стария вожд да се откажа от своята титла, но бе неизбежно при настъпилите аномалии в мозъчната му дейност.

Петнистия орел бе готов да застане начело на своя народ, защото години наред старателно възприемаше всичко, на което го учеше баща му.

Нещо проблесна на пътеката и привлече вниманието му. Усмихна се широко, когато разпозна предмета. Беше и-нис-ким — бизонски камък. Този амулет бе от изключително значение за племето Черните крака — индианците вярваха, че той дарява могъщество на своя притежател. Според поверието човек, намерил такъв камък, е много щастлив.

„Две хубави поличби в един ден“ — помисли си той. Наведе се, взе амулета и продължи пътя си усмихнат.

Внезапно спря и се загледа в приближаващия конник. Разпозна в него Бялата бенка, индиански воин от племето Черните крака, живеещ в съседно село. Изчака го да се приближи.

Бялата бенка дръпна юздите, спря коня си до Петнистия орел и погледна многозначително Двата хребета, който яздеше на няколко крачки след сина на вожд.

— Какво те носи насам? — попита Петнистия орел. — Може би искаш да участваш в експедицията? Ако е така, ти си добре дошъл.

— Не — отвърна Бялата бенка. — Идвам по други причини.

— Тогава говори, но само истината.

Индианецът не се усмихна, дори се намръщи, с което показва, че носи лоша новина. Петнистия орел изтръпна.

— Става дума за баща ти. — Индианецът избягваше да погледне сина на вожда в очите. — Болен е. Непрекъснато пита за теб. Исква незабавно да се върнеш у дома.

— Баща ми? — попита Петнистия орел, обзет от безпокойство. Навярно Сивата мечка бе много по-болен, отколкото бе предполагал. — Откъде го научи?

— По пътя за форт Чене се натъкнах на воин от твоето село — излъга с лекота Бялата бенка. Нали за това бе получил два коня. — Попита дали мога да ти предам съобщението. Бързаше да се върне. Отговорих му, че ще направя това в знак на приятелството между нашите две села.

— Много мило от твоя страна — отвърна Петнистия орел и му стисна ръката. — Ще ти се отблагодаря за услугата.

Бялата бенка се усмихна самодоволно, измъкна ръката си и хвърли поглед към Двата хребета. После обърна коня си и бързо се отдалечи.

Петнистия орел бе разкъсван от противоречиви чувства. Не искаше да повери другиму грижата за безопасността на Джолена. Съзнаваше обаче, че преди всичко трябва да е предан на своя баща. Разтвори пръстите си и тъжно погледна бизонския камък. А само преди няколко минути бе почувствал, че днес му върви, особено след като видя лисицата.

Двата хребета доближи до него, слезе от коня и го докосна по рамото.

— Какви новини донесе Бялата бенка? — попита със загрижен вид. — По очите ти личи, че страдаш.

— Ни-нах-ах, баща ми — отвърна Петнистия орел. — Трябва да се върна при него. Сега ти си отговорен за безопасността на експедицията. Отваряй си очите да не би племето крий или други изменници да дебнат наоколо.

— Не се безпокой, приятелю — отвърна Двата хребета и отдръпна ръка от рамото му. Целият пламна от задоволство, щом видя

как синът на вожда погледна бакърената принцеса, без да осъзнава, че когато се върне, тя вече няма да му принадлежи.

Коварният му план се осъществяваше и Двата хребета злорадстваше. Най-после и той като Петнистия орел тази нощ ще задоволи своите страсти. Само при мисълта за нежната кожа на Джолена в слабините му пламваше огън.

Синът на вожда задържа погледа си върху девойката, после се взря в камъка, върху дланта си. Решително изпъна рамене и се отправи към своята любима.

— Не чух какво каза воинът, но новината навярно те е разтревожила — промълви Джолена, преди той да ѝ проговори. — Какво се е случило?

Младата жена бе наблюдавала напрегнато как непознатият воин съобщава на Петнистия орел нещо, което явно го разтревожи.

— Трябва да замина — дрезгаво произнесе той, замълча и погледна Кърк. Настръхна, когато видя каква е неговата реакция. Щом чу новината, младежът се усмихна. Индианецът едва се въздържа да не се нахвърли върху брата на своята любима и да му заяви, че сега може да злорадства колкото си ще, но трябва да знае, че Петнистия орел ще се върне. Нямахше да се раздели със своята жена, след като единственото нея бе чакал през целия си живот.

Джолена бе шокирана от новината.

— Трябва да заминеш? — възкликна тя и очите ѝ се разшириха от изумление. — Но защо? Къде отиваш?

— Баща ми е болен — обясни Петнистия орел — и ме вика да отида при него. Като предан син трябва да изпълня желанието му. Сега тръгвам, но щом уредя да се грижат за него, ще се върна и ще бъда ваш смирен водач.

— Двата хребета ще свърши същата работа — бързо го прекъсна Кърк. — Не се притеснявай, че няма да си тук. Всъщност, Петнист орел, сигурен съм, че ще се справим и без теб. Досега не видях никакви признаци за опасност от племето крий — намръщено продължи той — нито за съществуването на пеперуди. Чудя се дали не си измислил тази история, за да спечелиш доверието на Ралф Макмилан.

Сърцето на Джолена сякаш спря да бие. Тя изненадано изгледа своя брат, който бе обидил Петнистия орел. Това не бе нейният брат —

внимателен и вежлив млад мъж, който бе обичан от всички в Сейнт Луис.

Ала от мига, когато бе зърнал индианеца, Кърк се държеше странно. Изчакваше Петнистия орел да каже или да направи нещо и се нахвърляше върху него с язвителни забележки.

Джолена погледна индианеца. Страхуваше се от неговата реакция, но той пренебрегна обидата, от което Джолена се почувства горда.

Внезапно девойката си помисли, че липсата на реакция е несъзнателна. Очевидно камъкът, който стискаше в ръка и напрегнато оглеждаше, бе отвлякъл вниманието му от Кърк и дори от Джолена.

Тя се взря в скалния отломък, но не забеляза нищо особено. Беше гладък и полиран и проблясваше на слънчевата светлина. Джолена така се разстрои от случилото се, че дори не забеляза голямата оранжево-черна пеперуда, прелетяла над главата ѝ.

Изведнъж индианецът ѝ подаде камъка така рязко, че тя инстинктивно се отдръпна.

— Пази го — промълви Петнистия орел. — Той ще ме върне обратно при теб.

Озадачена, Джолена погледна камъка. Питаше се защо е толкова ценен. Понечи да попита, но преди да успее да го стори, Петнистия орел ѝ бе обърнал гръб.

С един скок той се озова на седлото. Грабна юздите, погледна Джолена за последен път и бързо се отдалечи. Облаци от прах се вдигнаха след него и го скриха от погледа на младата жена.

Двата хребета приближи коня си до фургона на Джолена. Тя разглеждаше камъка, който сякаш я хипнотизираше.

— Искаш ли да научиш значението на този амулет? — попита индианецът, без да обръща внимание на ледения поглед на Кърк.

— Да, разбира се — отвърна тя.

— Нарича се и-нис-ким — бизонски камък и притежава чудни свойства. Собственикът му става много силен. Камъкът носи щастие на този, който се сдобие с него. Говори се, че понякога мъжът, яздец в прерията, чува особен, тих звук, сякаш чурулика малка птичка. Това е звукът на бизонския камък. Конникът спира и започва да търси амулета по земята, а ако не го намери, запомня мястото и отново се връща на следващия ден. Голяма е радостта му ако го открие.

— Твърде малък е, за да е толкова важен — отвърна Джолена, докато преобръщаше камъка и го разглеждаше.

— Големината няма значение — поясни индианецът и протегна ръка да докосне амулета. — Говори се, че ако дълго стои в кесия от еленова кожа и не се пипа, след време вътре се появят две камъчета с неговата форма.

Джолена се усмихна на забавната история, но лицето ѝ остана сериозно. Не искаше да създаде впечатление, че се присмива на легендата на племето. Сетне попита:

— Защо се нарича бизонски камък?

— Този, който намери камъка го слага близо до огъня в жилището си, за да го гледа и да му се моли — обясни Двата хребета и се изпъчи. Гордееше се, че е единственият, който може да разкаже на бакърената принцеса за обичаите на своя народ. — На следващия ден той ще убие много бизони.

— Тогава трябва да го върна на Петнистия орел — промълви Джолена, загледана в далечината. Вече не виждаше дори праха, вдиган от конника. — Щом дойде, ще му го дам, за да му помага при следващия лов на бизони.

— Не говорихте ли достатъчно дълго за камъни и за тем подобни глупости? — изведнъж се обади Кърк. Джолена стреснато погледна брат си. — Тук сме, за да търсим пеперуди, а не някакви камъни. Двата хребета, ти си водачът сега. Да тръгваме!

Индианецът гневно го изгледа, после се отдалечи и се метна на коня.

Отново потеглиха по скалистия терен. Джолена стисна бизонския камък, почувствала, че сега той е единственото, което я свързва с любимия мъж.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Денят се стори безкраен на Джолена. Струваше ѝ се, че времето е спряло след сбогуването ѝ с Петнистия орел. Залезващото слънце обагреше небето. Лагерният огън пращеше силно, тъй като в него хвърляха току-що отсечени клонки.

Джолена седеше на одеяло близо до огъня и напразно се опитваше да се присъедини към шегите на другите членове на експедицията, които пиеха кафе от тенекиени чаши. Мислеше за Петнистия орел. След като здравословното състояние на баща му се е влошило и той трябва да се върне в своето село, навярно ще е принуден да остане и да се грижи за стареца.

Отсъствието на индианеца намали желанието ѝ да търси рядката пеперуда.

Тя остави празната си чаша на земята, сви крака и ги обхвана с ръце.

Празнотата, която усещаше в душата си, не се дължеше само на отсъствието на младия мъж. Причината бе и в това, че все още не знаеше нищо за своя произход. Ядосваше се на нерешителността си, попречила ѝ да попита Петнистия орел, когато ѝ се бе удала възможност.

Младата жена тъжно въздъхна, изпъна краката си, бръкна в джоба на полата си и напипа бизонския камък. Извади го и започна да го разглежда. Мислеше дали някога ще може да върне амулета на Петнистия орел, за да е благословен ловът му.

Странно, всичко, случило се между тях, сега ѝ се струваше само една илюзия, една жестока илюзия.

— Добре ли си, сестричке? — попита Кърк и седна по-близо до нея. — Не си проронила нито дума, откакто устройхме лагера. — Зърна камъка в ръката ѝ и сърдито я изгледа. — За какво ти е това? Защо носиш някакъв глупав камък?

Джолена пусна амулета в джоба си.

— За тебе може да е безполезен — мрачно отвърна тя, избягвайки да го погледне в очите. — Но за индианците и за мен той означава много.

— Какво по-точно? — саркастично попита Кърк.

— И-нис-ким е талисман на племето Черните крака — поясни Двата хребета, приклепнал от другата страна на Джолена. — Не бива да се подиграваш с него.

— Не се подигравам — сърдито отвърна Кърк. — Ако искаш да знаеш, това въобще не ме интересува. Ще ме оставиш ли да поговоря със сестра си насаме? Или мислиш, че имаш право да се намесваш във всеки разговор само защото си единственият, който може да ни преведе през тези ужасни места?

Двата хребета го изгледа кръвнишки, стана и се отдалечи. Притаи се в мрака, без да изпуска от поглед Кърк, който отиде да се облекчи зад храстите, преди да влезе в своята палатка.

Младият индианец прецени, че това е неговият шанс да започне ухажването на Джолена. Стана и направи няколко крачки, след което спря, защото девойката побърза да се скрие в палатката си, щом го забеляза.

Разбрал, че тя нарочно го избягва, той сви ръце в юмруци и огледа наоколо. Палатките на другите участници в експедицията бяха опънати близо до тази на Джолена. Тази нощ щеше да е невъзможно да доближи до нея и да се прояви като мъж, който знае как да разпалва желанието на жените. Трябваше да чака още едно денонощие, преди да му се удаде нова възможност.

Щеше да е последният му шанс. Петнистия орел ще има достатъчно време дотогава да отиде в селото и да се върне при участниците в експедицията, след като разбере, че здравето на баща му не се е влошило, откакто го е видял за последен път.

Младежът бе безкрайно разочарован. През целия ден мислеше само за Джолена. Във въображението му изникваха картини на очакващото го блаженство. Беше сигурен, че тази нощ ще задоволи своите желания, докато я прегръща и люби.

Обърна се и се отдалечи от лагера, като мърмореше нещо под носа си.

Надявайки се да намери в съня спасение от отчаянието и от самотата си, Джолена легна на едното одеяло и се зави с другото.

Въздъхна, здраво стиснала бизонския камък и се унесе в неспокоен сън.

И видя същите образи, които изпълваха сънищата ѝ в Сейнт Луис. Бе облечена в рокля от еленова кожа. Носеше мокасина, обшити с мъниста. Лента на главата придържаше дългата ѝ, развяна от вятъра черна коса.

От двете ѝ страни имаше индиански вигвами. Наоколо не виждаше хора. Изведнъж пред нея се появи красивият воин, чието име вече знаеше — Петнистия орел!

Бе обзета от сладостно усещане, когато той приближи с приковани в нея очи и мълчаливо я призова да го последва. Не познаваше мъж по-красив и по-горд от индианеца.

Бавно тръгна към него, после се затича, но не можеше да го приближи.

Колкото по-бързо бягаше, толкова той се отдалечаваше.

Джолена крещеше името му с протегнати към него ръце. Мяташе се на сън, плувнала в пот.

Най-после успя да го достигне.

Хвърли се в обятията му, хлипаща от радост, и когато устните му се впиха в нейните, тя заплака от блаженство.

Странен звук я накара да се отдръпне от Петнистия орел. Пристъпи настрани и се обърна, за да види откъде идва особеното свистене.

Обезумяла от ужас, разбра, че е стрела, изпратена към сърцето на нейния любим.

Писькът заседна в гърлото ѝ. Събуди се, обляна в студена пот. Бързо стана и се огледа наоколо ужасена.

Господи, сънят изглеждаше толкова реален!

Докосна с пръсти устните си, все още горещи от допира на индианеца.

Запуши с ръка уши, за да не чува зловещото свистене на стрелата.

Стенеше и мяташе глава, за да прогони спомена за звука, когато стрелата прониза тялото на нейния любим.

— Джолена? — извика Кърк пред палатката ѝ. — Добре ли си, сестричке? Преди малко пъшкаше така, сякаш се задушаваш. Кажи ми, добре ли си?

Младата жена се опита да се съвземе и гласът ѝ да звучи както обикновено. Преглътна няколко пъти с надеждата сърцето ѝ да се успокои. После пропълзя до входа на палатката, дръпна покривалото и промълви:

— Добре съм. Сънувах кошмар, това е всичко.

— Навярно е бил ужасен — намръщи се Кърк при вида на влажната ѝ от пот коса, залепнала за челото.

Протегна ръка и докосна нейната студена, лепкава буза, сетне загрижено попита:

— Поуспокои ли се?

— Да, ще се оправя — отвърна тя. Подаде се навън и нежно го целуна по бузата. — Съжалявам, че те събудих.

— Не си ме събудила — хвана ръката ѝ Кърк. — Досега експедицията ни носи само неприятности. Ще се радвам, когато свърши и ние се върнем към нормалния си живот в Сейнт Луис.

Джолена го погледна тъжно. Мислеше, че нищо вече няма да е както преди, след като дойде в родната си земя и почувства какво значи да бъде безумно влюбена.

— Джолена — Кърк се наведе по-близо, — ще се върнем заедно в Сейнт Луис, нали? Няма да останеш тук, за да търсиш истината за своя произход и да съсипеш живота си. Ако това стане, ще проклинам деня, в който се съгласих да те придружа на тази експедиция.

— Кърк, не се обвинявай за това, което може да се случи — тихо каза девойката. — Мили братко, ясно бе, че все някога ще дойда в Монтана, за да си отговоря на въпросите, които ме измъчват, откакто осъзнах разликата между мен и другите бели деца. Трябва да го направя, Кърк.

Брат ѝ мълчаливо я прегърна през раменете и я притегли към себе си, като погали дългата ѝ черна коса. Разбираше за какво копнее сърцето ѝ. Бе сигурен, че на нейно място ще постъпи по същия начин.

Планините в далечината бяха забулени в лилавата мантия на нощта. Луната хвърляше сребърни отблясъци върху земята пред

Петнистия орел. Той яздеше към своето село и в сърцето му бушуваха противоречиви чувства.

Копнееше едновременно да бъде при любимата жена и при баща си.

Каза си, че докато Джолена му даде обещание за женитба, той трябва да приема за неизбежна раздялата.

Спомняше си интимните моменти с нея и страстта, която изпитаха, вкопчени един в друг.

Жадуваше отново да я обладае.

Копнееше да я целува и да докосва закръглените ѝ гърди.

Потръпна при спомена за стенещата от удоволствие любима жена, докато той милваше с език зърното ѝ.

По челото му избиха капки пот.

Как можеше да мисли за всичко това в момент, когато баща му навярно умира?

Сега трябваше да съсредоточи вниманието си само върху него.

Стисна челюсти и сбръчка чело, докато си припомняше думите на Бялата бенка. Питаше се дали той — Петнистия орел, синът на Могъщия вожд на племето Сивата мечка — не е реагирал погрешно на новината.

Странно, че точно Бялата бенка му бе предал съобщението. Странно, че не бе...

Изведнъж се закова на място.

Осени го внезапно прозрение, сякаш го прониза мълния. Ако състоянието на баща му е влошено, никой воин от тяхното село не би изпратил това съобщение по човек от друго село. Петнистия орел дръпна юздите на коня. Ако действително Сивата мечка е зле, воин от селото ще го търси дотогава, докато го намери и лично му предаде вестта. Хората от племето му разчитаха само на себе си. Бяха сплотени и сърцата им биеха в един ритъм.

Имаше нещо нередно в това съобщение, особено в куриера.

Единственото, което му идваше наум, бе, че голямата загриженост за състоянието на неговия баща му е попречила да мисли ясно. Знаеше, че Сивата мечка скоро ще умре. Оставаше му още една зима, най-много две. Почувства се виновен, че напусна селото точно когато баща му навярно се нуждае от неговата помощ.

Но ако бе останал вкъщи, Сивата мечки навярно ще бъде засегнат, особено ако се досети защо синът му не се разделя с него за по-дълго време. По време на отсъствията му старият вожд се бе чувствал все още необходим на племето.

Петнистия орел присви очи, осъзнал, че някой го е измамил. Но кой? И защо?

Кой би спечелил от неговото отсъствие като водач на експедицията?

Когато се досети за възможния логичен отговор, дъхът му секна.

„Братът на Джолена“ — процеди през зъби той. Пулсът му се ускори от гняв, че Кърк го е измамил.

Навярно, преди керванът да напусне форт Чене, Кърк е намерил Бялата бенка и го е подкупил с много коне. Петнистия орел си спомни, че младият индианец бе изпечен лъжец.

Закопня да се върне при Джолена и да покаже на брат й, че дяволските му планове няма да ги разделят.

Погледна коня си. Бе силен жребец, издържащ на дълга езда, но Петнистия орел не искаше да го преуморява. Потупа животното по хълбока, после леко го смушка с пети и нагази в плитката река.

След като конят се напи до насита и изглеждаше освежен, индианецът излезе от реката, пръскайки капки вода след себе си, и се отправи в бърз галоп по обратния път. Знаеше, че на другия ден по пладне отново ще бъде при любимата жена.

Ще се прегърнат безмълвно, щастливи, че отново са заедно.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лекият ветрец донесе аромата на цветове и жуженето на пчели. През цялата сутрин небето бе ясносиньо. Постепенно въздухът се нажежи, крясъците на птиците замлъкнаха. По пладне над гората затрептя мараня, докато експедицията се движеше сред дърветата.

От доста време Джолена очакваше точно такъв ден!

Ден за пеперуди!

Бяха навсякъде — разноцветни, различни по големина.

Трепетно вълнение обзе Джолена, докато тичаше с мрежа из гората. Кърк я следваше с накиснат в спирт памук, който бързо обездвижваше и умъртвяваше пеперудите. По този начин те не можеха да повредят крилата си, като се удрят в стените на съда, където ги пускаха.

Разнообразието бе добре дошло за Джолена, тъй като отклоняваше мислите ѝ от Петнистия орел и от издирването на нейните истински роднини. Единственото нещо, върху което можеше да се съсредоточи сега, бе събирането на пеперуди, които да занесе на баща си в Сейнт Луис. Надяваше се, че сред стотиците, които бе съзряла днес, ще намери най-рядката.

— Не бързай, сестричке! — подвикна Кърк на тичащата Джолена. Тя замахна с мрежата си, съзряла невиджана досега пеперуда. — Имаш цял следобед на разположение.

— Едва ли — отвърна запъхтяна младата жена. — Навярно те ще изчезнат така бързо, както се появиха.

Продължи да лови, завладяна единствено от мисълта да занесе пеперуди на баща си и на всички в Сейнт Луис, които биха пожелали да ги видят и да ги опишат в своите списания. От време на време се спъваше в дългата си пола. Бялата ѝ блуза с дълги ръкави се изцапа и се просмука с влага. Косата ѝ се развяваше. Лицето ѝ бе поруменяло от вълнение и от горещина и капки пот оросяваха челото ѝ.

— Кърк, виж! — извика Джолена, забелязала няколко дяволски пеперуди. — Последвай ме! Трябва да уловя поне една от тях.

Дяволските пеперуди, изпъстрени с оранжево, жълто и черно, ляха на групи по стотици. Бяха известни с това, че се придвижват на по-големи разстояния от всички други насекоми. Много от тях зимуваха в Мексико, а през пролетта и лятото отлитаха на север.

След като хвана една дяволска пеперуда и я затвори в буркан, Джолена продължи да обикаля под дърветата, като зорко се оглеждаше. Слънчевите лъчи, проникващи между клоните, подчертаваха тъмните сенки на най-гъстата и непроходима част на гората. Джолена изтръпна при спомена за пантерата, нападнала я в онази незабравима нощ.

Ахна от изненада, когато откри друга пеперуда. Знаеше, че баща ѝ ще се зарадва, ако я види. Това ципокрило насекомо — *colotis etrida* — има малки крила със златист кант, които променят окраската си в зависимост от сезона. Тази пеперуда бе лятна заради наситеночерните петна, които по-късно щяха напълно да изчезнат.

Джолена продължи да търси и хвана още една пъстра пеперуда от друг вид.

Денят преваляше. Най-после тя се завърна уморена при фургона. Боляха я краката и гърбът. Бе плувнала в пот и леката мъгла, появила се при залез-слънце, приятно охлаждаше лицето ѝ.

— Надявам се, че Двата хребета скоро ще намери място, подходящо за лагер — измърмори Кърк. — Никога не съм те виждал да препускаш както днес. Господи, сестричке, представям си колко си отпаднала. Самият аз усещам, че всяка кост ме боли.

— Така е, защото не се упражняваш физически — отвърна Джолена, докато изтриваше лицето си с ръце. — Прекарваш твърде дълго време, забил нос в книгите. Трябва да излизаш на открито. Татко те е разглезил, наел е слуги за всичко, вместо да те остави да вършиш сам някои неща.

— Ти си не по-малко разглезена — отвърна Кърк с нежелание.

— Сигурно е така — Джолена повдигна рамене, — но аз поне правя дълги разходки. Обичам гората около имението в Сейнт Луис. Там винаги съм се чувствала спокойна и независима. Понякога ми се струва, че съм създадена да живея в гората, вместо в голяма къща.

Тя замълча. Тъжната въздишка на Кърк показва нежеланието му да слуша приказки, които намекуват за индианския ѝ произход.

Джолена се замисли за Петнистия орел. С него навярно ще може винаги да говори за всичко.

Погледна към гората, потънала в мрак, и се намръщи. Скоро ще настане нощ и отново ще я обземат тревожни мисли за индианеца. Ще се чуди къде ли е сега и дали не се връща обратно.

Погледът ѝ попадна на Двата хребета, който яздеше на няколко метра пред техния фургон. Почувства се самотна. Как ѝ се искаше този индианец да е Петнистия орел.

Кога ли ще се върне той? Ами ако въобще не го види никога повече?

Какво ще прави, ако лепидоптеристите открият рядката пеперуда и решат да отпътуват обратно за Сейнт Луис, а Петнистия орел не се е върнал?

Дали ще трябва да се качи на парахода, без да го види отново? Не би искала...

Не след дълго Двата хребета дръпна юздите и спря коня си.

— Тук ще направим лагер — каза той, поглеждайки най-напред Джолена, а после Кърк.

Братът кимна. Отпусна юздите и скочи от капрата. Преди да заобиколи фургона, за да помогне на сестра си, тя бе вече слязла и уморено се протягаше. Погледна я, учуден от нейната издръжливост, сетне се залови да сваля необходимите за пренощуване вещи.

Джолена се протегна още веднъж и се зае слуша в някакво странно бучене и съскане, идващо откъм дърветата. Звучеше така, сякаш някакъв поток преминава стръмни прагове и пада в дълбока пропаст.

Любопитството и жаждата ѝ за приключения я подтикнаха да тръгне през гората. Скоро тя се озова на стръмна полянка.

Девојката повдигна полата си и започна да се изкачва все по-нагоре. Спря, щом стигна върха на висока скала, откъдето се разкриваше гледка към водопад и река, която правеше широка извивка около гранитен хълм, преди да закриволичи из долината.

Водата бе гладка като стъкло, а реката в далечината напомняше поток от матово сребро.

Лъчите на залязващото слънце озаряваха хълмовете на изток и разкъсвайки мъглата, проникваха в долината.

Джолена погледна към водопада и въздъхна, запленена от красотата му. Залязващото слънце все още осветяваше водата и тя трептеше в хиляди цветове. Облак пръски се издигаше високо в небето, сякаш бе дим от горски пожар, после се стелеше над земята като мъгла и овлажняваше растителността на ръба на пропастта. От слънчевите лъчи и влагата се образуваха дъги — огромни и толкова ярки, сякаш можеха да се докоснат с ръка. Променяха се от светлината, избледняваха и отново се появяваха под различен ъгъл и с различна големина, така че понякога се виждаше откъде започват и къде свършват.

Джолена стоеше на скалата, завладяна от Красотата на залеза. Внезапно се сепна, когато край нея прелетя някаква пеперуда.

— Господи, това е nymphalid! — възкликна тя. Бе пеперуда, също така рядко срещана, както еуфедрата.

Наблюдаваше я, докато тя променяше окраската си пред очите ѝ. Това свойство помагаше на насекомото да се защити от врагове.

Пеперудата сякаш я дразнеше. Леко докосна носа ѝ и се спусна надолу, като че ли се канеше да кацне на ръката ѝ. Сърцето на Джолена лудо затуптя. Тя отчаяно се огледа, осъзнала, че мрежата и бурканите са в лагера.

Пеперудата кацна на ръката ѝ. Затаи дъх, докато наблюдаваше насекомото. То свиваше и разгръщаше пипалца, сякаш проверяваше дали Джолена е цвете с цвят на бакър.

Младата жена внимателно посегна към пеперудата, ала в момента, когато се готвеше да я хване за крилцата, тя литна и закръжи около главата ѝ.

— Трябва да я имам! — възкликна Джолена. Отстъпи крачка назад от ръба на скалата, като не изпускаше от очи пеперудата. За момент ѝ се стори, че насекомото я следва. Сърцето ѝ лудо затуптя.

Изведнъж пеперудата направи завой и кацна на самия ръб на скалата.

— Само стой там — прошепна Джолена. — Моля те, не мърдай, докато се върна с мрежата.

Възбудена и забързана да се върне в лагера, тя една не падна по стръмния склон. Все пак успя да запази равновесие и заслиза по хълма с уверена крачка, след което лудешки се втурна през гората. Стигна до

лагера, където огънят вече бе запален, бързо измъкна мрежата си от фургона и извика:

— Кърк, вземи стъкленицата и ме последвай!

— Джолена, спри! — извика брат ѝ, без да се помръдне. — Никъде няма да ходя. Също и ти. Скоро ще се стъмни.

Младата жена се обърна и разочарована го погледна.

— Кърк, открих nymphalid. Ела с мен. Сигурно ще я изпусна. Вече може да е отлетяла.

Братът въздъхна, грабна стъкленицата и се затича след младата жена.

Двата хребета намръщено наблюдаваше Джолена. Знаеше каква пеперуда е видяла в гората. Познаваше това насекомо. Всички индиански племена се страхуваха от него.

Нещастие очакваше всеки, който зърне тази пеперуда.

Спусна се след Джолена с мисълта, че на всяка цена трябва да я спре. Тя не биваше да се доближава до нея, а още по-малко да я улови и носи със себе си до края на експедицията.

Ако не успее да ѝ попречи, всички ще бъдат в опасност.

Задъхана от възбуда, Джолена се втурна нагоре по стръмния хълм. Въздъхна с облекчение, когато се изкачи на скалата и видя, че пеперудата все още кръжи около самия ръб и сякаш я чака.

Стиснала здраво дръжката на мрежата, младата жена приближи до скалата и възкликна:

— Кърк, не мога да повярвам, че все още е тук. Сякаш ме чака.

— Не се приближавай до края на тази проклета скала — предупреди я той, докато избърсваше потта от челото си. — Наблюдавай я, Джолена. Недей да правиш и крачка напред.

Ала девойката не го чу поради оглушителното бучене на водопада. Нещо ѝ подсказваше, че непременно трябва да улови тази пеперуда и да я занесе на баща си. Пристъпи напред, но внезапно се закова, когато стигна до ръба на скалата, под която бързеите образуваха водовъртежи.

Пеперудата сякаш я дразнеше, защото прелетя само на няколко сантиметра от мястото, където тя можеше да стигне. Джолена смело се приведе, замахна с мрежата и направи отчаян опит да хване пеперудата. В този миг се олюля, изпищя и се изгъркаля надолу по склона.

Кърк спря с разширени от ужас очи и прошепна с пресъхнало гърло: — Джолена... Джолена...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Петнистия орел пристигна в лагера, забеляза как Двата хребета навлиза в гората. Синът на вожда слезе от коня, но не видя нито Кърк, нито Джолена сред членовете на експедицията, насядали около огъня. Ето защо реши, че Двата хребета е последвал брата и сестрата, за да бди над тях.

Сърцето му тревожно затупка при мисълта за стръмната скала наблизо.

Побърза да привърже коня и отново погледна към гората, където преди малко бе изчезнал Двата хребета. Сетне безмълвно се втурна по петите му.

Поуспокои се, когато достигна пътеката, водеща към скалата, без да види Джолена, Кърк и Двата хребета. Навярно бяха тръгнали в друга посока.

Изведнъж в небето се издигна орел, хванал в клюна си змия. След миг тя се изплъзна от ноктите му и изчезна в шубрака. Това бе лошо предзнаменование. Залязващото слънце хвърляше кървави отблясъци, сякаш също предупреждаваше за приближаваща опасност.

Изведнъж сърцераздирателен писък прониза въздуха и стресна Петнистия орел. Той изтръпна, когато дочу как Кърк вика името на Джолена, сетне изкрещя отчаяно. Знаеше какво се е случило.

Неговата жена!

Беше в смъртна опасност! Точно от това се страхуваше той.

Възможно бе дори да е мъртва, тъй като я бе чул да изпищи само веднъж, след което брат ѝ закрещя.

Сега наоколо цареше тишина.

Заслепен от страх, Петнистия орел се затича нагоре по хълма. След няколко минути стигна върха. Кърк и Двата хребета се надвесваха над пропастта.

Краката му натежаха като олово. Страхуваше се, че ако погледне надолу, ще види само буйния водопад и бързеите. Ако Джолена бе паднала в реката, едва ли щеше да оцелее.

С пресъхнало гърло Петнистия орел се втурна към ръба на скалата и изтласка Кърк и Двата хребета. Отправи мълчалива молитва към бога на слънцето, погледна надолу в пропастта и дъхът му секна от гледката. Сетне отчаяно заповтаря:

— Не позволявай жена ми да умре.

Вдигна поглед към небето, защото му се стори, че чува глас, който му казва:

— А-вах-хех — имай смелост, сине мой.

Падна на колене и погледна обезумял жената, която бе на косъм от смъртта. Джолена със сетни сили се вкопчваше в дървото, свело клони над пропастта.

— Спаси ме — прошепна тя. — Господи, Петнист орел, не издържам вече. Пръстите... ми... отмаляват.

Младият мъж легна по корем и се наведе над бездната, като внимаваше да не падне. Трябваше да осигури достатъчно опора за тялото си, за да издържи теглото на Джолена и своето собствено, когато сграбчи ръцете и, за да я изтегли.

Знаеше, че трябва да помоли за помощ Кърк и Двата хребета, но твърде често досега двамата бяха показвали своето малодушие и той не разчиташе на тях.

Та нали ги бе заварил да стоят безпомощно, вместо да обединят усилията си и да спасят девойката.

Ала сега нямаше време за упори.

Моментът не беше подходящ да обвини Кърк, че е платил на Бялата бенка да го излъже за заболяването на баща му.

Трябваше да спаси живота на любимата си.

Имаше чувството, че ако тя се изплъзне и полети надолу, незабавно ще я последва. Животът му беше безсмислен без нея.

— Хвани се за мен — извика Петнистия орел, като се надвеси колкото е възможно и протегна ръце към нея.

Примряла от страх, Джолена дълбоко пое въздух и му протегна ръка. Испита облекчение, когато Петнистия орел сграбчи китката ѝ.

Подаде му и другата си ръка, сетне изхлипа и му се усмихна през сълзи.

— Ще те изтегля много бавно — прегракнало изрече той.

Сърцето му преливаше от благодарност, че Старецът, върховният бог на племето Черните крака, бе откликнал на неговите молитви. Вече

знаеше без всякакво съмнение, че съдбата му е да прекара целия си живот с Джолена.

Случилото се бе доказателство, че са предопределени един за друг, иначе тя нямаше да се върне при него, сякаш беше дар от боговете.

Джолена не смееше да диша, докато Петнистия орел бавно я изтегляше нагоре. Чуваше оглушителното бучеше на водопада и грохота на водата в пропастта, където я очакваше сигурна смърт.

Сълзи бликнаха от очите ѝ, когато погледна своя любим, спасил я с риск за живота си. Копнееше да бъде в прегръдките му и никога повече да не се разделят.

Трябваше да намери начин да му благодари. Цял живот щеше да му е задължена.

— Скоро ще бъдеш в безопасност — задъхано рече индианецът, докато се мъчеше да я задържи. Макар че Джолена бе слаба, трябваше да напругне силите си до краен предел, преди да я издърпа.

Младата жена забеляза, че е на сантиметри от ръба на скалата. Прилепи се към нея, въпреки че острите скални ръбове разкъсаха блузата ѝ и се врязваха в гърдите ѝ. Изтласка се с колене, направи последно усилие и падна отмаляла до Петнистия орел.

Той я сграбчи, притисна я до себе си и зарови лице в косата ѝ.

— Моята жена! — прошепна, докато я отвеждаше далеч от пропастта, прегърнал я плътно, въпреки че ръцете го боляха. — Не бой се, всичко свърши.

Джолена се притисна към него и изхлипа:

— Ако не беше ти, щях да загина. Благодаря ти, скъпи. Благодаря.

Сълзите ѝ мокреха ризата му от еленова кожа, докато тя притискаше лице към гърдите му.

Безмълвен и преливащ от радост, Петнистия орел здраво прегръщаше спасената си любима. След малко погледна към Двата хребета и Кърк и се намръщи при мисълта за проявеното от тях малодушие. Разбираше, че белият мъж не би могъл да спаси Джолена, защото изглеждаше доста хилав.

Но Двата хребета? Той бе прочут воин от племето Черните крака, който никога не би се поколебал да спаси жена, чиито живот е в опасност.

Срещна погледа на своя приятел и видя нещо повече от срам. Сякаш Двата хребета се мъчеше да прикрие гнева, който кипеше в душата му.

Това озадачи Петнистия орел. Единствено той имаше основание да се сърди на своя брат от племето Черните крака. Двата хребета трябваше да наведе глава от срам, че предизвиква приятеля си с гневен поглед и със свити устни.

Без да разбира странното отношение на младия индианец, Петнистия орел извърна очи и съсредоточи цялото си внимание върху Джолена. Повдигна нежно брадичката ѝ и я подкачи:

— Да се връщаме в лагера.

Погледът му попадна върху скъсаните ѝ дрехи и той потръпна като видя кървавите петна по полата ѝ. Очите му се плъзнаха нагоре и съгледаха разкъсаната блуза. Младият мъж дълбоко си пое въздух при вида на кръвта, която се стичаше от едната гърда на Джолена и обагреше бялата ѝ блуза.

Без капчица колебание и без да обръща внимание на разгневения Кърк, Петнистия орел грабна Джолена и внимателно я понесе надолу по хълма. Девојката отпусна глава на гърдите му, сетне промълви:

— Обичам те. — Прегърна го през врата, надигна се и го целуна по устните. — И винаги ще те обичам.

— И аз те обичам — отвърна той и я погледна с натежали клепачи. — Ако беше умряла...

Джолена нежно докосна устните му с пръст, за да го накара да замълчи, после промълви:

— Скъпи, нали съм жива! Ти ме спаси. Но не разбирам защо Кърк и Двата хребета...

Този път Петнистия орел я накара да замълчи. Не желаше любимата му да се тревожи за нещо, което не се е случило.

Важното бе, че е жива, че е в прегръдките му и че и двамата се обичат. Не желаше да губи време и усилия в обвинения.

Обеща си никога повече да не се разделя с Джолена.

Ако го извикат да се върне в селото, ще я вземе със себе си.

Никой не ще успее да го измами отново.

Неразумните му действия едва не струваха живота на неговата любима. Ако беше отишъл чак до селото, Джолена щеше да е мъртва.

При мисълта за това сърцето му се сви. Помъчи се да я забрави и насочи вниманието си към любимата, за да я утеши след ужасното преживяване.

Когато се върнаха в лагера, всички се струпяха около тях и забелязали състоянието на Джолена, започнаха възбудено да го разпитват. Петнистия орел им отговори набързо, после разпъна палатката на Джолена и двамата се усамотиха.

Индианецът намокри парче плат, изстиска го и нареди на младата жена:

— Свали блузата и полата си, за да промия раните ти, докато ми разказваш как падна от скалата.

Без всякакво стеснение Джолена се подчини.

— Знам, че постъпих глупаво — заговори тя сетне потръпна, докато свалеше блузата, за лепнала от кръвта към наранените ѝ гърди. — Там имаше една пеперуда, сякаш ме изкушаваше. Подмами ме напред, докато... докато изгубих равновесие.

Тя захвърли блузата настрана и свали полата си. На отблясъците от големия лагерен огън отвън видя наранените си крака и ахна от изненада. Кръвта бе изсъхнала по драскотините на бедрата ѝ. Потръпна, когато Петнистия орел я докосна с мокрото парче плат.

— Казваш, че те подмамила пеперуда? — намръщено попита той. — Познаваш ги добре. Как се казва тази?

— Известна ти е, сигурна съм — отвърна Джолена и раздвижи крака си, докато индианецът изтриваше кръвта. — Нарича се нимфалид. За нея се споменава в индианските легенди.

Когато Джолена описа отличителните белези на пеперудата, Петнистия орел стреснато я изгледа и тихо промълви:

— Ти наричаш пеперудата нимфалид, така ли? Тя ли те подмами към пропастта?

Нещо в гласа му я уплаши.

— Да, сигурна съм, че беше точно тази пеперуда — отвърна тя. — Чела съм за нея. Не бих я сбъркала с друга.

Петнистия орел продължи да я гледа все така напрегнато още няколко мига, после почисти кръвта от гърдата ѝ. Копнееше да целуне зърното, но вместо това продължи да почиства раната и укорително заяви:

— Ако бе достатъчно добре изучила индианския епос, щеше да знаеш, че моите хора се страхуват от тази пеперуда. Вярват, че тя носи нещастие. Когато излезе от какавидата, изпуска червена течност, подобна на кръв. Това е знак, че някой ще умре.

— Да, чела съм за това — тихо отговори тя, — но не вярвам на поверията. Скъпи, трябва да правим разлика между легендите и фактите. Това че пеперудата носи нещастие или е знак за смърт, е само поверие. Не мисля, че насекомото ме е накарало да се хвърля от скалата.

Докато се опитваше да го убеди, Джолена си спомни как пеперудата сякаш я мамеше, при това многократно.

Побиха я тръпки при мисълта, че навярно грeши, а Петнистия орел има основание да се страхува от насекомото.

— Няма да обръщаш внимание на нимфалидата, ако отново се опита да те примами — предупреди я индианецът и нежно я хвана за раменете.

— Добре — отговори Джолена и се хвърли в прегръдките му, забравила болезнените рани по гърдите си. Усещаше пръстите му, които докосваха зърната ѝ и разпалваха страстта ѝ. Сега само това имаше значение.

Индианецът притисна устните си към нейните и я целуна страстно, почти диво. Викът ѝ бе заглушен от целувката му. Тя го прегърна и го притегли върху себе си. Сетне обезумяла, безразсъдна, се опита да свали бричовете му. Петнистия орел ѝ помогна, обзет от нарастващата си страст към нея. После докосна възвишението между бедрата ѝ и жадно пхна пръста си в нея.

Тя притвори очи и въздъхна от удоволствие. След това, когато индианецът проникна в нея, изпита чувството, че припада.

Петнистия орел вдигна ръцете ѝ над главата и започна да се полюшва с ритмични тласъци. Целуваше очите, носа, устните ѝ, провря език в устата си.

Джолена страстно потръпна, когато езиците им се докоснаха и затанцуваха в един и същи ритъм с тласъците на неговите хълбоци и с бедрата ѝ, които се повдигаха и го посрещаха.

Внезапно Петнистия орел се сепна и се втрени в Джолена, сетне нежно попита:

— Да не би да ти причинявам болка?

— Раните ми са просто драскотини — прошепна Джолена, надигна се и докосна устните му с език. — Изпадам в екстаз, когато съм с теб.

Индианецът откликна, когато тя повдигна таза си към него, и продължи своето ритмично движение. Имаше чувството, че му се завива свят. Обливаха го горещи вълни. Отметна глава и изстена, щом Джолена го обви с крака и го подкани да проникне по-навътре. Той се подчини.

Младата жена се гърчеше от удоволствие под него. Несъзнателно заскимтя, когато Петнистия орел ухапа зърното ѝ и започна да го смуче.

Прокара пръсти по стегнатите му бедра. Ноктите ѝ се впиха в кожата, причинявайки едновременно болка и удоволствие. Чу как той изстена.

Внезапно Петнистия орел я хвана през кръста и я преобърна така, че тя се озова върху него. Дъхът ѝ спря от страст, когато индианецът лудо я облада.

Обляха я горещи вълни. Бе отметнала глава назад и косата ѝ падаше на талази върху раменете. Петнистия орел стисна гърдите ѝ, а Джолена ритмично се полюляваше и усещаше, че приближава мигът на блаженството.

Той отново потъна в нея и тласъците му станаха по-бързи, като продължаваше да стиска гърдите ѝ и да стене. Младата жена затвори очи, обзета от блаженство. Петнистия орел извика в мига, когато телата им се разтърсиха от удоволствието.

Сърцето ѝ биеше лудешки, зави ѝ се свят. Плъзна се от ръцете му и легна до него, дишайки на пресекулки. Сложи ръката си върху онази част от тялото му, която все още изглеждаше напрегната и пулсираше в дланта ѝ. Обгърна го и започна бавно да движи пръстите си. Тежкото му дишане ѝ показваше каква наслада изпитва.

Изпразни се в ръката ѝ, притегли я отново към себе си и я прегърна, сетне прегракнало прошепна:

— Моята жена! Моята красива жена. Ти връщаш живота в мен, след като толкова време бях мъртъв.

Джолена знаеше, че сега моментът е най-подходящ да го разпита за произхода си, но не желаше да развали магията помежду им. Ще се

намери по-подходящо време и място за разговор. Сега просто искаше да се радва на неговото присъствие и на това, че е жива.

Не желаше да си спомня за малодушието на брат си, който дори не се опита да я спаси.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато отново потеглиха на път, Джолена седна във фургона, вместо на капрата до Кърк. Разпръсна дневниците около себе си и внимателно се залови да забожда уловените пеперуди.

След няколко минути спря и с увеличително стъкло заразглежда една от най-красивите пеперуди, които бе виждала. Крилцата ѝ бяха покрити с нещо подобно на люспи, обагрени в ярки цветове.

Толкова бе увлечена от работата си, че не чу гръмотевицата, донякъде заглушена от дърветата. Допреди няколко минути бе пътувала на капрата редом с брат си и се беше радвала на оранжевите цветове на увивните растения, чийто аромат се носеше из въздуха. Веднъж дори беше видяла гущер, който се припичаше на скалата под слънчевите лъчи, проникващи през листата.

Нямаше представа за усилията, полагани от водачите на мулетата. Те се мъчеха да преминат с фургоните по тесния горски път, прокаран от миналите преди тях, за да не бъдат принудени участниците в експедицията да се придвижват на мулета или пеша.

Сега, докато се занимаваше с колекцията от пеперуди, която събираше за баща си, мислите на Джолена бяха заети с друго.

— Петнистия орел — прошепна тя. Обзе я трепетно вълнение само при споменаването на неговото име.

Никога не бе допускала, че влюбеният човек е толкова енергичен и изпълнен с живот. Сякаш усещанията ѝ се изостриха и душата ѝ пееше.

Наблизо проблесна светкавица, разнесе се гръм. Джолена се сепна и вместо да заби иглата в дъската, убоде пръста си. Изохка и потръпна при вида на кръвта. Взе чист памук и го постави на раната.

Подскочи разтревожена, когато отново проблесна светкавица и зловещата светлина проникна през чергилото на фургона. След нея по-силно изтреця гръмотевица.

Като малка Джолена винаги се завиваше през глава, ако през нощта имаше буря и тя бе сама в своята спалня. Сега се промъкна до

предната част на каруцата и уплашено погледна към небето. Черни облаци се виждаха през короните на дърветата. Светкавица заля гората със синьо-бяла светлина и само след секунда отекна гръм. Джолена сграбчи ръката на Кърк.

Той я погледна през рамо със свъсени вежди и извика:

— Очаква ни страшна буря! — Вятърът зафуча в клоните на дърветата. — Точно в центъра ѝ сме. Няма как да я избегнем.

— Мога ли да ти помогна? — попита тя. Чергилото на фургона се изду, сякаш щеше всеки момент да се изтръгне от придържащите го винтове.

— Мини отзад и завържи платното колкото е възможно по-стегнато! — извика Кърк. — Закрий и челния отвор, защото всичко, което имаме, може да бъде отнесено от вятъра или намокрено от дъжда.

Джолена побърза да изпълни нарежданията му.

Пропълзя до задната част на фургона и стегнато завърза платното. Провря винтовете — за щастие, бяха на мястото си.

Дневниците и прекрасната ѝ колекция бяха разпръснати на пода. Джолена ги покри с брезента, донесен за тази цел.

След като се убеди, че всичко е наред, тя се обърна и погледна втренчено Кърк и празното място до него. Замисли се дали да седи отпред по време на бурята, или да остане във фургона.

Предпочете да бъде вън, до брат си, защото се страхуваше да е сама. Премести се на капрата, обърна се и здраво завърза платнището.

Хвана се за седалката и неспокойно се огледа за Петнистия орел. Обикновено той яздеше близо до техния фургон, но този път го нямаше. Навярно минаваше от каруца на каруца, за да провери дали всичко е подготвено за бурята.

За сметка на това забеляза Двата хребета, който яздеше малко зад техния фургон. Тръпки я побиха, когато срещна мрачния, втренчен поглед на индианеца.

Не можеше да разбере защо поведението му поражда тревога у нея. Не се дължеше само на факта, че се показва страхливец и не ѝ помогна, когато падна от скалата. Чувстваше се по същия начин и преди инцидента. Нещо, свързано с него, караше сърцето ѝ да се свива, сякаш го бе познавала в друго време, в друг живот.

Усещането бе различно от това, което изпитваше към Петнистия орел. Той се явяваше в сънищата ѝ и беше станал реален за нея още преди да го срещне.

Докато Двата хребета ѝ бе напълно непознат. Но още от пръв поглед помежду им възникна странно необяснимо чувство.

Отново светкавица проряза въздуха и обля дърветата със сребриста светлина. Последва я гръмотевичен тътен. Джолена впи пръсти в седалката. Застрашителни черни облаци се надпреварваха по небето, тласкани от ураганния вятър, огъващ дърветата.

Заваля пороен дъжд, който обля лицето ѝ. Джолена изпищя, когато дърветата се превиха почти до земята, изплашена, да не би да я улучи счупен клон.

— Влизай във фургона! — извика Кърк. С едната ръка изтри дъждовните капки от лицето си, докато с другата се опита да задържи юздите на мулетата, които се изправиха на задните си крака.

В този момент се появи Петнистия орел, яхнал великолепия си жребец, грабна юздите от Кърк и обузда животните, сетне извика на Джолена:

— Скрый се във фургона!

Мократа коса на младата жена падаше в очите ѝ. Тя отметна сплъстените кичури, но плътната дъждовна завеса ѝ попречи да види добре индианеца.

Джолена се обърна да развърже кожените ремъци, които придържаха челното платнище на фургона, сетне спря и се загледа в небето.

В този миг бурята внезапно спря, сякаш някой бе замахнал с магическа пръчка и беше заповядал на небето да се изясни.

Джолена прокара пръсти през мократа си коса и се огледа. Щом слънцето се показа, цветовете сякаш станаха по-ярки, въздухът се освежи и птиците весело запяха.

С лекото затопляне на въздуха отделилата се от листата пара минаваше през короните на дърветата и лениво се кълбеше към небето. Гората изглеждаше така, сякаш под клоните тлееха хиляди лагерни огньове.

Джолена тъкмо се канеше да излезе от фургона, но спря и изпищя, защото съзря до пътя нещо, разкрито от силния пороен дъжд.

Петнистия орел скочи от седлото и се втурна да види какво я е уплашило. Погледът му попадна на гроб. Очевидно пръстта бе бавно отмивана с течение на времето.

Изгарящ от любопитство, Кърк се надвеси над Джолена, но не видя нищо, тъй като Петнистия орел му пречеше.

— Какво има, сестричке? — попита той.

— Не съм сигурна — промълви Джолена и потръпна под загрижения му поглед. — Прилича... на бебе.

— Бебе ли? — пребледнял възкликна Кърк. Младата жена слезе от фургона, застана до Петнистия орел и сложи ръка на устата си, вперила поглед в останките на детето. То лежеше свито, сякаш в майчина утроба. Одејалото в гроба, очевидно направено от пуйчи пера, бе изгнило.

Петнистия орел коленичи и започна да зарива гроба.

— Детето е било от племето публо — тъжно каза той. — За тях пуйките са свещени. Погребано е с пера, за да полети към другия свят.

При вида на останките Петнистия орел си спомни за деня, в който разбра за смъртта на Сладката гълъбица и за съдбата на нейното бебе. Испита благодарност към белите хора, които бяха намерили новороденото и го бяха отгледали като свое. Без тях навярно то щеше да има същата участ като детето, почиващо в плиткия гроб.

Може би бащата щеше да намери жива дъщеря си до тялото на своята съпруга, но това бе малко вероятно. Без храна, изложено на палещите слънчеви лъчи, незащитено от минаващи животни, шансовете на детето да оживее бяха минимални.

— Колко самотно изглежда бебето... — промълви Джолена, натъжена от гледката. — Навярно сърцето на майката се е късало, докато го е погребвала. Не бих понесла смъртта на моето дете.

— То е умряло преди много години — обясни Петнистия орел, който почти бе заринал гроба. — Навярно и майката вече е покойница. Може би гробът ѝ е наблизил. Никога няма да узнаем.

Избърса калта от ръцете си с листа от храстите и се обърна към Джолена, без да го е грижа, че Кърк е достатъчно близо, за да го чуе:

— Ние ще имаме много здрави деца! — Кърк ахна от изумление, но Петнистия орел не му обърна внимание. Не забеляза и гневния поглед на Двата хребета, който яздеше зад фургона. — За нашите деца няма да са необходими гробове, нито за тяхната майка. Ще бъда до теб,

когато раждаш. Никога няма да те изпратя далече от нашето село, за да родиш сама.

Очите ѝ се разшириха от ужас.

— Искаш да кажеш, че някои индиански жени напускат селото си, за да родят своето дете? — попита смаяно тя. — Защо съпрузите им го допускат?

— Не мога да преценя дали мъжете са прави, когато се съобразяват с обичаите — отговори индианецът, изправи се и докосна лицето ѝ. — Колкото до нас, когато наближи времето, ще постъпим така, че да няма опасност за теб и за детето. Не ще допусна нещо да заплашва живота ти.

Джолена осъзна, че два чифта очи са устремени в тях, и се изчерви. Отбягна втрещения поглед на Двата хребета, но изгледа Кърк през рамо. Потръпна, забелязала раздразнението на брат си от това, че Петнистия орел така откровено говори за деца. Ето защо побърза да смени темата:

— Студено ми е — прошепна и обгърна раменете си. — Най-добре ще е да се преоблека. — Огледа любимия си от глава до пети. Дрехите му бяха мокри и плътно прилепнали към тялото като втора кожа. Смути се, щом погледът ѝ спря на онази част от анатомията му, където се съединяват бедрата.

Усмихна се смутено и бързо отмести очи, но не достатъчно бързо, защото забеляза развеселения поглед на Петнистия орел.

Той също преоткриваше тялото ѝ. Под плътно прилепналите блуза и пола се очертаваха чувствените извивки на бедрата и гърдите ѝ. Сякаш всяка част от тялото ѝ, докосната от погледа му, се възпламеняваше.

Внезапно Джолена осъзна, че са център на внимание. Всички вече се бяха върнали в своите фургони и очакваха командата на Петнистия орел да продължат пътуването. Ето защо побърза да се обърне с гръб към него и понечи да се качи в каруцата.

Дъхът ѝ спря, когато той неочаквано я хвана през кръста и ѝ помогна.

Искаше ѝ се да му изкрещи, че моментът не е подходящ да демонстрира близостта помежду им, ала усети, че се разтапя в ръцете му. Страхуваше се, че учестеното дишане и блясъкът в очите разкриват истинските ѝ чувства.

Отново погледна Кърк и разбра, че той навярно не ще допусне да се зароди любов между нея и красивия индианец. Страхуваше се от скорошен скандал и не искаше да възникне неприязън между мъжа, с когото бе отрасла, и този, когото обичаше и с когото искаше да прекара живота си.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Денят бе към своя край. Залязващото слънце обагреше небето в червено. Лагерният огън гореше, във въздуха се носеше ароматът на кафе. Членовете на експедицията прекъснаха пътуването по-рано от обикновено, защото трябваше да изсушат измокрените си от поройния дъжд дрехи.

Джолена незабелязано се отдалечи, тъй като искаше да се изкъпе в реката. Страхуваше се някой да не я нападне, затова незабелязано измъкна пистолета на Кърк от кобура, когато той го свали, за да се преоблече със сухи и по-удобни дрехи. До сутринта брат ѝ едва ли щеше да открие липсата на оръжието, нито нейното отсъствие.

Бе затворила процепа на палатката си така, сякаш вече си беше легнала.

Знаеше на каква опасност се излага в тази дива страна. Но дълбоко в себе си знаеше, че един човек е забелязал отдалечаването ѝ от лагера. Сигурна бе, че Петнистия орел я следва по петите.

Джолена се усмихна. Преструваше се, че не чува как клонките пращат под стъпките му.

Реката проблясваше между дърветата. Джолена ускори крачка, праметнала кърпата през ръка. В джоба на полата си носеше сапун. Пистолетът тежеше в ръката ѝ. Тя съжали, че го е взела. Знаеше, че Петнистия орел ще я последва. Положително беше забелязал нейното бягство от лагера.

Усмивката ѝ помръкна при мисълта за Двата хребета. Потърси го, преди да се отдалечи от палатката си, но никъде не го видя. Нещо я възпираше да му има доверие.

Обзе я странно, лошо предчувствие. Бе сигурна, че Петнистия орел е по петите ѝ. А може би я проследява Двата хребета? Може би любимият изобщо не е забелязал отсъствието ѝ. Уплашена от тази възможност, тя спря, обърна се и се втренчи в мрака. Молеше се там да е мъжът, когото обича, а не Двата хребета.

Сърцето ѝ биеше лудо, докато тя очакваше преследвачът да се появи. Постави показалеца си на спусъка на пистолета. Чакането я изнервяше.

Бавно вдигна оръжието и се прицели грижливо, сетне освободи предпазителя. Коленете ѝ се подкосиха.

Когато се появи Петнистия орел, Джолена въздъхна с облекчение и свали оръжието. Той с недоумение го изгледа, после впи поглед в лицето ѝ и попита:

— Кой мислеше, че те преследва? Никога преди не съм те виждал да носиш оръжие.

— Открих, че не само съм неразумна, но и твърде доверчива — отвърна тя. Сърцето ѝ биеше до пръсване, когато Петнистия орел се доближи до нея.

Младата жена се питаше дали някога ще намалее силното привличане, което изпитваше към него. Достатъчно бе само да го погледне, за да ѝ се замае главата.

Той пристъпи към нея, протегна ръка и внимателно взе пистолета. После замислено кимна и заяви:

— Хубаво е, че си се научила да бъдеш предпазлива. Но все още не си отговорила на въпроса ми. Кой мислеше, че те преследва? Беше готова да стреляш. Кажи от кого се страхуваш?

Джолена смутено извърна очи. Опасенията ѝ относно Двата хребета бяха твърде неоснователни. Това, че я гледаше особено, не бе достатъчна причина да се страхува от него.

Не желаше да го обвинява, преди да има доказателства. Впери поглед в любимия си и обясни:

— Отначало си помислих, че ти си след мен, но след като не те видях, започнах да се тревожа. Ето защо реших да използвам пистолета в случай, че ме дебне някой враг.

Петнистия орел я изгледа намръщено. Усещаше, че не е напълно искрена с него. Все пак Джолена нямаше причина да лъже. Наблизо в гората нямаше никого, освен участниците в експедицията. Според него те не я заплашваха. Баща ѝ никога не би допуснал дъщеря му да бъде придружавана от съмнителни хора по време на пътуването.

— Защо мълчиш? — промълви Джолена с едва забележима усмивка. — Нали не съм направила нещо ужасно?

Петнистия орел нежно я докосна по бузата. Съмненията му се разсеяха и той се усмихна, после побърза да отговори:

— Не, постъпила си правилно. Разумно е да носиш оръжие, когато си далеч от лагера, и не те упреквам за това. Един бог знае какво може да ти се случи, докато се къпеш в реката.

— Откъде знаеш какво възнамерявах да правя? — засмя се Джолена. — Ти не само си красив и загадъчен, но умееш и да четеш мисли, така ли?

Индианецът посочи хавлиената кърпа и се усмихна.

— Ето как чета мислите ти. — Погледът му светна. — И все още не съм изгубил обонянието си. Това в джоба ти не е ли сапун?

— Точно така — засмя се тя. — Но щом си до мен, не се нуждаеш от пистолет. Ще ме пазиш, докато се къпя, нали?

— Петнистия орел си има причини да дойде тук. — Той протегна ръка и зарови пръсти в косата ѝ. — Този воин също се нуждае от къпане. Мислиш ли, че реката е достатъчно голяма за двама ни?

— Да — засмя се Джолена, — но кой ще ни охранява, докато се къпем?

— Старецът, върховен бог на племето Черните крака ще се грижи за този воин и за неговата жена сега и завинаги — отговори той. Наведе се и остави пистолета в тревата. — Хайде, не се страхувай. Ела във водата с мен. Позволи ми да натъркам тялото ти с парфюмирания сапун и пръстите ми да събудят в теб жената.

Джолена усети в погледа му изгарящо желание и с треперещи пръсти разкопча блузата си.

Петнистия орел започна да се съблича. Тя следеше движенията му, впила жаден поглед в тялото му. Сърцето ѝ се разтуптя, когато той захвърли ризата си на земята.

Възхищаваше се на любимия си, любуваше се на мускулите, на стегнатите стройни бедра, на плоския му корем. Съдейки по символа на неговата мъжественост, Петнистия орел изгаряше от страст.

Джолена се втренчи между краката му и мъчително преглътна. Центърът на желанието ѝ вече пулсираше, тя копнееше индианецът да я облада.

Усети погледа му върху себе си и застина като статуя. Неговите черни очи докосваха всяка част на тялото ѝ и младата жена изпита такова удоволствие, сякаш усещаше допира на пръстите и на езика му.

Петнистия орел стоеше с широко разтворени крака, с възбуден член, изгарящ от нетърпение да проникне в нея и да намери облекчение в топлата ѝ, стегната утроба. Взря се в очите на Джолена и му се стори, че надникна в душата ѝ, изпълнена с любов към него.

Бавно премести поглед надолу към гърдите ѝ, към плоския стегнат корем и към триъгълника между краката ѝ, който му обещаваще блаженство.

Не можеше повече да се въздържа. Приближи се до нея и обхвана гърдите ѝ — бяха толкова топли и твърди...

Наведе се и докосна с език зърната ѝ. Тя възкликна от удоволствие.

Без дори да я целуне, той я грабна на ръце и я понесе към реката.

Джолена го прегърна през врата и отпусна глава на гърдите му. И тя дишаше на пресекулки, изгаряща от желание.

Индианецът се сепна, когато любимата му вдигна глава и го погледна с широко отворени очи.

— Сапунът — промълви тя. — Остана в джоба на полата ми.

— Нима имаш нужда от сапун? — попита Петнистия орел и без колебание навлезе в дълбоката вода. — Моя жено, струва ми се, че той изобщо не ти трябва. Щом се доближа до теб, долавям, че ухаеш като дивите рози в гората. Дори сега, ако целуна гърдата ти, тя ще мирише на роза, все едно че си се измила с парфюмирания сапун. — Отново я притисна до себе си, изгарящ от страст при допира на стегнатите ѝ гърди, сетне продължи да говори: — Жено моя, когато заживееш в селото ми както индианките от племето Черните крака, рядко ще имаш ароматизиран сапун за къпане. Ще приемеш ли живот без лукс? Ще се задоволиш ли с онова, което ще ти осигурия? Знай, че не ти обещавам много, освен вечната си любов. Питам се дали ще приемеш условията ми?

Джолена го наблюдаваше с широко отворени от учудване очи. Как говореше за бъдещия им живот, а дори не я бе помолил да се омъжи за него!

Навярно по този начин индианците предлагат брак.

Всъщност това нямаше значение, фактът, че Петнистия орел ѝ говореше така, сякаш тя бе негова съпруга, я изуми. Дълбоко в себе си знаеше, че ако ѝ предложи ръката си, тя ще отговори положително. Искаше да бъде негова жена — сега и завинаги.

Копнееше сънищата ѝ, в които го бе виждала толкова често, да не са само една жестока илюзия, а да се превърнат в реалност.

В този момент почувства, че вече не е така предана на баща си. Ако трябваше да реши дали да се върне при Брайс Едмъндс, или да остане в Монтана като покорна съпруга на Петнистия орел, без колебание би избрала второто.

Индианецът бе нейната съдба, предопределена отпреди раждането ѝ. Бог бе решил да ги свърже и тя нямаше да допусне някой да попречи на това.

Нито дори Брайс Едмъндс, посветил се на нея, макар че от деня, в който я бе взел от ръцете на мъртвата ѝ майка, навярно е живял във вечен страх да не я загуби.

Петнистия орел спря, когато водата достигна до гърдите на Джолена. Пусна я да стъпи на покритото с камъчета дъно, прегърна я и я притегли към себе си, сетне се взря в нея и напрегнато промълви:

— Не отговори на въпроса ми. Може би ти е трудно да решиш или моментът не е подходящ. Ако бях те попитал по-късно, след като си се убедила в чувствата си към мен, щеше ли да ми отговориш веднага?

Джолена протегна ръка, нежно отметна косата от челото му и обгърна с длани лицето му.

— Скъпи мой, не се нуждая от повече време, за да разбера колко силно те обичам — промълви тя. — Не отговорих веднага, защото ме смая. Нямам предвид въпросите, а начина, по който така небрежно говореше какво ще бъде, когато се оженим.

— Колибата ми е удобна, примките ми никога не са празни — тихо каза индианецът. — Имам много ощавени кожи за дрехи и топли козини за зимата. Всичко ще бъде твое.

Младата жена докосна устните му, повдигна се на пръсти, нежно го целуна и прошепна:

— Толкова те обичам! Щастлива съм, че ми предлагаш да бъда твоя съпруга. Копнея винаги да съм с теб, мой красив боецо. Моля те, когато говориш за бъдещето, да не забравяш и мене, защото искам да сме заедно до края на живота си. Искам да остаря с теб и да изпитам радостта от нашите внучета. — Погледна го със замъглени от радостни сълзи очи и промълви: — Люби ме, скъпи! О, как те желая!

Петнистия орел я притегли към себе си и страстно я целуна. Потръпна от удоволствие, когато ръцете ѝ докоснаха онази част от тялото му, изострила своята чувствителност докато очакваше ласките ѝ.

Пръстите ѝ го подлудяваха; плъзна ръцете си надолу по тялото ѝ, повдигна я и проникна в нея.

Впила пръсти в бедрата му, Джолена го подтикваше да навлезе по-дълбоко. Вкопчи се в шията му и го обгърна с крака. Сетне затвори очи, обзета от екстаз.

Петнистия орел изстена от удоволствието, което с всяка секунда нарастваше и обхващаше тялото му като огън. Засили ритмичните тласъци. Проникваше, изгарящ от страст.

Докато лъчите на залязващото слънце обагряха небето в червено, Джолена и Петнистия орел се любиха като обезумели, докато телата им потръпнаха от задоволство.

Тя се притисна към него, опряла буза в рамото му. Затаи дъх, уплашена, да не би да открие, че това е само още един сън, от който ще се събуди с измамни илюзии.

Скоро осъзна, че не сънува, и доволно въздъхна, когато Петнистия орел започна да гали бедрата ѝ. Пръстите му бавно се движеха нагоре, а уверените му ласки отново разпалиха страстта ѝ.

Ръцете му извършваха кръгообразни движения по корема, достигаха до гърдите, без да докоснат набъбналите зърна. Джолена имаше чувството, че тялото ѝ ще се разтопи във водата.

Петнистия орел изнесе младата жена от реката и я положи върху мекия мъх. Тя затвори очи и прехапа долната си устна, за да не извика от екстаз, докато любимият ѝ докосваше тялото ѝ с устни и с език и отново събуждаше желанието ѝ.

Започна да я милва между бедрата. Джолена дълбоко си пое дъх и затвори очи. Усещанията бяха удивително сладостни. Струваше ѝ се, че ще полети в небето като птица с широко разперени крила, извисяваща се все по-високо.

След това Петнистия орел отново я облада. Държеше ръцете ѝ над главата, докато я целуваше и се полюшваше с подлудяващ ритъм.

Отново горещи вълни преминаха по тялото ѝ. От стоновете му Джолена разбираше, че и той изпитва силно удоволствие. Продължи

ритмичните движения все така бързо, докато изпразни семето си в нейната утроба.

Джолена дълго остана неподвижна, сетне промълви, без да отваря очи, в хармония със себе си и със света:

— Никога не съм била толкова щастлива!

Известно време мълчаха и двамата. После Петнистия орел се подиря на лакът, прикова поглед в нея и внезапно заяви:

— Знам кой е истинският ти баща.

Джолена стреснато отвори очи и ги впери в него.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Само след миг младата жена се съвзе, но вместо да прояви любопитство към казаното от него, тя се разгневи. Беше ѝ ясно, че той е знаел от самото начало истината за нейните родители, но бе предпочел да не ѝ я каже.

В този момент единственото ѝ желание бе да разбере кой е истинският ѝ баща и къде може да го намери, но гневът към Петнистия орел я заслепяваше. Почувства се така, сякаш той се е подиграл с нея, щом не е споделил онова, което би накарало сърцето ѝ да запее.

Джолена се питаше дали всичко, казано от него, не е било само игра.

Гневно събра дрехите си от земята и се изправи с гръб към Петнистия орел.

Докато се обличаше, чувстваше върху себе си погледа му. Очевидно, бе смаян от реакцията ѝ, както и тя от внезапното му решение да разкрие тайната за нея самата, за семейството и за миналото ѝ.

Сърцето ѝ я подканяше да се обърне към него и да го помоли да ѝ разкаже всичко. Ала тя не го стори. Бе сигурна, че Петнистия орел не е единственият, който знае тайната на произхода ѝ.

Навярно Двата хребета също знаеше нещо! Сигурно затова винаги я гледа така втренчено. Но в такъв случай защо не споделя нищо с нея?

Тя имаше право да научи истината!

Внезапно нечии ръце здраво стиснаха раменете ѝ; Джолена настръхна и широко отвори очи, а Петнистия орел я обърна към себе си и прикова гневен поглед в нея.

— Сгреших ли, като ти разкрих, че познавам твоя истински баща? — попита той с отпаднал глас. — Познавах и майка ти.

Джолена трепна и забрави болката, която ѝ причиняваха ръцете му. Той е познавал родната ѝ майка! Бе твърде трудно да се въздържа да не го засипе с въпроси, макар и все още да не можеше да

превъзмогне обидата от факта, че не ѝ е казал истината веднага щом е разбрал коя е.

— Не става въпрос за това, което ми каза или се каниш да споделиш — най-после промълви тя с пресъхнало гърло, — а за момента, който избра. Не мога да разбера защо чака толкова дълго? Навярно ти е доставяло удоволствие да криеш нещо от мен. — Тя замълча и още по-настойчиво го изгледа, сетне продължи с пресекващ от възмущение глас: — Откъде знаеш кои са моите родители? — Ръцете ѝ трепереха.

Петнистия орел отпусна раменете ѝ и докосна лицето ѝ.

— В мига, когато за пръв път те видях, разбрах, че ти си дъщерята на Сладката гълъбица и на Кафявия лос — отговори той, докато я милваше по шията. — Все пак се страхувах да не би приликата да е случайна. Исках да те опозная и да съм сигурен, преди да ти кажа.

Дълбоко в душата си индианецът знаеше, че това не е напълно вярно. Истината бе свързана най-вече със Сладката гълъбица. Ако Джолена разбере за момчешкото му увлечение по нея и че самата тя си прилича като две капки вода със своята майка, ще повярва ли, че той обича нея, а не спомена за една мъртва жена?

— Значи ти си... познавал... моята майка? — попита тя с треперещ глас. Представи си, че той е разговарял с нея, когато е бил малък.

Петнистия орел се почувства впримчен между спомените и реалността.

Взе дрехите си и започна да се облича, за да забави отговора на нейния въпрос.

— Моля те, отговори — настойчиво изрече Младата жена. — Искам да знам всичко. Когато за пръв път открих разликата в цвета на кожата на децата, с които играех, и моята, принудих родителите си да ми обяснят защо е така. Отговориха ми, че съм индианка, не бяла.

Петнистия орел нервно разроши косата си и гневно я изгледа.

— Ти ми обърна гръб преди малко, когато бях готов да ти кажа всичко. Сега ме молиш за това. Защо?

— Защото не можех да разбере причините, поради които си премълчал истината в момента, когато си разбрал коя съм — отговори Джолена. — Мислех, че се подигравах с мен. Сега разбирам, че

причината е друга. Досега нещо те е възпирало да ми разкриеш истината. Какво те накара да промениш решението си?

— Нашата любов — отвърна той и нежно взе ръцете ѝ в своите. — Не трябва да има тайни между мъж и жена, които възнамеряват да се оженият.

— Действително ли възнамеряваме да се оженим? — тихо попита Джолена.

— Съкровеното ми желание е ти да бъдеш моя съпруга — отговори индианецът, притегли я към себе си и я прегърна. — Искам да се грижа за теб и заедно да правим всичко. Тържествено обещавам, че повече няма да има тайни помежду ни.

— Има само едно нещо в живота ми, което искам така, както и да се омъжа за теб — промълви Джолена и го погледна право в очите. — Петнист орел, ти спомена имената на моите родители и вярвам, че си ги познавал. Знам, че майка ми е мъртва. Какво е станало с баща ми?

— Истинският ти баща, Кафявия лос, е добре и скоро ще те заведе при него. Ако искаш, ще го направим още утре, при изгрев-слънце.

Джолена се изтръгна от прегръдката му и бавно закрачи напред-назад. Бе неспокойна. Копнееше да види истинския си баща и да бъде прегърната от своите роднини, но... но имаше друг човек, когото досега бе смятала за родител.

Приемайки предложението на Петнистия орел за женитба, бе направила своя избор — нямаше да живее повече с Брайс Едмъндс. Но как да пренебрегне задълженията си към него, след като той ѝ е дал всичко в живота. Ще може ли да я разбере?

Спря и се обърна към Петнистия орел. Знаеше как трябва да постъпи, макар че отлагането на срещата с нейния истински баща я измъчваше. След миг заяви с треперещ от вълнение глас:

— Не, трябва да продължа търсенето на рядката неуловима пеперуда. Щом я улова, ще я изпратя на баща ми в Сейнт Луис заедно с другите екземпляри, които съм събрала за колекцията му. Чак тогава донякъде ще му се отплатя за добрината му към мен. — Замълча и го погледна със сияещи очи. — Тогава ще съм свободна да отида при моя истински баща и да му разкрия коя съм. Ще бъде ден, изпълнен с чудеса. След дългата раздяла ще прегърна баща си и своите кръвни роднини. — После лицето ѝ отново помръкна. — Все още не си ми

казал как разбра коя съм. Знае ли и друг за това? Досеца ли се някой, че съм дъщерята на Кафявия лос? — Преди Петнистия орел да отговори, тя нетърпеливо му зададе нов въпрос: — И аз ли като теб съм от племето Черните крака?

— Да — той я притегли към себе си и я прегърна.

— Това е чудесно! — възкликна Джолена и се притисна към гърдите му. — Хайде, скъпи, обясни ми как разбра коя съм.

Внезапно почувства, че Петнистия орел се вцепени и сърцето му лудешки затуптя.

В този момент страхът ѝ от отговора стана по-голям, отколкото желанието ѝ да го чуе.

— Как ли? — индианецът я пусна от обятията си. Хвана я за ръката и я поведе към брега на реката. — Обещах ти, че повече няма да има тайни между нас. Ще ти доверя всичко.

Той започна разказа си от времето, когато като деветгодишно момче бил безнадеждно влюбен в по-възрастна от него жена. Пазел тайната дълбоко в сърцето си и я споделил единствено с Двата хребета. Говореше на Джолена за чувствата си към Сладката гълъбица и как е изживял вестта за смъртта ѝ и за бебето, взето от неизвестен човек.

Разказа ѝ как се е усамотил на любимото си място и се помолил детето на мъртвата да бъде отгледано с любов.

Разкри колко дълго е тъгувал от загубата на Сладката гълъбица и какво странно чувство е изпитвал, когато я е виждал в съзнанието си все така красива, енергична и приветлива.

— И вече не изпитваш това странно чувство, когато мислиш за моята майка, нали? — тихо попита Джолена. — Защо, Петнист орел?

Той извърна поглед, сетне отново се взря в очите ѝ и докосна лицето ѝ.

— Защо ли? Заради теб. Когато ти се появи в живота ми, всичко се промени.

— Да, разбирам. Аз... аз съм заела мястото на моята майка в сърцето ти — прошепна Джолена.

— Нещо повече — добави младият мъж и отново извърна очи.

— О, господи! — тихо възкликна девойката. — Сега знам как си разбрал коя съм. Когато ме погледнеш, виждаш моята майка. Така е, нали? В твоите очи, в сърцето ти, аз съм Сладката гълъбица.

— Не е вярно — прекъсна я индианецът. — Чувствата ми към теб са напълно различни. Бях сляпо влюбен в майка ти — типично за всеки хлапак. Но теб обичам като мъж — искрено и безпределно.

— Но ти не можеш да не виждаш майка ми, когато гледаш мен. — Гласът ѝ пресекна от вълнение. — Искам да бъда обичана заради мен самата, а не защото съм огледален образ на другиго.

— Вярно е, че когато те видях за първи път, чувствата ми бяха като на юношата, който скърбеше за по-възрастната от него жена — опита се да ѝ обясни той. — Но след като те опознах и разбрах колко се различаваш от своята майка, започнах да те обичам истински. Ти ме превърна в мъж. Сладката гълъбица сега е един хубав спомен, а ти си до мен — реална и прекрасна.

— Когато се любехме, искаше ли тя да е на моето място? — не се стърпя да попита Джолена. — Представяше ли си, че съм Сладката гълъбица?

Петнистия орел стисна зъби, очите му заблестяха от гняв и той процеди:

— Не съм обичал един спомен, когато съм те държал в прегръдките си. И никога няма да бъде така. Обичам само теб.

— Иначе щях да умра — Джолена се хвърли в обятията му. Опряла глава на неговите гърди, тя започна своята изповед. — Скъпи, аз също те видях, преди да се срещнем.

— Как е възможно? — попита той, докато галеше дългата ѝ коса.

— Не знам. Истината е, че се слисах, когато те зърнах, защото бях виждала лицето ти в сънищата си.

Той я хвана за раменете и я дръпна така, че погледите им се срещнаха, сетне учудено възкликна:

— Ти си ме сънувала? Видяла си лицето ми в сънищата си?

— Да, много пъти. И все още не разбирам как е възможно.

— Ти си от племето Черните крака. Много неща се предричат в нашите сънища.

— Нима? — попита тя с широко отворени очи. — Моля те, обясни ми! Предусещала съм много неща чрез сънищата си. Понякога се плаша от... от своята способност.

— Не бива да се плашиш от дарбата, която се предава от поколение на поколение. — Той отново я прегърна и вдъхна аромата на косата ѝ. — Хората от нашето племе вярват в сънищата. Говори се, че

те са ни изпратени от Слънцето, за да ни подсказе какво ще се случи. Когато сънят е „силен“, което ще рече, че образите в него са ясни и живи, почти винаги се сбъдва. — Спря се за миг и отново продължи: — Ако момче или мъж мечтае за сила и в съня си види животно или предмет, смята се, че това отсега нататък ще бъде неговият таен помощник, неговият амулет.

— Аз се подчиних на съня си — сгуши се в него Джолена. — Последвах зова му и те намерих, скъпи.

Изведнъж я обзе паника. Спомни си за съня, в който Петнистия орел умира. Ужаси се при мисълта, че кошмарът може да се сбъдне. Прегърна любимия си, изпълнена с желание никога да не се разделят.

Наоколо цареше непрогледна тъмнина, мъглата се издигаше към високите клони на дърветата. Двамата влюбени тръгнаха обратно към лагера. Нещо на пътеката привлече погледа на Петнистия орел и го накара да спре. Бе перо, навярно от орел. Джолена не бе виждала толкова голямо перо, светлосиво, с бели шарки. Индианецът се наведе, взе го и ѝ го подаде, после тихо попита:

— Споменава ли съм ти, че крилото на птицата е символ на възвишени мисли?

— Независимо дали си ми го казвал, приятно ми е да го чуя — звучи прекрасно.

Тя притисна перото до сърцето си и спокойно продължи да крачи редом с индианеца. Наближиха лагера, където огънят хвърляше златисти отблясъци между дърветата.

Джолена се притисна до Петнистия орел. Искаше ѝ се тези възшебни мигове да не свършват.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На другия ден фургоните продължиха пътя си. Джолена бе нетърпелива както никога досега.

„И защо да не съм — спореше със себе си тя, — когато само след няколко дни навярно ще срещна истинския си баща?“

Колко лесно би било да се откаже от експедицията и да започне нов живот, вместо да чака, докато постигне онова, което си бе наумила, за да зарадва своя болен бял баща.

Бе трудно да седи до Кърк, сякаш нищо не се е случило, докато мислено отброяваше всяка минута, доближаваща я до момента, когато ще се сбогува с брат си.

Знаеше, че той няма да я пусне лесно. Навярно ще се опита да я разколебае, разказвайки ѝ за живота, който я очаква в индианското село.

Навярно много от аргументите му ще бъдат основателни. Досега бе живяла в разкош, а една индианска колиба съвсем не можеше да ѝ предложи това.

Присъствието на Петнистия орел щеше да компенсира всичко останало, но тя се страхуваше, че не ще успее да убеди брат си. Понякога той бе по-упорит от нея.

— Какво си се умълчала? — Кърк поотпусна юздите и я погледна изпитателно. — За какво мислиш? — Намуси се, когато тя леко се усмихна, но остана безмълвна. — Защо ли те питам — сърдито продължи той, — след като вече знам отговора? — Погледна към Петнистия орел, който яздеше великолепия си жребец на няколко метра пред тях, после отново сърдито се обърна към сестра си и процеди през зъби: — Той е причината за твоето странно поведение. Влюбена си в него, нали?

— Кърк, не бива да се караме — смутено отвърна тя. — Бъди нащрек, докато минаваме през гората. Бих искала днес да намеря рядката пеперуда, за да...

Овладя се навреме, преди да каже това, което сърцето ѝ подсказваше.

— За да направиш какво? — попита той намръщен.

Джолена тръсна глава.

— Кърк, престани да ме дразниш с въпросите си! Ще направиш така, че да пропуснем двете пеперуди, които търсим.

— Две пеперуди? — той отново впери поглед напред. Юздите изплюяха по гърбовете на мулетата, теглещи техния фургон. — Сега търсиш две пеперуди, не само еуфедрата, така ли?

— Интересува ме и нимфалидата. — В този момент Джолена бе готова да пренебрегне предупреждението на Петнистия орел, че пеперудата носи нещастие.

Действително, тя бе паднала от скалата, докато преследваше насекомото, но бе абсурдно да повярва, че нарочно е била примамена от пеперудата.

Сега повече от всякога искаше да я притежава. Докато баща ѝ я разглежда с възхищение, Кърк ще му разказва легендата на нея.

Но след като размисли, се усъмни дали брат ѝ ще каже на Брайс Едмъндс за инцидента. Той изобщо не се опита да я спаси. Не би признал заслугата на Петнистия орел, превърнал се в най-големия му враг, след като бе отнел Джолена от него и от баща му.

— Мисля, че е по-добре да съсредоточиш вниманието си върху нещо друго, не върху проклетата пеперуда — измърмори Кърк. — Никога няма да забравя, че тя е причината да паднеш от скалата. — Погледна я смутено и колебливо продължи: — Трябваше да се опитам да те спася. Но краката ми сякаш бяха приковани към земята. Сърцето ми затупка така силно, че ми се зави свят... сигурно щях да падна, ако бях направил дори крачка напред. Знаеш, че се плаша от височината, сестричке.

Джолена се поколеба, ала никакво извинение не можеше да компенсира това, че не се опита да я спаси.

Но тя не бе злопамятна, ето защо го потупа по коляното и промърмори:

— Да, знам. Да не говорим повече по този въпрос, нали съм жива — това е най-важното.

Кърк преглътна, кимна, след което двамата замълчаха, фургонът тромаво се движеше по пътя.

Макар че приближаваше пладне, в гората цареше полумрак. Слънчевите лъчи с мъка проникваха между преплетените клони и се сливаха със сивата мъгла, като придаваха плътност на сенките и превръщаха предметите в привидения.

Когато керванът излезе от гората, мъглата започна да се разсейва и Джолена съзря синьото небе.

Въздъхна от удоволствие пред красивата гледка. Долината, през която пътуваха, бе освежена от нощната роса и тревата блестеше, сякаш бе току-що набола. Въздухът бе кристалночист. Птици кръжаха в небето, издаваха странни звуци и крилата им хвърляха сенки на земята.

Постепенно пътят стана по-стръмен и по-тесен, фургоните се заизкачваха все по-нагоре през каньона. Джолена се въодушеви, защото наоколо съзря прелитащи пъстроцветни пеперуди. Междувременно облаците се разпръснаха и светлината стана по-ярка.

След миг сърцето ѝ сякаш спря да бие, тъй като тя зърна ненадейно появилата се еуфедра.

— Кърк, спри! — извика тя и лудешки размаха ръце. — Видях я!

Брат ѝ дръпна юздите с очевидно нежелание, фургонът бе спрял на опасно място. От едната му страна се извисяваше отвесна скала, а от другата имаше пропаст. Пътеката бе толкова тясна, че край фургона едва би успял да се промуши човек.

Джолена вече бе приготвила мрежата за пеперуди и извика на Кърк:

— Вземи стъкленицата и ме следвай! Очите ѝ блестяха от възбуда. Ако улови тази пеперуда, няма повече да мисли за другата. Днешният ден ще бъде последният от експедицията, а утре... о, утре ще отиде при своя истински баща и ще му открие коя е. Ще бъде с кръвните си роднини!

— Сестричке, това е неразумно — отговори брат ѝ, без да се помръдне. — Мястото не е подходящо за ловене на пеперуди.

— Кърк, видях я — настояваше Джолена, ядосана от поредната проява на неговото малодушие. — Вземи стъкленицата и да вървим!

На няколко сантиметра от нея прелетя друга пеперуда — беше нимфалида и сякаш отново я примамваше. Джолена се сепна, краката ѝ се подкосиха.

— Ще хвана и тази — заяви тя, скочи от капрата и стъпи на каменистата пътека. Не смееше да погледне надолу, защото знаеше, че ще ѝ се завие свят.

Погледна Кърк и си спомни, че той се страхува от височини. Ето защо побърза да го предупреди:

— Не слизай откъм твоята страна. Аз ще дойда.

— Това е дяволски неразумно — заспори Кърк, макар да знаеше, че не му остава нищо друго, освен да я последва, за да не изглежда отново страхливец в очите ѝ.

Пресегна се зад капрата и взе стъкленницата, в която имаше парче памук, напоено с алкохол. Слезе от фургона, като не преставаше да мърмори, сетне тръгна след Джолена. Докато вървеше, погледна през рамо към другите лепидоптеристи, които размахваха мрежи и улавяха всякакви пеперуди, с изключение на тези, които сестра му бе решила да хване.

Внезапно Джолена извика:

— Ето я там! — И посочи стръмната скала, издигаща се над тях. — Трябва да се покатеря горе и да я хвана.

Петнистия орел намръщено наблюдаваше сцената. Съзнаваше, че ако прояви своята загриженост към Джолена, на Кърк ще му бъде неприятно.

За да не я постави в неудобно положение, предпочиташе да не се намесва. Но когато чу, че Джолена се кани да се покатери по скалата, той не се сдържа и я последва.

— Пази коня ми! — извика на Двата хребета и му подаде юздите.

Приятелят му също наблюдаваше индианката с интерес. Не му допадна идеята, че Петнистия орел ще се прослави още веднъж, като я спаси от явна смърт. Ако тя опита да се покатери по скалата и изгуби равновесие, ще падне на тясната пътека или ще полети надолу и ще намери смъртта си в пропастта.

Петнистия орел се приближи до Джолена и я сграби за ръката, за да я спре.

— Не мога да ти позволя да се погубиш — заяви той, без да обръща внимание на смръщените лица на белокожите, които го наблюдаваха. — Твърде опасно е.

Джолена го погледна изненадана. Не допускаше, че той ще издаде пред другите колко близки са станали.

Но като техен водач, Петнистия орел бе длъжен да се грижи за участниците в експедицията. Младата жена се надяваше, че те ще изтълкуват властното му поведение, присъщо на любовник, като обикновена загриженост за безопасността ѝ.

Разярен, Кърк изгледа намръщено Петнистия орел, след което извърна очи към Джолена. Очевидно, между индианеца и нея се бе зародила любов — това разкъсваше сърцето му и го подтикна да постъпи така, както при други обстоятелства никога не би се осмелил.

Остави стъкленцията и грабна мрежата от ръцете на Джолена, сетне решително заяви:

— Ще хвана и двете пеперуди вместо теб. Тя понечи да го спре, но Петнистия орел я задържа.

Нимфалидата прехвъркваше все по-нагоре към върха на скалата. Джолена затаи дъх. Изведнъж я обзе страх и сърцето ѝ лудо заби. Проклетата пеперуда отново примамваше, но този път обект на нейната магия бе Кърк.

Навярно имаше нещо вярно в легендата, че тя носи нещастие. При мисълта за това тръпки побиха младата жена.

— Кърк, недей! — извика тя, но бе късно. Той вече се катереше по скалата. С едната ръка опипваше къде да се хване, а с другата стискате мрежата.

Останала без дъх, Джолена гледаше как Кърк се изкачва все по-високо, вперил поглед в нимфалидата, прелитаща около него.

— Проклето насекомо! — извика той. — Как мога да я хвана, като се опитва да кацне на носа ми?

Пеперудата продължаваше да пърха с крилца около главата му. Сърцето на Джолена се сви, когато видя как за момент Кърк забрави, че се държи за скална издатина. Той инстинктивно замахна към пеперудата, политна назад и се стовари върху каменистата пътека. Главата му се удари с тъп звук.

— О, господи! — ужасено прошепна младата жена.

Изтръгна ръката си от хватката на Петнистия орел, втурна се към Кърк и падна на колене до него. Стреснато притисна длан до устните си, забелязала кръвта, процеждаща се на тънка струйка от ъгъла на устата му. Брат ѝ не се помръдваше. Мъртъв ли е, или е изпаднал в безсъзнание? Скоро ли ще се съвземе?

Сълзи потекоха по лицето ѝ. Почувства се виновна, че напоследък го избягваше, за да не слуша безкрайните му лекции против индианците.

— Кърк! — ридаеше тя. Понечи да положи главата му в скута си, но в този момент Петнистия орел коленичи до нея с манерка в ръка.

Джолена безмълвно наблюдаваше как индианецът изля водата върху главата на Кърк и възкликна щастливо, когато брат ѝ отвори очи и протегна ръка, за да опипа подутината на тила си.

— Какво стана? — попита той, втренчил очи в Джолена. После погледът му се прехвърли върху Петнистия орел, който завинтваше капачката на манерката.

Без да му отговори, Джолена се наведе, прегърна го и зарида, притиснала главата му до гърдите си.

— Слава богу, че си жив! Тази проклета пеперуда! Не искам вече да я виждам, камо ли пък да се опитвам да я улова. Кърк, сигурна съм, че те подмамваше към смъртта.

Брат ѝ се измъкна от прегръдката ѝ и седна на земята.

— Глупости! — промълви той, макар че потръпна при спомена за пеперудата, която сякаш нарочно го изкушаваше. — Пеперудите нямат логическо мислене. Нещо я е уплашило, за да кръжи така около мен. Това е всичко.

Джолена внимателно го хвана за лакътя и му помогна да се изправи, после промълви:

— Добре ли си? Падането ти бе страхотно!

Кърк я погледна усмихнат.

— Май си заслужаваше. Изглежда, сестра ми се върна при мен.

Джолена се усмихна сдържано — знаеше, че скоро завинаги ще се разделят.

Дори когато продължиха пътя си и привечер спряха за нощувка, Джолена продължи да го обгражда с внимание. Бе благодарна, че той е жив, и се чувстваше гузна, че скоро ще го изостави. Но засега се опитваше да компенсира всичко наведнъж с отношението си.

— Изпий още едно кафе — каза тя, като му подаде тенекиеното канче. Кърк се бе облегал на дънера на едно дърво и се взираше в угасващия огън. — Мога ли да направя нещо друго за теб? Има още от задушения заек. Искаш ли малко?

— Сестричке, седни до мен — промълви Кърк. — Единственото нещо, от което се нуждая, си ти.

Джолена повдигна дългата си пола и се отпусна до брат си. Той я прегърна през кръста и я притегли към себе си. Седяха безмълвни и наблюдаваха огъня, както правеха като деца пред каменната камина в елегантната всекидневна в дома им в Сейнт Луис.

— Бяхме толкова близки — промълви Кърк с хрипков, тъжен глас. — Помниш ли как си разказвахме сънищата? Искаш ли отново да ги споделиш с мен, сестричке? Аз... имам чувството, че ще те изгубя. С всеки изминат ден усещам, че все повече ми се изплъзваш, откакто дойдохме сред земите на твоите прадеди. — Хвана ръката ѝ и я стисна здраво. — Господи, Джолена, не позволявай това да се случи! Независимо от цвета на твоята кожа, ти си моята сестра. Моята най-добра приятелка.

— Знам — отвърна Джолена и се сгуши в него. — Знам, Кърк.

Сетне го прегърна така, сякаш ѝ бе за последен път. Искаше да му прошепне, че съжалява за взетите решения, които щяха да го огорчат. Копнееше да го помоли за повече разбиране, но усещаше, че моментът не е подходящ, ако въобще можеше да намери подходящ момент за подобен разговор.

Петнистия орел наблюдаваше, но не изпитваше ревност от това, че тя е в обятията на друг мъж. Той виждаше отчаянието в прегръдката на брата и сестрата.

И разбираше причините за него.

Кърк се сбогуваше с обичната си сестра, макар че все още не го осъзнаваше.

Петнистия орел погледна към Двата хребета, който седеше намусен от дясната му страна и гледаше огъня. Все още не бе казал на приятеля си, че тя е негова сестра. Искаше да запази тайната колкото е възможно по-дълго.

Опасяваше се да не започне верижна реакция, ако побърза да разкрие истината на Двата хребета или на Джолена. Кърк Едмъндс също щеше да я научи и да разбере, че му остават броени дни с любимата му червенокожа „сестра“.

Не биваше да бърза, за да не рискува бъдещето си с Джолена. Възможно бе Кърк да изпадне в умопомрачение, като научи истината,

да отвлече сестра си и да я принуди да се качи на голямото бяло кану, пътуващо за Сейнт Луис. Тогава Петнистия орел ще я загуби завинаги. Не се съмняваше, че засега тайната трябва да остане скрита.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следващата сутрин бе мъглива. На слабата светлина предметите придобиваха тайнствени очертания, фургоните се движеха край стръмен склон. Мулетата пристъпваха тромаво и цвилеха, когато каруцарите ги ругаеха и плющяха с камшици над главите им.

Джолена здраво се бе вкопчила в капрата. Обзе я страх, когато черни буреносни облаци затъмниха небето и светкавици започнаха да го прорязват.

— Кърк, задава се страшна буря — наруши тишината тя.

Брат ѝ стисна устни и сърдито погледна към небето.

— Кърк, чу ли какво ти казах? — настояваше Джолена. — Днес като че ли си някъде другаде. Дали не се дължи на падането ти?

Тя разгледа подутината на тила му. Навярно главата го болеше, но въпреки това Кърк не позволи на Петнистия орел да сложи на раната му билките, които бе събрал в гората. Макар че Джолена още не бе го уведомила за намерението си да остане с индианеца, когато дойде време за завръщане в Сейнт Луис, брат ѝ сякаш се досещаше. Сигурно затова не прие помощта на Петнистия орел.

— Проклетата експедиция! — най-последно измърмори Кърк и погледна намръщен Джолена. — Омръзна ми. Искам да се върна в Сейнт Луис. И двамата едва не загинахме, докато се опитвахме да уловим дяволската еуфедра. А сега ти си си наумила да хванеш и нимфалида. — Млъкна и я погледна в очите, сетне впери поглед в движещите се пред тях фургони. Джолена тъкмо се канеше да му отговори, когато той продължи: — И ако питаш мен, сестричке, легендите за нимфалидата не са безпочвени. Примами към пропастта и двама ни. Не искам да бъда наоколо, когато тя се появи отново и започне да ни изкушава. — Погледна сестра си и умоляващо рече: — Джолена, нека обърна фургона и да потеглим обратно към Сейнт Луис. Щом татко разбере на каква опасност сме се изложили, за да уловим мечтаната пеперуда, ще оправдае решението ни да се върнем вкъщи.

Джолена промърмори, като го потупа по коляното:

— Това, което преживя вчера, бе страшно. Самата аз изпитах ужас, когато едва не умрях. И двата пъти бе нещастен случай, не деяние на пеперудата. Навярно вече нищо няма да ни се случи.

Дръпна ръката си от коляното му и отново здраво се хвана за капрата, когато колелата попаднаха в дупка на пътя и фургонът опасно се наклони.

— Не мога да се върна в Сейнт Луис, Кърк — промълви тя, принудена да му каже истини, от които ще го заболи. Не можеше повече да продължава играта между тях. Ако той бе решил да се връща, при това скоро, не ѝ оставаше нищо друго, освен да му съобщи, че няма да се качи на парахода с него.

Кърк я погледна изненадано и прошепна:

— Какво... искаш да кажеш?

Младата жена понечи да отговори, но внезапно заваля силен дъжд. Сякаш някой изсипваше огромни кофи с вода върху пътниците.

Когато светкавица разцепи близкото дърво, мулетата обезумяха от страх.

Джолена изпищя.

Животните, теглещи другите фургони, зареваха и се опитаха да побегнат. Каруцарите ругаеха и ги шибаха с камшици, което караше мулетата да опъват още повече поводите.

Осите заскърцаха, когато, ужасени, животните слепешком затеглиха фургоните към ръба на скалата.

Когато се разрази бурята, Петнистия орел бе изостанал от кервана и обсъждаше с Двата хребета плана за деня. Внезапно около тях настъпи пълен хаос.

Потресен, той видя през дъждовната завеса как мулетата тръгват към скалата и фургоните един по един падат в пропастта.

Когато фургонът на Джолена се обърна, той се почувства така, сякаш някой изтръгна сърцето му, но не можа да реагира. Всичко стана много бързо. За един миг изгуби своята любима.

— Нима е възможно? — възкликна Двата хребета, обзет от паника, и сграбчи ръката на приятеля си. — Кажи ми, че не сънувам.

Петнистия орел го отблъсна, пришпори коня си и се втурна към пропастта. Изпитваше много по-голяма мъка, отколкото в деня, когато научи за смъртта на Сладката гълъбица.

Този път той бе загубил своята съпруга. Тя бе неговото бъдеще, майката на децата, които никога нямаше да се родят от тяхната любов.

Сълзи обливаха лицето му. Когато стигна до скалата, скочи от коня, хвана го за юздите и пристъпи. Едва събра смелост да погледне надолу и да види смазаното тяло на любимата си.

Не можеше да си отиде, без да се увери, че тя е мъртва.

Двата хребета бе твърде замаян от случилото се, за да се помръдне. Със затаен дъх гледаше как Петнистия орел направи още една стъпка към ръба на скалата.

Очакваше да чуе отчаяния вик на приятеля си.

Откъсна очи от него и се опита да забрави ужасяващата гледка на фургоните, падащи в пропастта. Огледа се и забеляза, че дъждът почти е спрял. Все още не поглеждаше към Петнистия орел, макар да бе озадачен, че не чу вика на приятеля си, съгледал тялото на любимата.

Това изпълни Двата хребета със слаба надежда — навярно бакърената принцеса все пак не е мъртва и това, което е видял, е било видение, предизвикано от светкавиците и поройния дъжд.

При тази мисъл сърцето му затупка. Реши да слезе от коня и да провери какво се е случило.

Внезапно нещо в близкия храст привлече вниманието му.

— Джолена? — дрезгаво прошепна той, стреснат при вида на една слаба ръка, подаваща се сред зеленината. — Възможно ли е? — промърмори той. Нима е паднала от фургона, преди той да полети в пропастта?

Нямаше търпение да се увери. Понечи да извика на Петнистия орел, но някакво злобно гласче му прошепна, че това е идеалната възможност да осъществи плановете си.

Ако това е Джолена, тя ще му принадлежи.

Ще я отнесе далече и ще излекува раните ѝ. От благодарност тя ще стане негова жена, не на Петнистия орел.

Замаян от тази мисъл, скочи на земята и хе втурна към храста. Пристъпи зад него и отмаля, като видя Джолена в безсъзнание, но жива.

Усмихна се, осъзнал, че състоянието на Джолена му дава възможност да постъпи както желае. Ще я отвлече, преди тя да предупреди Петнистия орел за измяната на неговия приятел. Дори не се замисли за последиците от своята постъпка.

Тя ще бъде негова, а това оправдаваше всички средства. Вдигна я и я понесе към коня си. С крайчеца на окоото си видя как Петнистия орел, коленичил на ръба на скалата, се моли за душата на своята жена. Двата хребета сложи Джолена напъряко на седлото и се метна на коня.

Без да изпуска от погледа си своя приятел, той прегърна Джолена, взе юздите и подкара коня.

Мекият мъх заглушаваше звука от копитата на животното. Сърцето на индианеца лудо биеше. Бе щастлив. Знаеше къде ще отиде. Ще отведе Джолена в пещерата, за която никога не бе споменал пред Петнистия орел, нито пред някого друг. Тя бе скривалището му. Там играеше като дете и се молеше, когато порасна.

Единствено с Джолена щеше да сподели своята тайна.

Щом навлезе в сянката на гората, облекчено въздъхна. Пришпори коня и се понесе напред. Стана му много приятно, когато Джолена изстена и се размърда в ръцете му. Подробно разгледа лицето ѝ. Стори му се, че сега, когато я държеше в ръце, красотата ѝ бе по-различна отпреди.

В изражението на заспалата Джолена откри слаба прилика с изражението, което толкова често бе виждал на лицето на своя баща по време на сън.

Имаше чувството, че тя се усмихва в съня си.

Двата хребета се удивяваше на тази отличителна черта на баща си. Той бе така сърдечен и внимателен с всеки, дори с непознати, че неговата доброта се изписваше на лицето му даже докато спеше.

Това откритие го накара да изтръпне от странно предчувствие, но младежът го отхвърли с насмешка. Макар и индианка, което се виждаше от нейните черти, тази жена не бе роднина на никого от неговите познати.

Със сигурност Джолена не бе дъщеря на неговия баща!

Внезапно си спомни разказа за първата жена на Кафявия лос и за изчезналото бебе. Никой досега не бе видял детето и не се знаеше дали е момче или момиче, бе неизвестно дали то е още живо.

„Това не е дъщерята на баща ми“ — опитваше се да убеди себе си той.

Тази жена се усмихваше в съня си, тъй като бе мила и внимателна с всеки.

Джолена ще бъде негова съпруга дори ако се наложи той да измени на приятеля си, за да спечели любовта ѝ.

Хванал здраво девойката, сякаш от това зависеше животът му, Двата хребета препускаше неуморно. Надяваше се да стигне пещерата, преди Петнистия орел да научи за предателството му.

Петнистия орел подробно оглеждаше терена. Сърцето му се сви от мъка, когато видя смазаните човешки тела и отломки от фургоните, разпръснати навсякъде. Не можеше да разпознае мъртвите, преди да ги огледа отблизо.

Бавно се изправи на крака. Измъчен, неспособен да мисли за каквото и да било, освен за обичната жена, той се качи на коня и тръгна да търси пътека, за да слезе в пропастта. Казваше си, че Двата хребета ще му помогне, ала когато погледна към мястото, където стоеше приятелят му, ахна от изненада — младежът бе изчезнал.

— Какво ли го е накарало да ме напусне? — прошепна той. Огледа се с надежда, че ще види Двата хребета, но очакванията му не се сбъднаха.

Недоумяващ и разочарован, той реши да забрави човека, изоставил го в такъв момент, и открил сравнително безопасна пътека, заслиза по стръмния склон.

Хвана здраво юздите и притисна колене в хълбоците на коня си, за да не падне, когато копитата на жребеца се подхлъзнаха по ронливата скала. Решително продължи да слиза, докато стигна мястото, осеяно със смазани тела, разпръснати дневници и останките от фургоните.

Не се чуваше никакъв звук. Дори птичките не пееха. Само слънцето сипеше жар. Очите на индианеца се насълзиха, когато тръгна от тяло на тяло. Дъхът му спираше при вида на тези, които бяха така обезобразени, че не можеше да ги разпознае.

Дрехите на жертвите бяха така разкъсани и потънали в кръв, че едва ли по тях щеше да разпознае любимата си.

Отчаяно извика към небесата, съсипан от мисълта, че Джолена така бързо си е отишла от него.

Продължи да търси. Най-после изгуби надежда да открие сред трупите своята любима и се отказа. Не му оставаше нищо друго,

освен да напусне мястото, където е вилняла смъртта.

Не разпозна тялото на Джолена, нито това на Кърк.

Бе невъзможно да ги отдели от другите и да ги погребее. Единственото нещо, което искаше сега, бе да избяга и да заличи от съзнанието си този ужас, макар и да знаеше, че не е в състояние да го забрави.

Щеше да се запечата в ума му завинаги, както листата, вкаменени в скалите.

Покрусен, отново възседна коня си.

С клюмнала глава и опустошена душа се заизкачва по стръмния склон. Навярно Двата хребета го чака горе. Беше невероятно приятелят му да го изостави в такъв момент, когато Петнистия орел се нуждаеше от близък човек.

Най-после конят му стъпи на здрава почва. От едната му страна бе сенчестата гора, а от другата — отвесната скала. Засенчи с длан очите си, за да ги предпази от ослепителните слънчеви лъчи, и се огледа наоколо за своя приятел. Не го видя и гневно стисна зъби. Разбра, че Двата хребета е страхливец, който бяга, вместо да погледне смъртта право в очите.

Опитвайки се да забрави предателството му, Петнистия орел се отправи към своето село, изпълнен с отчаяние.

Никога преди не се бе чувствал толкова самотен. Сякаш за втори път бе изгубил Сладката гълъбица. Знаеше, че никога няма да се съвземе от този удар.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джолена бавно отвори очи и изохка. Болеше я цялото тяло. Забеляза, че над огъня в близост до нея се пече заек, от който капеше сок върху тлеещите въглени.

Опипа около себе си и разбра, че лежи на одеяла.

Погледна нагоре, но не видя звезди, луна и небе.

— Къде съм? — прошепна тя. Подпря се на лакът и изохка от болката, засилваща се при всяко нейно движение. Как се е озовала тук? Защо я болеше така?

Бавно се надигна и седна, сетне внимателно се огледа наоколо. Някой спеше от другата страна на огъня. Помисли, че е Петнистия орел, и въздъхна с облекчение.

Въздишката ѝ събуди Двата хребета. Той бързо се изправи, защото си спомни, че не е завързал ръцете и краката на Джолена. Тя нямаше да избяга, докато я пазеше, но не бе предвидил, че ще бъде прекалено изморен и ще заспи на поста си.

По огъня, който вече догаряше, разбра колко дълго е спал.

Твърде дълго.

Имаше късмет, че Джолена все още е тук.

Тя ахна от изненада и се сгуши в одеялото, когато разбра, че не е с Петнистия орел. Срещу нея, от другата страна на огъня, седеше Двата хребета.

Сърцето ѝ се сви от страх. Тя неспокойно се огледа и разбра, че е в пещера, без да може да си спомни как е попаднала тук.

От Петнистия орел нямаше и следа. Тя се втренчи в Двата хребета и процеди през зъби:

— Едва ли е необходимо да питам как съм се озовала тук. Ти си ме отвлякъл. Как го е допуснал Петнистия орел? Къде е той сега?

Преди Двата хребета да отговори, в главата ѝ проблеснаха спомени за случилото се по време на бурята.

Сърцето ѝ сякаш спря да бие и гърлото ѝ се сви. Всичко изплува така ясно в съзнанието ѝ, че тя не бе в състояние нито да изпищи, нито

да говори.

Проливният дъжд!

Ослепителните светкавици!

Уплашените мулета!

Писъкът ѝ, когато видя падащите от скалата фургони.

Покри лицето си с ръце и зарида. Изведнъж си спомни още нещо — стори ѝ се, че две силни ръце я хванаха през кръста и я изхвърлиха от фургона, преди той да полети в пропастта.

Но сега осъзна, че това трябва да е било жестока илюзия. В момента, когато е паднала на земята, е загубила съзнание от силния удар.

Погледна тъжно към Двата хребета. Не можеше да си спомни кой е спасителят ѝ.

— Кой друг, освен нас, оживя? — запита тя. Застана на колене, плътно загръщайки одеялото около раменете си. — Два хребета, кажи ми кой оживя... и кои загинаха.

Индианецът се изправи на крака, заобиколи огъня и клекна пред нея.

— Ние единствени оживяхме — отвърна той. Лъжата се изплъзна през устните му по-лесно, отколкото бе предполагал. — Доведох те в тази пещера. Запалих огън, за да се стоплиш, и приготвих храна. Най-добре е сега да ядеш, не да говориш. Трябва да събереш сили, за да отидеш в моето село.

Знаеше, че никога не ще може да я заведе там, докато Петнистия орел е жив. Синът на вожда ще му я отнеме и ще порицае Двата хребета пред цялото село.

Имаше само един начин.

Ще причака от засада Петнистия орел и ще го убие. Така няма да му се наложи да живее в изгнание. Искаше да заведе бакърената принцеса при своите близки и да се изперчи с нея пред тях. Навярно ще разберат защо повече няма да приеме друга жена в леглото си.

Джолена бе най-красивата от всички жени, които беше познавал. Той копнееше да докосне бакърената ѝ кожа, да зарови нос в нейната черна коса и да въздъхне благоуханието ѝ. Мечтаеше да вкуси от сладостта на устните ѝ.

Но за да стане това възможно, трябваше най-напред да спечели нейното доверие. Знаеше го със сигурност.

Джолена бе потресена от новината, че с Двата хребета са единствените оцелели от цялата експедиция.

Затвори очи и зариде за Кърк и за Петнистия орел. Свлече се на одеялата и се сви на топка, като продължаваше да плаче. Сърцето ѝ се късаше от отчаяние.

Когато я докосна нечия топла ръка, тя си помисли, че е на Петнистия орел. Копнееше да е така. Отпусна се и отново зариде. Но като отвори очи, видя Двата хребета и се отдръпна като ужилена.

— Позволи ми да те утеша — индианецът я хвана за китката и се опита да я накара да седне до него. — Преди малко ми го разреши, дай ми ръка. Плачи, докато премине мъката ти.

— Не! — Джолена сподави риданието си. — Добре съм. Нямам нужда от никого. Ще се оправя.

— Не трябва да страдаш сама — отвърна Двата хребета и я притегли до себе си, без да изпуска ръката ѝ. — Бях най-добрият приятел на Петнистия орел. Той би желал ти да потърсиш утеха в прегръдките ми.

— Моля те, остави ме — Джолена издърпа ръката си. — Не ми трябва никой. Никой! Чу ваш ли?

Двата хребета присви очи и я остави. Седна от другата страна на угасващия огън. Не я изпускаше от погледа си, докато сложи дърва върху въглените. Скоро огънят се разгоря.

Джолена се взираше в пламъците, които не можеха да я стоплят. Душата ѝ бе покрусена.

Нейният брат и любимият ѝ, Петнистия орел, бяха загинали.

И всички участници в експедицията, които ѝ бяха толкова близки!

Унищожени бяха дневниците и ценната колекция от пеперуди.

— Загубих всичко. Всичко! — прошепна тя. Сълзите ѝ отново бликнаха.

Легна на меката постеля и целомъдрено се покри с друго одеяло. Затвори очи и си спомни за други неща, които продължаваха да я тревожат. Пъклената пеперуда, предвещаваща смърт! И ужасния сън, в който Петнистия орел умира.

Той е загинал, макар и не прободен от стрела.

Трябваше да послуша Кърк, да тръгнат обратно към форт Чене и да оставят пеперудата да примамва и да убива други, нищо

неподозиращи жертви.

— Защо не послушах Кърк? — тихо плачеше тя и удряше постелята с юмруци. — Защо? Защо?

Бе така погълната от скръбта си, че не усети как Двата хребета отново приближи и тихо легна на одеялото.

Осъзна присъствието му едва когато той бързо се пъхна под завивките и се притисна към нея. Усети горещия му дъх, когато той повдигна косата ѝ, за да целуне нежната, мека кожа на врата ѝ.

Джолена ужасена отвори очи. Сърцето ѝ сякаш спря да бие, когато почувства през полата си и през панталоните му символа на неговата мъжественост.

Бе така потресена от неговото поведение, че онемя и остана безпомощна. Едва дишаше. Той я прегърна с едната си ръка и напипа гърдата ѝ през блузата.

Докато Джолена разбере какво всъщност се случва, Двата хребета дръпна одеялото и се хвърли отгоре ѝ. Устните му търсеха нейните. Бързо плъзна ръце под полата ѝ.

— Ще те накарам да забравиш всичко друго, освен удоволствието, което ще изпиташ като се любиш с мен — дрезгаво прошепна Двата хребета и захапа устните ѝ като обезумял.

С един тласък Джолена го отблъсна настрана. Бързо се изправи на крака и се затича. Двата хребета се втурна след нея, сграбчи я през кръста, притисна я здраво към себе си и отново я сложи на завивките.

— Това ли ще правиш, когато най-добрият ти приятел лежи мъртъв? — ужасено извика Джолена, забелязала злоещото пламъче в очите му. Тя го блъсна в гърдите. — Защо постъпваш така? Моля те, пусни ме! Моля те, не прави това!

— Желая те — сподавено хлипане се изтръгна от гърдите му.

Погледна лицето ѝ. Изведнъж отново осъзна, че нещо в нейните черти му е твърде познато.

Това го накара да дойде на себе си.

Бързо се отдръпна от нея и засрамен, покри лицето си с ръце.

Твърде уплашена, за да се довери на внезапната промяна в поведението му, Джолена знаеше, че все пак не бива да рискува. Може отново да му хрумне да я изнасили.

Обезумяла, тя се огледа наоколо за оръжие, с което да се защити от този индианец, побъркан от неудържима страст и желание.

Погледът ѝ попадна върху някакъв камък.

Без да се замисля, Джолена грабна парчето скала и го стовари върху главата на Двата хребета.

В този миг осъзна какво е сторила и ужасена отстъпи крачка назад.

Когато след миг се осмели да го погледне, индианецът лежеше неподвижен до огъня.

Джолена ахна и покри устата си с ръце. Очите му бяха затворени. От раната на главата течеше тънка струйка кръв. Той едва дишаше.

— Трябва да се махна отгук — промълви Джолена и отчаяно се огледа.

Сетне отново се взря в Двата хребета. В гърлото ѝ заседна буца. Ами ако умре? Тя не искаше да го убива. Но той не трябваше да постъпва така с нея?

Изправи се разтреперана и бавно запристъпя назад. Двата хребета можеше да дойде в съзнание и това я плашеше много повече от вероятността той да умре.

Щеше да има основание не само да я изнасили, ами дори да я убие.

Джолена си помисли за опасностите, които я дебнеха в гората. Много дни навярно щеше да се лута напосоки, преди да срещне хора. Това я накара да спре и да погледне към ножа на Двата хребета. Страхуваше се да го вземе. Ами ако той се събуди в момента, когато се е надвесила над него? Затвори очи при мисълта, как ще я грабне и отново ще я повали на земята.

Бавно отвори очи. Бе убедена, че животът ѝ зависи от многото рискове, които трябваше да поеме.

Наведе се и протегна треперещите си пръсти към ножа на Двата хребета. Вперила поглед в него, тя измъкна оръжието от калъфа.

Въпреки че сърцето ѝ биеше лудо, Джолена забеляза сочното печено. Устата ѝ се напълниха със слюнка. Едва сега разбра колко е гладна.

— Трябва да се храня, за да оцелея — прошепна тя.

Пристъпи към огъня, отрязва няколко парчета месо и ги пъкна в дълбоките джобове на полата си.

Сетне насочи вниманието си към одеялата, върху които лежеше Двата хребета.

„Трябва да се погрижа да ми е топло“ — помисли си тя. Имаше нужда поне от една завивка.

С една ръка държеше ножа над индианеца, готова да го намущка, ако дойде в съзнание. Претърколи го встрани от одеялата, сграбчи едно и се втурна към изхода на пещерата.

Мракът забави бягството ѝ. Младата жена бавно пристъпваше напред, притиснала гръб към стената. Испита облекчение, когато най-после видя сребристия лунен сърп, надничащ в пещерата.

Тя се втурна да бяга. Очите ѝ се наляха със сълзи при мисълта за Петнистия орел и за Кърк.

В душата ѝ бе пусто.

Как ще понесе такава загуба? Очакваше я мрачно бъдеще. Как ще живее без Петнистия орел, който да я окриля и да я напътства?

Почувства се напълно безполезна.

Нощният въздух бе чист и свеж. Джолена тичаше, без да спре. Знаеше, че трябва да се отдалечи колкото е възможно повече от Двата хребета. Когато той се съвземе и види, че е избягала, ще претърси навсякъде, за да я намери.

Ами ако успее?

Дали ще я убие?

Или ще продължи от там, където бе спрял, и ще я изнасили? Побиха я тръпки.

— Конят му! — извика тя. — Как не се сетих да го взема?

Но бе хукнала толкова бързо, че изобщо не бе видяла коня.

Спря, за да се наметне с одеялото, и се огледа. Чудеше се коя ли пътека най-бързо ще я отведе при хората.

Форт Чене бе на много километри оттук, а Джолена не знаеше къде е селото на племето Черните крака.

Всъщност нямаше значение по кой път ще тръгне. Петнистия орел не я очакваше никъде.

Погледна нагоре през дърветата и се взря в блещукащите в небето звезди.

— Господи, защо трябваше да се случи това? Защо трябваше така безумно да се влюбя и после да се уча как да живея без него? Защо, Господи? С какво го заслужих?

Тя сведе очи и предпазливо се огледа наоколо. Някъде крякаха жаби.

Нощта бе тъмна като меко, тежко кадифе, но на лунната светлина тя смътно различаваше очертанията на предметите около себе си.

Гората, така тайнствена през нощта, сякаш бе готова да я обгърне с тъмните си ръце. Смрази се от ужас при мисълта, че е възможно никога да не се измъкне от тук.

Ами ако я нападне пантера, вълк или мечка? Воят на койот я накара да се затича като обезумяла, препъвайки се в мрака. Сякаш всички природни сили се бяха съюзили срещу нея. Заплиташе се в гъстите храсти и се придвижваше с бързината на охлюв. Отново се затича едва когато излезе на някаква поляна, огряна от лунната светлина.

Спомни си за падането от отвесната скала, отнело живота на толкова хора, отново заплака и тъжно възкликна:

— Петнист орел! — ехото заповтаря думите ѝ.

Цвилене на кон събуди Двата хребета. Той объркано премигна, докосна подутината на главата си и си спомни какво се бе случило.

Изправи се бързо, разгневен, че е допуснал една жена да има надмощие над него.

Огънят бе почти изгаснал. На светлината на тлеещата жарава Двата хребета видя, че Джолена е изчезнала.

Той гневно ритна някакъв камък в краката си и изсъска:

— Избягала е! Хай-уах, избягала е!

Зашеметен от силната болка в главата, индианецът залиташе в тъмнината, докато намери коня си, привързан по-навътре в пещерата.

Докато го оседлаваше, Двата хребета се питаше какво да прави по-нататък. Ако Петнистия орел намери Джолена преди него, тя ще му разкаже всичко!

Взе юздите и поведе коня си през влажната тъмна пещера. Знаеше, че за да запази своята чест, трябва да убие Петнистия орел или Джолена. А може би и двамата.

Намръщен, излезе с коня навън. Вече се развиделяваше. Метна се на седлото. Реши да убие този, когото срещне пръв, независимо дали е неговият приятел или жената, за която знаеше, че никога няма да му принадлежи.

Заби пети в хълбоците на коня си и навлезе в тъмната гора.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Със сърце, натежало от скръб, Джолена безцелно вървеше напред. Облекчаваше я това, че се бе съмнало и нямаше опасност да я нападнат хищните животни. В съзнанието ѝ бе жив споменът за нощта, когато я нападна пантерата.

Но тогава бе заедно с Петнистия орел!

Сега разчиташе единствено на себе си. Надяваше се да се натъкне на пътници или да се озове в индианско село.

Спеше ѝ се и бе уморена до смърт — нямаше сили да направи нито крачка повече. Все пак продължи да върви. Движеше се през трудно проходима пустош. Минаваше през тъмни гори и буйни потоци, заобикаляше отвесни скали.

Ето че се озова сред широка плитка долина, където памукови дървета и ромонливи потоци създаваха впечатление за покой. По хълмовете в далечината се виждаха елени, лосове и планински овце.

Заек изскочи толкова близо до нея, че тя можеше да го докосне с ръка.

Джолена спря и въздъхна. Облегна се на дънера на едно памуково дърво и изтри избилите по челото ѝ капки пот. Затвори очи и се заслуша в шепота на листата над нея, наподобяващ ромоленето на слаб дъжд.

Представи си, че е в Сейнт Луис. Спомни си как слушаше шумоленето на листата на голямото памуково дърво пред прозореца на спалнята си.

Когато се замислеше за произхода си и за баща си, това шумолене я успокояваше и тя не се чувстваше самотна и лишена от своя истински живот.

Внезапно усети остра болка в стомаха, която я накара да отвори очи. Трябваше да продължи, за да намери ако не хора, то поне храна. Бе утолила жаждата си от бистрите чисти потоци, а няколко шепи горски плодове притъпиха глада ѝ.

Сега чувстваше, че ще припадне от слабост, ако не се нахрани, и то скоро.

Краката ѝ трепереха, виеше ѝ се свят.

— Трябва да продължа напред — прошепна тя, докато си пробиваше път през високата прерийна трева. — Трябва, трябва.

Слънцето я изгаряше с огнените си лъчи. Джолена копнееше за хладния вечерен ветреца, макар че изпитваше страх от неизвестното, което я чакаше в мрака.

Спря, за да си поеме дъх.

С края на полата си пони потта от лицето си. Внезапно дочу някакъв звук и сърцето ѝ сякаш спря да бие.

— Дали не е детски смях? — промълви тя. Чу в далечината кучешки лай и цвилене на коне и настръхна.

После усети апетитния аромат на печено месо.

Всичко това означаваше само едно — наблизо имаше хижа на заселник или индианско село.

Мисълта, че най-после бе намерила хора, ѝ даде импулса, от който се нуждаеше, за да извърви още един-два километра. Щеше да намери убежище и да се нахрани. Движеше се с огромно усилие, сякаш всеки момент щеше да падне.

Изведнъж пред очите ѝ се разкри необикновена гледка.

Сърцето ѝ лудо заби.

През памуковите дървета съзря потъмнели, опушени индиански колиби, от които излизаше дим, разсейвай от лекия вятър. Долината бе осеяна с колиби.

В заградени участъци по близките хълмове пасяха коне.

Джолена съгледа босоноги деца в къси кожени дрехи, които скачаха и се гонеха. Играеха на войници, използвайки клони, вместо копия и пушки.

Кучета тичаха след тях и джафкаха.

Джолена се скри зад едно дърво, внезапно обзета от страх. Питаше се как да влезе сама в индианското село. Със затаен дъх наблюдаваше някакви жени, които се приближаваха към нея, прегърбени под тежестта на събраните за огъня дърва.

Когато я отминаха, без да я забележат, младата жена отново обърна поглед към синкавия дим, издигаш се на тънки стълбове над колибите.

Стомахът ѝ изкъркори при вида на месото, което се печеше на шиш над голям огън в центъра на селото.

Знаеше, че не ѝ остава нищо друго, освен да влезе в селото. Реши да последва жените, но те бяха изчезнали. Нямахте ги и децата, и кучетата.

Тя дълбоко въздъхна и тръгна към селото, като си внушаваше, че не бива да се страхува. Искаше ѝ се да вярва, че тези индианци са от Черните крака, а не от друго, враждебно настроено племе. Ако бяха крий, сиукси, крау или снейк, не знаеше как ще я приемат. Бе сигурна, че Петнистия орел придружаваше участниците в лепидоптеристката експедиция отчасти поради опасността да бъдат нападнати от крии. Той явно имаше основание да смята, че това индианско племе е враждебно настроено към него и към бледоликите.

Споменът за Петнистия орел я изпълни с копнеж. Тя изтри сълзите и продължи пътя си. Скоро стигна до селото.

Като накуцваше леко, Джолена се приближи до най-близката индианска колиба, направена от бизонски кожи и украсена с рисунки на странни животни. Нямахте значение откъде ще поиска помощ.

Заобиколи колибата и спря. Видя възрастен мъж, седнал на одеяло. Той излъскваше стрелите си, като ги прокараваше през отвори, пробити в плосък камък. Тя приближи толкова тихо, че старецът не усети присъствието ѝ. Имаше възможност да го огледа и да прецени дали е достатъчно приятелски настроен, за да му се покаже.

Мъжът носеше елече от кожа на пума и панталони от еленова кожа с ресни. Беше необичайно висок, с широки рамене. Черната му гъста коса, сплетена на плитки, се спускаше по широкия му гръб. Чертите на лицето му издаваха сила и одухотвореност. Внезапно тя изпита благоговение пред величествената му осанка и се зачуди дали той не е човек с особена важност.

Щом погледът ѝ се спря на мокасините му, сърцето ѝ подскочи от радост.

Бяха черни!

Единствените червенокожи, за които се знаеше, че носят такива мокасини, бяха от племето Черните крака. Това означаваше, че е попаднала при приятелски настроени индианци.

Огледа се и реши, че този мъж едва ли е вождът на племето. На малка могила в далечината, над всички останали, се издигаше по-

голяма колиба, отговаряща на представата ѝ за жилище на водач.

Внезапно възклицание накара Джолена рязко да обърне глава. Преглътна мъчително с ръка на гърлото си, когато видя, че възрастният мъж е приковал в нея недоумяващи очи. Напрегнато се взираше в лицето ѝ, сякаш му бе добре познато.

Кафявия лос отстъпи назад, но гърбът му опря в стената на колибата и той бе принуден да спре. Сърцето му биеше до пръсване. Усецаше, че му прималява. Никога не бе допускарл отново да види това лице, преди да отиде в другия свят при своите обични съпруги.

— Как... е... възможно? — най-после заекна той.

Джолена вече бе видяла подобна реакция при друг човек от същото племе — Петнистия орел.

И той я гледаше така, сякаш виждаше духа на нейната майка.

Това означаваше, че този мъж също осъзнава приликата, следователно той навярно е от същото племе.

— Ти ли си Кафявия лос? — не се сдържа да го попита, надявайки се той да разбере речта ѝ. Чудеше се дали това не е истинският ѝ баща.

Изглеждаше невероятно, но по реакцията му тя разбра, че е отгатнала неговото име!

— Аз съм Кафявия лос — отговори той на английски. — А ти коя си? Как се каваш? Откъде идваш? Защо си тук? Как научи моето име?

Втренченият му поглед се плъзна отново по нея. Учуди го начинът, по който е облечена. Очевидно, тя бе индианка, но носеше дрехи на бяла жена.

Отново я погледна учуден. Знаеше, че има само един възможен отговор.

Тя бе огледалният образ на Сладката гълъбица.

Следователно беше... неговата дъщеря. Сякаш бе предопределено да се срещнат, без да подозират нищо.

След дългите години на неведение, Джолена бе открила своя истински баща, ала не знаеше как да постъпи.

Копнееше да се хвърли в прегръдките му да се притисне до него и да получи утехата, от която така се нуждаеше, за да забрави мъката си по Петнистия орел и Кърк.

Помисли си, че трябва да се държи сдържано. Той бе неин кръвен баща, но това не означаваше, че моментално ще се обикнат.

Първо трябваше да свикнат един с друг.

Той трябваше да проумее, че бебето, което са му отнели, внезапно се връща при него като жена.

— Ти си Кафявия лос — промълви Джолена с разтреперан глас. Коленете и ръцете ѝ трепереха. — Белите хора ме нарекоха Джолена. Не знам какво индианско име би избрал за мен, ако ме бе намерил пръв в деня, когато майка ми е умряла, за да ми даде живот.

Раменете му потръпнаха. Сега бе сигурен, че това е неговата дъщеря, детето, за което тъгуваше. Втората му жена роди Двата хребета, но синът не бе достатъчен, за да заличи мъката по изгубеното бебе.

Той не се ожени, след като втората му съпруга умря от треска. След смъртта ѝ отново бе обзет от натрапчивите мисли за първото си дете. Непрекъснато се питаше дали е живо.

Сега бе благословен! Дъщеря му се върна при него.

След толкова много години най-после Слънцето бе откликнало на молитвите му.

Кафявия лос протегна ръце към Джолена и прегракнало промълви:

— Ела, дъще! — Мъчеше се да потисне сълзите, които в момент на слабост карат мъжете да изглеждат като жени в очите на околните. — Позволи ми да те прегърна и да те притисна до сърцето си. Достатъчно дълго бях лишен от това.

Ридаеща от радост, Джолена се хвърли в мускулестите му ръце и силно го прегърна.

— Не мислех, че мечтите ми ще се сбъднат! — извика тя и го погледна с черните си очи. — О, колко пъти съм го мечтала! Молих се неуморно. Мина много време, но Господ най-после изпълни желанието ми.

Кафявия лос я хвана през кръста и леко я отдалечи от себе си, за да я разгледа по-добре.

— И аз се молих — каза той. — Създателят на нашето племе Напи е чул моите молби. Най-после изпълни желанието ми.

Няколко мига се гледаха усмихнати, сетне Кафявия лос забеляза окъсаните ѝ дрехи и се намръщи.

— Защо си сама? — попита той и втречено я изгледа. — Как намери селото? От колко време бродиш из горите?

Джолена си спомни трагичния инцидент и наведе очи. Не искаше да говори за него.

Нито за смъртта на тези, които обичаше!

Нито за това, как Двата хребета измени на приятеля си и едва не изнасили жена му!

Макар и споменът да пораждаше горчивина в душата ѝ, тя знаеше, че поне отчасти трябва да разкаже за трагедията.

Няма да разкрива истинската същност на Двата хребета пред хората от неговото племе. Това ще стане от само себе си, когато той се завърне в селото и разбере, че е жива. Няма начин да знае дали тя е казала за постъпката му или не.

Ще се държи много странно и неговите близки ще го попитат за причините. А Джолена ще го наблюдава и самодоволно ще се усмихва, докато младежът се опитва да измисли някаква лъжа, за да се спаси от упреците и позора.

— В очите ти виждам болка — промълви Кафявия лос и повдигна брадичката ѝ. — Какво се е случило? Кажете на баща си.

Изведнъж му хрумна ужасяваща мисъл. Спомни си, че Петнистия орел и Двата хребета заминаха, за да водят група бели хора, наречени лепидоптеристи. Възможно ли е дъщеря му да е била с тях? Ако е така, къде са Петнистия орел и Двата хребета? Нали бяха наети за водачи?

— Петнистия орел и Двата хребета? — извика старият индианец. — Познаваш ли тези младежи от племето Черните крака?

При споменаването на техните имена гърлото ѝ се сви.

— Откъде знаеш? — прошепна Джолена.

— Дошла си в Монтана да търсиш пеперуди, нали? — предпазливо попита Кафявия лос.

— Да, така беше — отвърна тя. Предпочиташе да не говори за това. В съзнанието ѝ отново оживяваше трагедията.

Кафявия лос я хвана за раменете и прошепна:

— Говориш така, сякаш вече не си член на експедицията. — Отново огледа разкъсаните ѝ дрехи и разрошената ѝ коса и едва сега осъзна какво означава това.

— Къде е Двата хребета? — припряно попита той. — Къде е Петнистия орел?

Джолена го погледна и разбра, че индианецът се досеща какво се е случило. Страхуваше се да му каже, че неговите опасения са отчасти оправдани.

Единият воин от племето Черните крака бе мъртъв!

Другият...

Господи, какво можеше да каже за другия?

В този момент, когато трябваше да бъде щастлива, че най-после е намерила своя баща, се почувства хваната в капан от лъжите и похотта на Двата хребета.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Джолена видя тревогата в очите на Кафявия лос и разбра, че той навярно предусеща какво се е случило.

Сърцето ѝ се късаше, когато тя заразказва за смъртта на Петнистия орел, но не ѝ оставаше нищо друго, освен да каже истината на баща си. Дължеше му толкова много за това, че осемнайсет години е бил лишен от присъствието ѝ. Искаше да бъде откровена с него.

— Петнистия орел и Двата хребета добре се справяха със задачата си да охраняват членовете на експедицията — започна тя, — но се оказаха безсилни пред силната буря и светкавиците, от които мулетата и конете обезумяха.

Наведе очи. Бе по-трудно, отколкото си представяше, да разкаже останалото. Не бе видяла как конят на Петнистия орел се е изплашил и е паднал в пропастта. Знаеше го само от думите на Двата хребета.

Сърцето ѝ примря. Ами ако той лъже? Навярно се е надявал, че тя ще разчита на неговата защита в отсъствието на обичния Петнист орел?

Сетне се упрекна за подозрението си — дори Двата хребета не можеше да бъде толкова отмъстителен.

Трябваше да се примири с мисълта, че Петнистия орел е мъртъв.

Две ръце силно я сграбчиха за раменете и ѝ причиниха болка. Джолена вдигна поглед и срещна тъмните очи на баща си, които я умоляваха да продължи разказа си.

— Разкажи ми останалото — промълви Кафявия лос. — Може би Двата хребета и Петнистия орел са паднали от конете си и те са ги стъпкали? Трябва да знам какво е станало с моя син Двата хребета!

Джолена трепна при последните думи на Кафявия лос. Бе нарекъл Двата хребета свой син.

Вцепени се при мисълта, че младежът е неин полубрат!

Имаха един и същи баща!

Това означаваше, че несъзнателно Двата Хребета се е влюбил в своята сестра!

Прилоша ѝ. Единственото нещо, което в този момент ѝ помогна да запази здравия си разум, бе, че и двамата не знаеха за своето роднинство. Когато отново се срещнеха, би трябвало да се радват един на друг като брат и сестра, които най-после са се намерили!

Домъчня ѝ за Двата хребета, както и за себе си, защото никога нямаше да го обича със сестринска любов.

Той бе направил това невъзможно.

— Двата хребета е добре. — Бе объркана. Чудеше се как да му каже, че синът му е жив, без да обяснява откъде го знае. Не желаше да говори за обстоятелствата около бягството си от своя похитител. — Преди да падна от фургона и да загубя съзнание, видях... видях как Двата хребета скочи от коня си, преди животното да полети от стръмната скала... заедно с другите — промълви тя с наведени очи. Никога не бе лъгала и проклинаше Двата хребета, че я принуждава да постъпва така.

— Синът ми е жив — с облекчение въздъхна Кафявия лос, но след това я погледна загрижен и попита: — А Петнистия орел? Видя ли го да пада в пропастта?

— Не, не съм, но мисля, че е загинал — тихо отвърна тя. — Ако беше жив, щеше да е тук сега. Навярно Двата хребета не е забелязал, че съм паднала от фургона. Сигурна съм, че е тръгнал насам. Не ми е ясно как съм го изпреварила. Навярно е спрял, за да почине, или... да се моли на боговете.

С всяка минута омразата ѝ към Двата хребета растеше, защото заради него бе принудена да лъже. Младият индианец ѝ бе казал, че е видял Петнистия орел да пада. Но тя не можеше да сподели това със своя баща, без да разкрие, че са били заедно.

Сви ръце в юмруци. Бе объркана от неловкото положение. Искаше да забрави преживяванията си и да се радва, че най-после е намерила своя баща. Копнееше да се отдаде на мъкмата си от загубата на единствения мъж, когото бе обичала.

— Може и двамата да са живи — усмихна се обнадежден Кафявия лос. — Нека да те заведе при твоите истински роднини и да им покажа моята дъщеря, която никога не е забравяла баща си. Ще те представя и после ще съобщя на вожда Сивата мечка новините за сина му, Петнистия орел. Ще изпратим много наши воители да ги търсят.

След като видя как спокойно баща ѝ реагира на казаното, Джолена се пообнадежди. Възможно бе Петнистия орел да е жив. Допусна, че Двата хребета е излъгал за смъртта на приятеля си, и се успокои.

О, само ако беше жив!

Младата жена вървеше редом с баща си и жадно попиваше всичко наоколо. Имаше странното усещане, че вече е била на това място. Сякаш беше виждала кожите, закачени да съхнат пред индианските колиби с рисунки, изобразяващи подвизите на мъжете.

Зърна щитове от нещавена кожа, окачени върху триножници пред много от колибите. Подтикната от своята любознателност, бе чела за индианците и знаеше, че тези щитове се обръщат към слънцето няколко пъти през деня.

Докато вървяха из селото, тя видя жени, които готвят в месингови съдове, получени чрез замяна от белите търговци. Старци седяха на припек и замислено пушеха ароматна смес от тютюневи листа и дървесна кора.

Скоро Джолена забеляза, че щом я видеха до Кафявия лос, всички притихваха. Децата се криеха зад кожените поли на майките си. Някои жени влизаха в колибите и гледаха през леко отместените платници на входа тази непозната червенокожа девойка, облечена, както се обличаха белите.

Спомни си колко е разчорлена и напразно се опита да разреши косата си с пръсти. Знаеше, че полата ѝ е разкъсана, а бялата блуза мръсна, но нищо не можеше да направи.

Най-сетне стигнаха до най-голямата и най-пъстро нашарена колиба, украсена отвън с бизонски опашки и с рисунки на животни. Коленете ѝ отмаляха, когато платницето на входа се повдигна и отвътре излезе възрастен мъж, прегърбен и слаб. Носеше дълга роба от еленова кожа и се подпираше на тояга. Джолена го погледна и сякаш потъна в черните му очи. Предположи, че това е вождът, бащата на Петнистия орел, и почувства огромно уважение към него.

Възрастният мъж се взря в нея и изненадано възкликна. Джолена разбра, че се е припознал с майка ѝ.

— Как се казваш ти, която приличаш на жена от миналото? — прошепна Сивата мечка, сетне се обърна към баща ѝ: — Къде я

намери? Кафяв лос, как е възможно това? Гробът на твоята жена е под онова възвишение. Как е възможно тя да стои пред нас?

— Духът на моята съпруга, Сладката гълъбица, е винаги с мен — тихо отговори Кафявия лос. Прегърна Джолена през кръста и я притисна до себе си. — Това е моята дъщеря. Тя няма име от нашето племе. Наречена е Джолена от тези, които са я взели от нейната родна земя преди осемнайсет години.

Целият разтреперан, вождът пристъпи към младата жена.

— Наистина ли си ти? — попита той и нежно докосна бузата ѝ. — Завърна се при своя баща и при своите близки след всичките тези години? Откъде научи за нас?

— Доскоро не знаех нищо — промълви Джолена и потръпна от неговия допир. Спомни си колко често Петнистия орел я докосваше по бузата. В този момент усети колко ѝ липсва. Сърцето я заболя от отчаяние и самота. — Когато пораснах, забелязах разликата между мен и децата, с които играех — тихо продължи тя. — Но скоро разбрах кое е родното ми място. — Наведе очи и преглътна. — Петнистия орел видя приликата между мен и моята майка и всичко ми обясни. — Отново погледна към вожда. — Едва тогава разбрах, че съм от племето Черните крака и моят баща е Кафявия лос.

Вождът повдигна вежди и попита:

— Ти познаваш моя син? — Огледа се и отново очите му се спряха върху нея. — Не го виждам. Не те ли придружи до тук, за да те представи на твоите близки?

Джолена разтревожено погледна Кафявия лос. Очакваше той да ѝ помогне, докато обяснява на бащата, че синът му навяно е мъртъв.

Кафявия лос я прегърна. Тя се поуспокои, докато баща ѝ разказваше на Сивата мечка какво се е случило. Беше му трудно да обясни отсъствието на своя собствен син, който би трябвало вече да се е върнал в селото.

Сивата Мечка още повече се прегърби. Очите му се напълниха със сълзи.

— Няма да скърбим за моя син, докато тялото му не бъде донесено като доказателство за неговата смърт — тъжно изрече той. — Ще изпратя много воители да търсят нашите синове. Ще се моля на Слънцето да ги доведат невредими.

Вождът вдигна ръка и даде знак хората му да се приближат. Всички се подчиниха и застанаха зад Джолена и баща ѝ. Кафявия лос я обърна с лице към тях, когато Сивата мечка заговори:

— Девойка от племето се върна при нас! — извика той. Треперещият му глас показваше, че здравето му е влошено. — Погледнете я! Ще си спомните за Сладката гълъбица. Тя е дъщеря на Кафявия лос и на Сладката гълъбица. Върна се при нас.

Сега Джолена разбра защо, когато я видяха, много от жените се скриха в колибите си. По-възрастните помнеха Сладката гълъбица.

Навярно мислеха, че тя е станала от гроба.

Когато разбраха коя е, всички се струпаха около нея усмихнати и развълнувани и я запрегръщаха.

Вождът се приближи и също я прегърна, сетне заяви:

— Би трябвало с голямо тържество да отпразнуваме твоето завръщане. Но навярно разбираш, че докато моят син го няма, това е невъзможно.

— Да, разбирам — промълви тя. Искаше ѝ се да му каже, че му съчувства много повече отколкото той предполага. Копнееше да разкрие пред този възрастен болен човек любовта си към неговия син, когото той очевидно обожаваше.

Но знаеше, че моментът не е подходящ. Всъщност едва ли някога щеше да ѝ се удаде удобен случай.

Ако Петнистия орел бе мъртъв, чувствата им щяха да останат в тайна, съхранени дълбоко в сърцето ѝ. И само нощем щеше да затваря очи и да си представя, че той отново е до нея.

— Да се прибираме — тихо я подкани Кафявия лос и я прегърна през кръста. — Ще се нахраниш и ще ти дам нови дрехи.

За момент Джолена помисли за човека, който я бе отгледал и възпитал. Радостта, че е със своя истински баща, бавно заличаваше спомените от предишния ѝ живот.

— Звучи чудесно — усмихна се тя. Зърна през рамо няколко воители, които се отдалечиха, възседнали своите коне. Усмивката ѝ помръкна при мисълта, че отиват да търсят Петнистия орел.

Затвори очи и се помоли. Дано Двата хребета е излъгал за любимия ѝ! Дано да го намерят жив и здрав.

— Не ще носиш повече дрехи на бяла жена — гласът на Кафявия лос трепереше от възмущение. — Никога вече.

Болката в гласа на баща ѝ я накара да се съвземе.

Сега той заслужаваше цялото ѝ внимание и привързаност. Дълго време бе живял, лишен от дъщеря си.

Последва го в неговата колиба. Жадно възприемаше всичко видно. Искаше бързо да научи подробности за живота на индианците и да компенсира изгубеното време.

Дълбоко в душата си усещаше, че това е светът, към който принадлежи.

Само ако можеше Петнистия орел да бъде до нея!

Знаеше, че ако продължава да мисли за своя любим, няма да издържи и ще заплаче. Вдигна гордо брадичката си. Кафявия лос я настани на застланото с бизонски кожи легло до огнището.

Докато баща ѝ слагаше дърва в огъня, Джолена отново се оглеждаше. По стените на колибата бяха опънати изрисувани кожи. Рисунките изобразяваха битки и приключения, в които е участвал Кафявия лос. Между външната и вътрешната обшивка на колибата имаше празно пространство — така се създаваше въздушно течение и димът излизаше от жилището през отвора на върха.

Около огъня имаше три легла, а до всяко по две трикраки столчета, покрити с рогозки от върбови клонки. Пространствата между леглата се използваша за складиране на неупотребяваните вещи.

Пръстеният под бе безукорно чист и домакинските принадлежности — кратуни, ведра и глинени съдове бяха окачени на стената.

Погледът ѝ бе привлечен от бойните дрехи и оръжия — лъкове и стрели, копия, украсени с пъстри пера, и пушки с излъскани цеви.

Джолена се огледа за женски дрехи, но не видя нищо. Навярно баща ѝ повече не бе се женил.

Осъзна колко е гладна, когато няколко красиви девойки от племето влязоха в колибата с храна върху дървени подноси. Тя се нахвърли върху вечерята, без да чака да я поканят повторно. Храната бе типично индианска: питки от сушено кълцано месо, смесено с мас от бизон, заешко варено с големи парчета моркови и зеле в соса и много други блюда, които ѝ бяха напълно непознати. Джолена не забеляза, че баща ѝ не се храни, а я наблюдава развеселен. Тя сякаш бе загубила своите изискани маниери. Продължаваше да се тъпче, докато почувства, че не може да преглътне нито хапка повече.

Едва когато засити глада си, забеляза щедрия дар, приготвен от жените.

— Дрехите са за теб — Кафявия лос стана и тръгна към входа на колибата. — Ще изляза навън, докато се преоблечеш като жена от нашето племе.

— Благодаря за всичко — Джолена му се усмихна, когато той я погледна през рамо и излезе навън, оставяйки я с жените.

— Ще те изкъпя и облека, а Лунното цвете ще сплете косата ти — каза една от тях. Наричаха я Буйния вятър. Тя донесе от потока голям леген с вода.

Джолена изпитваше удоволствие от грижите им. Съблече дрехите си и се остави в ръцете на жените. Най-напред измиха косата ѝ с вода, която ухаеше на борови иглички. Докато я бършеха с хавлия, Джолена се загледа в дрехите, които скоро щеше да облече. Любуваше се на туниката от щавена бизонска кожа, общита около врата с млечни зъби на лос. Имаше и чисти кожени гамаша, които биха стигнали до коленете ѝ.

До дрехите стояха черни мокасини с дебели подметки. Те бяха украсени с тривърха фигура от таралежови иглички и мъниста. Трите върха символизираха трите подразделения на племето Черните крака.

След като я облякоха и сплетоха косата ѝ, Джолена се огледа и отново изпита странно усещане, че вече е виждала всичко това.

Една след друга жените напуснаха колибата. Скоро се появи Кафявия лос. Погледна Джолена и очите му се насълзиха. Спомни си за времето, когато бе млад и взе за булка Сладката гълъбица.

— Татко? — прошепна младата жена, без да се стеснява, че го нарича така. Бе толкова естествено и справедливо. — Как ме намираш? Приличам ли на жена от племето Черните крака?

— Ти ме нарече татко — развълнуван промълви Кафявия лос. — Много години чаках да чуя тези думи от устата на моето дете... — Огледа я и кимна с глава: — Дали баща ти одобрява твоя вид? — Гласът му пресекваше от възмущение. — Да, много те харесва. А дали изглеждаш като жена от племето? Напълно!

Със сподавено ридание Джолена се хвърли в обятията му:

— Татко, обичам те така, сякаш никога не сме се разделяли.

Кафявия лос я притисна до гърдите си.

— Сега сме заедно, но един ден ти отново ще напуснеш моя дом — тъжно каза той.

Джолена се освободи от прегръдката му, погледна го в очите и решително заяви:

— Никога няма да те оставя!

— Ти си красива жена и много мъже ще идват пред моята колиба да те ухажват — усмихнато отвърна Кафявия лос. — Ще направиш своя избор и ще живееш в една колиба със съпруга, а не с баща си.

Джолена се сепна, щом чу за женитба. Всичките ѝ мечти за съпружески живот умряха в деня, когато загина Петнистия орел. Беше ѝ противно да мисли, камо ли да говори за брак с друг мъж.

Дълбоко в себе си тя знаеше, че никой няма да заеме мястото на Петнистия орел в живота ѝ.

Отново се притисна до баща си. Затвори очи и се помоли на своя бог Двата хребета да е излъгал.

Скоро. Скоро щеше да разбере...

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Слънцето залязваше зад далечните планини. Тъмни сенки ограждаха горската пътека. Петнистия орел яздеше неуморно. Нарочно не се бе завърнал в селото веднага. Искаше да бъде сам, да разговаря със Слънцето и със Стареца, защото само те знаеха какво чувства след загубата на единствената жена, която бе обичал.

Сега се връщаше вкъщи, за да намери покой в тишината на своя дом.

Понесе много удари от живота! Всичките му роднини, с изключение на обичния му баща, лежаха погребани в Слънчевите възвишения. Бяха заминали в страната на духовете, в отвъдния свят на племето Черните крака.

А сега и неговата жена бе мъртва.

Дълго щеше да скърби за Джолена. Навярно нямаше да я забрави до края на живота си.

Знаеше със сигурност, че няма да допусне в леглото си никоя друга.

Примири се с факта, че ще остане без син, който да поеме водачеството на племето след него. Тази чест щеше да се падне на наследника на някой друг воин.

Навярно на сина на Двата хребета.

Намръщи се при мисълта, че младият индианец изпитва влечение към всички жени. Щеше да е трудно на възмъжалия му приятел да избере само една, която да стане майка на неговите деца.

„Все пак той е още млад — размишляваше Петнистия орел. — Хубаво е, че не се е спрял на някоя жена. Аз избрах моята и я изгубих.“

Сбърчи чело. Как можеше все още да мисли с хубаво чувство за Двата хребета, след като той го изостави. Не разбираше мотивите за неговата постъпка.

Яздеше с отпуснати рамене и с наведена глава. Вече не искаше да мисли, защото всяка мисъл му причиняваше болка, но колкото и да се опитваше, в съзнанието му беше само Джолена.

Всичко му напомняше за нея.

Внезапно дочу шумолене под дърветата вдясно от пътеката. Петнистия орел вдигна глава разтревожен. Ръката му инстинктивно посегна към пушката.

Преди да успее да докосне оръжието той видя своя най-голям враг — Дългия нос воин от племето крий, който тъкмо се прицелваше с лъка си в него.

Дочу се нов звук и Петнистия орел разбра, че в гората има още някой. Онемя от изненада, съгледал Двата хребета да язди срещу него с вдигнат нож. Младежът го гледаше свирено, с омраза — очевидно се канеше да го убие.

Слисан от поведението на Двата хребета, той забрави за Дългия нос. Младежът се приближаваше. Навярно щеше да забие ножа си в сърцето му и да изпревари стрелата на индианеца от племето крий.

Петнистия орел погледна врага, сетне извърна очи към Двата хребета. В този момент несъзнателно младежът се изпречи между него и Дългия нос.

В мига, когато Двата хребета връхлетя, готов да нанесе смъртоносния удар, Петнистия орел чу свистене на стрела. Машинално се приведе и разбра, че вместо в него, стрелата се е забила в гърба на младежа. Той изпусна ножа, олюля се и се строполи на земята. Петнистия орел се взираше в него. Потресен, не бе в състояние да помръдне. Мислеше само за своя приятел, който лежеше умиращ, и за очевидното му намерение да го убие. Забрави за Дългия нос, прострелял не този, когото възнамеряваше да убие.

Кръвта на Двата хребета изтичаше от раната му и обагряше в червено листата под него.

Дочу се изстрел, който изтръгна Петнистия орел от неговата унесеност. Бе забравил за Дългия нос, който бе тук, за да го убие.

Видя как врагът му се строполи на земята, притиснал с ръка кървящата рана на гърдите си.

В този миг от гората излязоха конници — бяха воители от неговото село.

— Петнист орел! — извика Бързия бегач и бързо слезе от коня си. Другите се спуснаха да помогнат на Двата хребета и коленичиха около него. — Търсихме те. Страхувахме се, че си мъртъв.

Бързия бегач погледна Двата хребета, после се втренчи в Петнистия орел.

— Стрелата на крии прободете твоя приятел, преди да успеем да се намесим. Закъсняхме.

Всъщност те не бяха видели как Двата хребета възнамеряваше да убие него...

Петнистия орел замълча. Главата му бе замаяна. Приятелят му умираше. Слезе от коня и падна на колене до него. Огледа воините един след друг и мрачно каза:

— Оставете ме да говоря с Двата хребета насаме.

Мъжете кимнаха, върнаха се при конете си и се отдалечиха.

Първата мисъл на Петнистия орел бе да облекчи страданията на Двата хребета. Огледа стрелата, успокои ръцете си да не треперят, издърпа я и я счупи на две. Бе заострена като копие, не с шипове, и той я извади цялата, без частичка от нея да остане в плътта на младежа.

Двата хребета изстена от болка. Петнистия орел го погледна намръщен. Все още не можеше да проумее какво е накарало най-добрия му приятел да се превърне в негов враг.

— Твоят нож не може да промушва сам — промълви той и захвърли счупената стрела настрана. Повдигна главата на Двата хребета. Погледите им се срещнаха. — Ти го държеше. Защо реши да го използваш срещу най-добрия си приятел?

— Прости ми, преди да умра — промълви Двата хребета. Протегна се и отчаяно сграбчи ръката на Петнистия орел. Гласът му едва се чуваше. — Направих го заради една жена. Само заради нея вдигнах ръка срещу моя най-добър другар. Никога не бях срещал жена, заради която да рискувам приятелството си. Никога преди... Джолена.

— Джолена? — възкликна Петнистия орел. Направи това заради нея? Ти... се влюби в моята жена?

— И аз като теб не можех да устоя на нейния чар. — Задушаваше се от кръвта, която рукна от устата му. — Бях обречен в момента, когато реших да спечеля нейната любов на всяка цена, дори ако трябва да загубя приятеля си.

— Обичаше ли я достатъчно, за да искаш да ме видиш мъртъв? — попита Петнистия орел. Сърцето го заболя. Сега съжаляваше, че преди не сподели своята тайна с Двата хребета. Ако той егоистично не

бе скрил истината за произхода на Джолена от нейния собствен брат, това нямаше да се случи.

Но никога не би предположил, че Двата хребета е способен на такава постъпка, независимо дали му е разкрил тайната или не. За него приятелят му бе човек на честта, верен и безкрайно благороден. Очевидно любовта към една жена го бе променила внезапно.

— Прости... ми... — прошепна младежът, сетне затвори очи.

Преди Петнистия орел да му отговори, Двата хребета изпадна в предсмъртна агония.

Обзет от противоречиви чувства. Петнистия орел го гледаше. Не можеше да разбере неговото поведение. Този млад мъж, пред когото се очертаваше бляскаво бъдеше, сега лежеше мъртъв. Често му бе казал, че страстта му към жените ще го погуби, но всъщност никога не бе мислил, че предсказанието му ще се сбъдне. Само го закачаше заради неговото непостоянно сърце и палави очи и завиждаше на безгрижното му отношение към жените и на умението му да ги съблазнява.

Сега нямаше за какво да му завижда.

Изведнъж се сети за бащата на Двата хребета. Как ще се почувства той, ако узнае цялата истина за днешната драма Кафявия лос ще бъде съкрушен от позора на своя син.

Трябваше да мълчи, за да може бащата да скърби за сина, когото боготвореше, без да се срамува.

— Ще запазя тайната си — прошепна Петнистия орел и бавно отпусна главата на приятеля си на земята. — Сгреших, като скрих от теб, че Джолена е твоя сестра, но ето че от ново трябва да пазя тайни. Не ще допусна Кафявия лос да разбере за предателството на своя син. Твоят добър и великодушен баща заслужава лоялността на Петнистия орел, но ти не!

Изправи се на крака, погледна за последен път приятеля си и тръгна към чакащите го воини. Изправи се пред тях и тържествено ги изгледа, сетне промълви, задъхващ се от напирещите сълзи:

— Той ни напусна.

Непрестанно си задаваше въпроса защо Двата хребета възнамеряваше да го убие.

Но тогава омразата му към него е била много по-силна, отколкото ревността към една жена, а точно това Петнистия орел не можеше да възприеме.

Та нали до вчера яздеха рамо до рамо с Двата хребета, говореха и се смееха като приятели. Младежът с нищо не показваше, че го мрази.

— Новината, която ще отнесем на Кафявия лос, ще съсипе радостта му от това, че току-що откри дъщеря си жива и здрава — мрачно рече Бързия бегач. — Колко жалко — тъкмо намери дъщеря си, а загуби сина си.

Сърцето на Петнистия орел подскочи, когато воинът спомена за дъщерята на Кафявия лос.

Той имаше само една дъщеря! Джолена!

А Бързия бегач говореше за нея така, сякаш тя е жива и той я е видял!

Това означаваше само едно — Джолена е в неговото село!

— Какво каза току-що? — попита Петнистия орел и сграбчи за раменете Бързия бегач. — Нещо за дъщерята на Кафявия лос...

— Докато тебе те нямаше, тя се появи в нашето село — спокойно обясни индианецът. — Каза ни, че може би си мъртъв. Баща ти изпрати група бойци да те търсят. За щастие, ти си жив и здрав. — Бързия бегач погледна през рамо към Двата хребета и продължи: — Ако бяхме пристигнали миг по-рано, щяхме да ощастливим двама бащи.

Петнистия орел почти не го слушаше. Сърцето му биеше до пръсване от радост. Джолена е жива!

Намерила е пътя до селото на своите близки!

Сега всичко би било чудесно, ако не...

Обърна се и погледна към Двата хребета. Все още не можеше да повярва, че той е стигнал дотам, че да желае смъртта на своя най-добър приятел.

„Трябва да има и нещо друго“ — размишляваше Петнистия орел.

Едва ли някога щеше да разбере. Единственият, който би могъл да му отговори, бе мъртъв.

Нямаше търпение да отиде при Джолена, да я прегърне и да изпита сладострастното чувство от допира на нейното тяло, да се увери, че е жива. Метна се на седлото и нареди:

— Бързи бегачо, качи тялото при себе си Вълча опашко, иди да намериш коня му. Докарай и коня на Дългия нос.

Не изчака да привържат Двата хребета към седлото. Нетърпеливо броеше часовете, оставащи му до срещата с Джолена. Обърна коня си и се понесе в галон към селото.

Когато луната изгря, Петнистия орел забеляза отблясъци от огъня в тъмното небе и разбра, че скоро ще бъде в дома си. Стана още по-нетърпелив и пришпори коня. Навлезе в селото запъхтян, с разтуптяно сърце. В лек тръс мина покрай огъня, който пламтеше през цялата нощ, за да предпази жителите от дивите животни.

След няколко минути зърна колибата на Кафявия лос. Сърцето му спря да бие, когато видя, че пред нея, вперила поглед в небето, стои Джолена.

Със затаен дъх се взря в жената, която доскоро мислеше, че е загубил завинаги. Тя бе като видение, като отговор на молитвите му към Слънцето.

Стори му се по-красива от всякога.

Обляна от лунната светлина, приличаше на истинска принцеса, облечена в дрехи на племето Черните крака. Лекият вятър развяваше падащата около раменете ѝ дълга черна коса.

Бе тъжна. Когато Петнистия орел спря коня и слезе, видя, че по лицето ѝ се стичат сълзи.

Младата жена бе толкова вгълбена в своите чувства, че не чу приближаването на коня, нито забеляза индианеца, който слезе и се запъти към нея.

Петнистия орел чуваше само ударите на сърцето си. Пристъпи и спря изтръпнал, когато тя изведнъж се обърна и го видя.

Сърцето ѝ сякаш щеше да изскочи от гърдите. Занемя от изненада. Бе така слисана, че не можеше нито да говори, нито да се помръдне. Та нали току-що се молеше той да е добре и да се върне.

И ето го близо до нея, с насълзени от щастие очи.

— Джолена? — тихо каза той.

— Петнист орел?

Втурнаха се един към друг и се прегърнаха.

Джолена се притисна към него и зариде.

Индианецът я притискаше така, сякаш, ако я изпуснеше, щеше да се окаже, че всичко е било плод на неговото въображение — една жестока илюзия.

— Ти си тук! — извика Джолена, втренчила поглед в него. — Скъпи, не си мъртъв!

— И двамата сме живи — отвърна той. Помилва я по лицето и прокара пръст по устните. — Мислех, че си загинала с другите.

— Бях изхвърлена от фургона, преди да политне в пропастта — обясни тя. Докосна бузата му, за да се увери, че не сънува. — А ти?

— Всичко стана толкова бързо. Нямах възможност да реагирам — отвърна Петнистия орел и отново я притисна към себе си. — Мислех, че си сред другите. Аз... слязох в пропастта и напразно те търсих. Бе невъзможно да преценя дали си там. Не успях да разпозная телата.

Пробиха я тръпки от неговите думи.

— А моят брат? — прошепна тя. Трябваше да знае, макар че не бе сигурна дали ще понесе истината за смъртта на брат си. — Знаеш ли, дали Кърк...

— Не — отговори той и докосна устните ѝ с пръст, за да не изрича другите думи. — Не знам какво е станало с него. — Отдръпна я от себе си и я погледна в очите. — И ти си извървяла пеша от мястото на злополуката дотук? Не разбирам как си успяла да го сториш. Разстоянието е твърде дълго за пешеходец.

Джолена не знаеше как да му каже за Двата хребета и за това, което се бе опитал да ѝ направи. Той беше най-добрият му приятел и тя не желаше да разкрива истината за неговата измама.

Преди да реши какво да отговори, в селото влязоха бойците, носещи тялото на Двата хребета.

Дочули тропота на копита, хората започнаха да излизат от колибите. Пръв се показва вождът Сивата мечка. Петнистия орел и баща му се прегърнаха щастливи.

И тогава Джолена разпозна на лунната светлина Двата хребета, сложен по корем напъряко на коня. Закри уста с ръце, за да не извика, когато видя окървавените му дрехи.

Втръчено погледна Петнистия орел в очакване да чуе какво се е случило.

— Стрела на индианец от племето крий уби Два хребета вместо мен — мрачно обясни той.

Думите му я накараха да онемее. Тя си спомни съня, в който Петнистия орел умираше, прободен от стрела.

— Двата хребета е спасил живота ти? — учуди се тя. Не можеше да го повярва, защото вече бе познала лошия му характер.

Твърдо решен да не казва на никого как приятелят му се е опитал да го убие, Петнистия орел стисна зъби.

— Защо не ми отговаряш? — промълви Джолена. Студ скова душата ѝ при мисълта, че предварително знае отговора.

Чу стъпки зад себе си и забрави съжалението си, видяла изражението на баща си. Той пристъпи напред, когато бойците понечиха да свалят от коня тялото на Двата хребета.

— Защо аз трябва да се погрижа за Двата хребета? При мисълта за това се смразявам от ужас. Как да забравя, че той се опита да ме изнасили? Как?

— Има моменти, когато човек трябва да поставя чувствата на другите над своите. — Петнистия орел докосна бузата ѝ. — Сега трябва да се съобразиш с твоя баща.

— Но защо? — едва чуто попита тя. — Единственото, което ме свързва с Двата хребета, е, че имаме еднаква кръв.

— Тук е моята вина — отговори Петнистия орел и се загледа в пламъците. — Ако бях откровен с него, той нямаше да е мъртъв. Щеше да се радва, че има сестра. Ти също! Вие сте кръвни роднини.

— Защо не си му казал? — Джолена застана на колене пред него, за да го гледа в очите. — Не мислеше ли, че ще се зарадва на тази новина?

— Не знам как би реагирал, ако му кажех истината — отвърна Петнистия орел. — Убеден съм, че чувствата му към теб бяха чувства, изпитвани от мъж към жена, и той не би могъл да те възприеме като сестра. — Замълча с наведени очи, после пак я погледна и продължи с развълнуван глас. — Причината, поради която не му казах истината, е егоистична. Не исках да знаете, че сте брат и сестра, защото се страхувах да не прекарваш по-голяма част от времето с него. Той би отговорил на много от въпросите, които те измъчваха, а аз исках да принадлежиш само на мен. Сгреших. Ще ми простиш ли?

Джолена го прегърна.

— Скъпи, няма за какво да ти прощавам. Твоята силна обич кара сърцето ми да ликува. — Целуна го и се отпусна в прегръдката му, сетне прошепна: — Има за какво да съжаляваме, но най-важното е, че заедно открихме любовта. Аз намерих своя народ и баща си. Той е точно такъв, какъвто си го представях — мил и внимателен. Колко е тъжно това, че загуби сина, след като откри дъщеря си! — Тя изгледа Петнистия орел с широко отворени очи. — Има толкова много неща, за

които да говорим. Чувствам, че брат ми Кърк е жив. Ще изпратиш ли няколко воители да го потърсят? Моля те, направи го заради мен!

— Съгласен съм, моя любов — отвърна Петнистия орел, — но нека да приключат приготовленията за погребението на Двата хребета. Тогава ще помислим за другия ти брат.

— Благодаря ти — прошепна Джолена и се притисна в него.

После отново го погледна разколебана и уплашена при мисълта за това, което баща ѝ очаква от нея.

— Ти не каза защо аз трябва да приготвя мъртвеца за погребението — промълви тя. — Защо точно аз? Във вашето село има хора, които го уважават много повече от мен. Как може да се очаква, че аз — жената, която той се опита да изнасили, трябва да го подготвя за дългия му път?

— Въпреки ужасната си постъпка, той беше твой брат. Според обичая на нашето племе най-близката жена, роднина на покойника, го приготвя за погребението. Ти си единствената жена в семейството. Задължена си да направиш това заради твоя баща.

Джолена потръпна. Наведе очи и бавно поклати глава.

— Не мисля, че ще мога — едва чуто прошепна тя.

Петнистия орел повдигна брадичката ѝ. Погледите им се срещнаха.

— Да, можеш — твърдо каза той. — Трябва да го направиш заради баща си.

— Не ще мога да го докосна. От моето поведение баща ми ще разбере, че нещо не е наред.

— Не трябва да го допускаш. — Петнистия орел хвана ръцете ѝ и я притегли към себе си. Големите му черни очи я гледаха умолително. — Баща ти никога не бива да узнае ужасната истина за своя син, защото може да те обвини за събитията, тласнали Двата хребета към смъртта. Ако не беше ти, синът му нямаше да се промени! Най-добре е старият воин да няма основание да негодува срещу теб. Той заслужава да изживее щастливи мигове с дъщерята, която е при него и го обича.

— Всичко е толкова объркано — отговори Джолена и от очите ѝ потекоха сълзи.

— Има още нещо — продължи Петнистия орел. — Не искам Кафявия лос да се усъмни в обстоятелствата около смъртта на неговия

син. В противен случай ще бъде подложен на изпитание за установяване на истината. Не бива така да бъде опозоряван бъдещият вожд.

— Какво имаше предвид? — тихо попита тя. — На какво изпитание ще те подложат?

— Това е свещена церемония, практикувана от индианците в случаите, когато се усъмнят в думите на някого — отговори Петнистия орел. Изправи се и закрачи бавно напред-назад, със скръстени на гърдите ръце. — Ако един мъж разкаже на своите другари някаква невероятна история, в която те не вярват, за да проверят дали казва истината, постъпват по следния начин: дават лула на шамана; той боядисва мундщука ѝ в червено и извършва заклинания над нея. Моли се мъжът да живее дълго, ако казаното от него е вярно, но ако е излъгал, скоро да умре. — Петнистия орел замълча, след което втренчено погледна Джолена и продължи: — Лулата се пълни, запалва се и се подава на мъжа, породил съмненията.

Шаманът му казва: „Вземи тази лула и запомни, че ако твоята история е истинска, така както е истински отворът в дръжката на тази лула, ще живееш дълго. Но ако си излъгал, дните ти са преброени.“ — Клекна до Джолена и я хвана за раменете. — Мъжът може да откаже лулата с думите: „Казах истината. Излишно е да пуша лулата.“ Но щом не желае да се подчини, никой не вярва на това, което е казал, и го смятат за лъжец. Ако обаче той вземе лулата и пуши, всеки му вярва. Това е най-тържествената клетва.

— Ако те подложат на изпитанието и ти се съгласиш да пушиш, всеки ще повярва, че това, което си казал за смъртта на Двата хребета, е истина — наивно каза Джолена. — Не виждам никакъв проблем.

— Грещиш. Аз ще знам, че не съм казал истината и няма да мога да излъжа отново в такъв тържествен, свещен момент.

Джолена кимна. Разбираше, че независимо от чувствата ѝ към Двата хребета, тя трябва да направи всичко, за да не изпадне Петнистия орел в неловко положение.

— Ще постъпя както иска моят баща — промълви тя. — Ще приготвя Двата хребета за погребение.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Всички се отместиха встрани, когато Кафявия лос гордо тръгна към коня, на който лежеше синът му. Безмълвно пое Двата хребета и го понесе към своя дом. Преди да влезе вътре, спря и изгледа Петнистия орел.

— Храбро ли умря моят син? — тихо попита той. Очите му бяха замъглени от скръбта, която се мъчеше да потисне.

Петнистия орел стоеше като закован. Всички го гледаха и очакваха отговора му. Джолена също прикова поглед в него.

Като човек на честта той винаги казваше истината. Но този път трябваше да излъже, за да не причинява излишна болка.

— Той умря достойно и смело. Синът ти загина вместо мен. Стрелата на Дългия нос бе предназначена за мене, но улучи Двата хребета.

— Той е умрял, за да те спаси? — гласът на Кафявия лос затрепери от вълнение. — Тогава синът ми е загинал за добро. Спасил е живота на сина на Сивата мечка, който един ден ще стане наш вожд.

Джолена слушаше и разбираше, че много от казаното не е вярно. Познаваше злото, стаено в сърцето на Двата хребета. Никога не можеше да види в лицето му смелия човек, способен на подвиг заради мъжа, застанал между него и жената, която той самият желае.

Бе убедена, че Петнистия орел прикрива някаква ужасна истина. Виждаше това в неговия колеблив поглед, докато той говореше с Кафявия лос. По гласа му усещаше, че казва това, за да пощади баща й.

Засега щеше да мълчи, но по-късно щеше да разпита Петнистия орел.

Тя самата не можеше повече да пази в себе си ужасната тайна за постъпката на Двата хребета.

— Нека ти помогна — промълви Петнистия орел и се приближи до Кафявия лос. — Позволи ми да го внеса в твоя дом вместо теб.

Бащата притисна по-силно тялото до гърдите си и заяви:

— Не! Трябва да остана насаме със своя син, а след това ще се уединя високо в планината и ще скърбя. — Погледна към Джолена и тихо продължи: — Утре ще приготвиш брат си за погребение. — После се обърна към Петнистия орел: — Довечера вземи дъщеря ми при себе си и се погрижи за нея. Тя казва добри думи за теб, Петнист орел. Хубаво е, че си неин вечен приятел, както и на сина ми. Дружбата между нашите семейства ще укрепне, когато опознаеш по-добре моята дъщеря.

Джолена настръхна, щом баща ѝ каза, че тя трябва да приготви мъртвеца за погребение.

Как би могла? Тя едва го издържаше, когато бе жив, а сега направо се страхуваше от него.

Кафявия лос тъжно ѝ се усмихна.

— Говорих ти за воители, които ще идват пред моята врата, за да те ухаждат. Но навярно няма да се наложи да ти търсим другаде съпруг. Петнистия орел притежава всички качества, за да стане мъж на моята дъщеря.

Джолена се изненада и изчерви. И макар да бе загрижена за това, което трябва да направи на следващия ден, предусещаше, че всичко в живота ѝ се урежда от само себе си.

Намери своя истински баща. Бе обичана от чудесен мъж. Баща ѝ, без да знае, благослови техния съюз.

Единственото нещо, помрачаващо нейното щастие, бяха взаимоотношенията ѝ с Двата хребета. Само ако знаеха предварително, че са брат и сестра!

Навярно влечението му към нея е било предизвикано от погрешно изтълкувани братски чувства.

Поклати глава, скърбяща за пропуснатото в живота си. Вече никога нямаше да изпита сестринска привързаност към друг брат, освен към Кърк.

Кърк! Обзе я отчаяние. Случиха се толкова много неща, че тя забрави да скърби за него.

Погледна Петнистия орел. Искаше да го помоли да се върне и да потърси брат ѝ. Щом те двамата бяха оживели след бурята, може и Кърк да е имал късмет.

Но не бе удобно да го подсеща за белия си брат, когато истинският ѝ лежи мъртъв, оплакван от индианския ѝ баща.

По-късно, когато остане насаме с Петнистия орел, ще поговори с него за това.

Всички притихнаха, когато воините доведоха коня на Дългия нос, който по право принадлежеше на Кафявия лос.

— Това е конят на изменника от племето крий, убил моя син?

— Да — тържествено отговори Бързия бегач. — Сега е твой. Индианецът крий не само е загубил живота си, но и няма как да стигне до Пясъчните хълмове.

Кафявия лос одобрително кимна, после се обърна и влезе в колибата си.

Хората се разотидоха с наведени глави.

Сивата мечка бащински прегърна сина си изпитателно погледна Джолена и се запъти към дома си.

Петнистия орел обгърна младата жена през кръста и я поведе към другия край на селото, към колибата си, зад която лъкатушеше поток, посребрен от лунната светлина.

Петнистия орел повдигна платнището на входа. Преди да влезе, Джолена чу скръбното ридание на баща си и потръпна. Запуши ушите си, но и това не помогна.

— Ох-ах! Но-ко-ай! Ах-ах! Но-ко-ай! Сине мой! Сине мой! — плачът на Кафявия лос раздираше нощния въздух, сякаш свистяха хиляди стрели.

Петнистия орел прегърна Джолена и я въведе в своята колиба.

Там тя видя две индианки. Едната палеше огън, а другата държеше голямо черно котле, от което се носеше приятна миризма.

Петнистия орел посочи към леглото, застлано с кожи близо до огъня.

Джолена седна. Разпозна Лунното цвете в една от жените.

Усмихна им се, когато те я погледнаха кротко и я оставиха насаме с Петнистия орел.

Щом жените излязоха, той седна до нея, взе една от двете дървени купи, поставени близо до огъня, сипа супа и ѝ я подаде заедно с една дървена лъжица.

— Яж — тихо каза той. — В такива моменти е добре стомахът да е сит.

Джолена кимна, пое купата и започна да сърба супата. Храната бе вкусна и донякъде ѝ помогна да се почувства по-добре след всичко

преживяно през деня. Огледа се наоколо. Домът на Петнистия орел приличаше на бащиния ѝ — голям и удобен, с много кожи, седла, домакински прибори и храна. Бе уютен и отговаряше на представата ѝ за жилището на нейния любим.

Петнистия орел се изправи мълчаливо и остави празната купа настрана, а Джолена сложи своята на пода.

— Кажи ми как намери нашето село? — попита индианецът. Бе твърде любопитен да получи отговор на въпросите, които го измъчваха. — Какво знаеш за чувствата на Двата хребета към теб?

Джолена го погледна и промълви:

— Аз също имам въпроси. Скъпи, спомняш ли си нашето обещание да нямаме тайни един от друг? Ще ти кажа каквото трябва, ако и ти споделиш с мен това, което те измъчва.

— Имаш предвид Двата хребета? — попита той. Протегна дългите си крака и се отпусна назад.

— Да, него — отговори тя и мъчително преглътна.

— Ти си единственият човек, освен мен, който ще знае истината — прошепна Петнистия орел.

— Тайната трябва да си остане между нас — Джолена коленичи до него и го погледна. — Скъпи, навярно дълбоко ще те нарани това, което трябва да ти кажа.

— Едва ли ще ме учудиш. Знам за чувствата на Двата хребета към теб. Той възнамеряваше да ме убие, въпреки че не мога да разбера какво го е подтикнало към подобна постъпка.

Джолена наведе очи и отново преглътна. Трябваше ѝ кураж, за да сподели с него това, което я измъчваше, и поне малко да се успокои. Искаше да е свободна и щастлива с любимия и да се приобщи към своя народ.

Леко вдигна глава, погледна Петнистия орел в очите и заговори:

— Когато стана нещастният случай, някой ме изхвърли от фургона. Двата хребета ме намерил, докато съм била в безсъзнание, и ме отвел в една пещера. — Беше ѝ трудно да разказва, защото отново преживяваше всичко, но събра сила и продължи с разтреперан глас: — Отначало се държеше внимателно. После... после започна да ме целува и да ме опипва. Опитва се да ме изнасили. Аз... грабнах един камък, ударих го по главата и избягах.

Петнистия орел бе обзет от ярост. Очите му горяха. Седна, взе ръцете на Джолена и процеди през зъби:

— И той е направил това? Нима е бил способен на такава подлост?

— Ти се питаше какво го е накарало да те убие, нали? — разплакано изрече Джолена. — Как би могъл да те погледне в очите, когато разбереш истината? Знаел е, че аз ще ти кажа какво се е случило. Един от вас е трябвало да умре. Той не разчиташе на случайности. Причакал те е, за да е сигурен, че мъртвият ще си ти. — Джолена се наклони към него и тихо изплака. — Така е станало, нали? Щял е да те убие и случайно е бил улучен от стрелата на крии. Никога не би спасил живота ти. Нямаше да има нищо против да умреш от вражеска ръка, вместо сам да те убие.

— Права си — съгласи се Петнистия орел и пусна ръцете й. Наведе се над огъня и сложи още дърва. — Двата хребета не е подозирал присъствието на индианеца от племето крий. Когато вдигна ножа си, за да ме убие, вражеската стрела ме спаси. — Върна се при Джолена и я прегърна през кръста. — Ако в този момент не бяха дошли нашите воители, крий щеше да пусне друга стрела и да ме убие. Заедно с Двата хребета щях да тръгна по дългия път към Слънчевите хълмове.

Джолена го прегърна и зариди.

— Не можех да понеса мисълта за твоята смърт. Двата хребета почти ме убеди, че си умрял. Не исках да повярвам в това, но нищо не доказваше обратното. Когато той падна в безсъзнание след удара, започнах да си проправям път през гората. Правех го неохотно, защото без теб животът ми нямаше смисъл.

— Никога не трябва да се поддаваш на отчаянието — промълви Петнистия орел, докато милваше дългата й гъста коса. — Допуснах същата грешка, като мислех, че си мъртва. А виждаш ли сега? Всичко е било напразно пилеене на чувства. Човек трябва винаги да вярва и да се надява. Отчаянието е безполезно.

— Лесно е да се говори сега. — Джолена се дръпна назад и го погледна. — Но не можех да постъпя другояче, когато мислех, че си мъртъв. Ти си моят свят, моят живот, моето сърце. Ако загинеш, аз също ще умра.

Той обгърна лицето ѝ с длани и нежно я целуна. В целувката му липсваше страст, бе по-скоро братска.

Джолена си спомни поръката на баща си да приготви Двата хребета за погребение и погледна тъжно Петнистия орел. Щеше да ѝ бъде много трудно да го направи.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Лошото вече е зад нас — каза Петнистия орел. — Да говорим за неща, които ще ни накарат да се усмихнем.

— Добре, съгласна съм — с разтуптяно сърце отвърна Джолена. Обля я гореща вълна, когато усети върху себе си погледа му. За пръв път той я виждаше в индианско облекло. От ласкавите му очи и от леката усмивка разбра, че Петнистия орел одобрява промяната, настъпила с нея, докато е отсъствал.

Джолена прокара ръка по ризата му от еленова кожа и усмихнато възкликна:

— Нали е красива? Много ми харесва.

— Красотата ѝ се подчертава от жената, която я носи — отвърна той. Усети топлина в слабините си, щом я погледна в очите. — В индианските дрехи си по-красива, отколкото в облеклото на бяла жена. — Докосна косата ѝ, вплете пръсти в нея и прегърна любимата си. — Но още по-красива си без дрехи. Да те... съблека или ти сама ще го направиш?

Гърлото ѝ пресъхна от обзелата я възбуда, но тя все още се колебаеше да го последва в плътската игра.

— Трябва ли? — попита със слаб глас. — Моментът подходящ ли е?

— Времето е ценно и бързо минава — каза той и докосна гърдите ѝ. — Не трябва да губим нито миг, когато сме заедно. Кой знае какво ще стане утре? Тази нощ е наша. Нека се възползваме от момента така, както и двамата искаме.

— Толкова силно те желая! — Дъхът ѝ секна в гърлото, когато Петнистия орел я целуна. Пропъди опасенията ѝ и породил у нея страст, която започна да се усилва подобно на прилив.

Индианецът положи Джолена върху бизонските кожи край огъня. Тя почувства, че отмалява. Целувките му станаха по-настойчиви, а ръцете му трепереха, докато я събличаше.

Когато той захвърли дрехите си настрана и тя усети тежестта на тялото му, разтвори крака и любимият бързо я облада.

Задъхана от обземащите я чувства, Джолена трескаво се вкопчи в него. Тласъците на Петнистия орел станаха ритмични и бързи, докато устните му целуваха ту едната, ту другата ѝ гърда.

После той се отмести от нея и двамата започнаха да се милват.

Джолена се задъха от страст, когато Петнистия орел докосна възвишението между краката ѝ и пъкна пръста си в нея.

Тя докосна пулсиращия му член и се усмихна, когато тялото му потръпна от удоволствие. Продължиха да се гаят.

Петнистия орел легна върху нея и отново я облада. Сетне я прегърна със силните си ръце, допря лицето си до нейното и прошепна:

— Без теб животът ми щеше да бъде празен. Непрекъснато бе в мислите ми, докато бяхме разделени.

— Мили мой, нося те винаги в сърцето си — отвърна тя.

Движеше бедрата си в синхрон с него и го подканваше да проникне по-дълбоко, обгърнала тялото му с крака.

— Толкова те обичам, скъпи!

— Ще платя голям откуп на твоя баща — промълви той, докато целуваше гърдите ѝ, а Джолена стенеше от удоволствие. — Скоро ще се оженим.

За миг тя се пренесе назад, в другото време, при другия си баща. Брайс Едмъндс често говореше колко красива булка ще бъде Джолена в бяла рокля, подчертаваща бакърената ѝ коса.

Той с нетърпение очакваше деня, когато горд ще я предаде на младоженеца при тържествена сватбена церемония в тяхната църква.

Как ли щеше да реагира, когато разбере, че мечтите му са били напразни? Той не бе достатъчно здрав, за да издържи пътуване с параход до Монтана, а Петнистия орел едва ли щеше да се съгласи да се оженият в Сейнт Луис.

Навярно ще ѝ напомни, че тя е от племето Черните крака и трябва да се ожени според техните традиции. И тя безпрекословно щеше да се съгласи. И без това досега бе живяла, без да познава индианските обичаи.

Сега копнееше да се съобразява с техните традиции и да забрави времето, което беше прекарала като бяла жена.

Петнистия орел усети, че мислите ѝ се реят някъде. Почака малко, след това се отмести от нея, погледна я в очите и нежно докосна бузата ѝ.

— Какво те тревожи? — тихо попита той. — Никога преди, когато сме се любили, не си се раздвоявала. Къде блуждаят мислите ти? Ще ги споделиш ли?

Джолена преглътна и го погледна.

— Съжалявам. Замислих се. Повече няма да се повтори.

— Ще се повтори, ако не освободиш съзнанието си от това, което те притеснява. — Петнистия орел я целуна по челото. — Кажи ми какво ти тежи. Ще ти помогна да го превъзмогнеш.

— Когато спомена за женитба, аз се замислих за баща си в Сейнт Луис — промълви тя с наведени очи. — Знам, че ние ще се закълнем във вечна вярност един на друг според обичаите на племето Черните крака. Моят бял баща няма да присъства. — Джолена го погледна в очите. — Това ме натъжава, Петнист орел. Аз го уважавам, защото той ме отгледа като всеотдаен родител.

— Не е необходимо да живея с теб, за да разбере колко предана си на този човек — съчувствено каза той. — Знай, че по този начин непрестанно му се отплащаш за неговата добрина. Не му дължиш нищо друго — Ръцете му отново обхванаха гърдите ѝ. — Навярно той би желал да постъпиш така, че да бъдеш истински щастлива — дрезгаво каза той.

— Да — прошепна Джолена. Затвори очи, когато Петнистия орел отново започна да се движи в нея и я накара да усети блаженство. — Но, скъпи, моят бял баща трябва да се убеди, че ти си този, който ме прави щастлива.

— Скоро ще го разбере. А сега не говори повече. Нека слънцето се възцари в нашия дом.

— Вече усещам топлината му — шеговито рече Джолена, докато тялото ѝ се обливаше от горещите вълни на удоволствието. — Чувствам се толкова добре в прегръдките ти. Притисни ме до себе си, скъпи, и нека никога да не се разделяме.

Нещо се раздвижи сред тъмните сенки под преплетените клони на дърветата. Гърлена кашлица, последвана от стон, наруши нощната

тишина. Някакъв човек залиташе по пътеката. Мъжът едва ли осъзнаваше, че дълго време е бил в гората и се е хранил само с къпини. Това бе Кърк. Без оръжие, той не можеше да убие никое животно. Пушката му изчезна, когато той падна в безсъзнание от фургона точно преди последният да полети в пропастта.

— Джолена — прошепна младежът и замахна, за да пропъди рояка комари, бръмчащи около лицето му. — Къде си, Джолена?

Когато бе дошъл в съзнание, видя само смазаните окървавени тела в подножието на скалата. Струваше му се, че бе успял да изхвърли сестра си от фургона. Беше му трудно да прецени какво се е случило в действителност и какво е халюцинирал.

Ясно си спомняше как отчаяно се затича надолу по стръмния склон, заслепен от сълзи и уплашен, че ще разпознае Джолена сред мъртвите. Когато не я откри, трескаво се озърна, но видя само разпилените ѝ дневници и унищожената колекция от пеперуди.

Напразно бе търсил своя пистолет, осъзнал колко незащитен е без оръжие. Сега вече не знаеше колко дни и нощи броди безцелно из пустошта.

Никъде не видя жив човек. Молеше се да открие селото на племето Черните крака, за да получи храна и подслон. Надяваше се индианците да му помогнат да открие сестра си.

Залитайки, той излезе на поляна, обляна от лунната светлина.

Въздъхна и упорито продължи пътя си.

От време на време му се завиваше свят и започваше да халюцинира, после идваше на себе си.

Изведнъж спря, забелязал някакво движение. Замига и разтърка очите си, недоумяващ как е възможно да вижда мираж през нощта.

— Сънувам ли? — прошепна той.

Коленете му се подкосиха, докато се опитваше да застане неподвижно, за да погледне отново в далечината.

Внезапно сърцето му лудо затупка. Към него галопираха няколко конника.

Присви очи, за да ги разгледа по-добре. Стомахът му се сви, когато той разбра, че са червенокожи, но не можеше да разпознае от кое племе. По тези места Черните крака бяха известни като приятелски настроени индианци.

Чувал бе за червенокожи от племето крии, които тероризираха населението на цялата област.

Кърк вдигна очи към осеяното със звезди небе и прошепна:

— Господи, моля те, Господи, дано да са от племето Черните крака.

Знаеше, че няма друг избор, освен да стои и да чака. Индианците го забелязаха и препуснаха към него, надавайки пронизителни викове. Това бе достатъчно за Кърк да разбере, че не са от приятелски настроено племе. Обърна се и се опита да побегне, но краката му не го държаха и той се строполи на земята.

Просна се безпомощно по корем и закри уши с ръце, за да не чува тропота на приближаващите копита. Затвори очи, затаи дъх, когато конниците спряха и го заобиколиха.

Сърцето му биеше до пръсване. Очакваше стрелите им да се забият в тялото му.

Но това не стана. Кърк бавно отвори очи, обърна се по гръб и изкрещя, забелязал, че един от индианците с ярко изрисувани тела се навежда над него с нож в ръка.

Когато червенокожият допря ножа до гърлото му, острието сръза кожата и от раната потече тънка струйка кръв. На Кърк му прилоша от страх.

Индианецът заговори на непознат език. Кърк му отвърна на английски, но онзи не го разбра. Младежът осъзна, че тези червенокожи по нищо не приличат на Петнистия орел, който владееше родния му език.

— Вие... сте... крии? — задъхано произнесе той.

Индианецът, клекнал до него, няколко пъти потупа гърдите си с юмрук и изръмжа:

— Крии.

— Кърк — прошепна той. Изгледа ги и повтори: — Наричат ме Кърк.

Това, изглежда, нямаше значение за индианците. Един от тях го сграбчи за ръката и го изправи на крака. Кърк ги гледаше обезумял, докато червенокожият, който го държеше, даваше някакви нареждания на другите.

Скоро завързаха ръцете му отзад и около врата му омотаха въже. Индианците се качиха на конете и тръгнаха в посоката, откъдето бяха

дошли. Смееха се и се подиграваха на Кърк, като го гледаха как се препъва зад последния кон. Младежът изхърка, когато червенокожият, който държеше въжето, го дръпна силно, при което го затегна още по-здрави около врата му.

Индианците отново се изсмяха.

След като много пъти го дърпаха така, че едва не загубваше съзнание от болка, Кърк падна безчувствен на земята. След миг усети, че някой го ритат. Смътно разбра, че го вдигат и го слагат на кон. Губеше съзнание и се съвземаше, докато крии галопираха в нощта.

Кърк се унесе в неспокоен сън. Събуди се завързан за кол в средата на някакво село. Около него се въртяха жени и деца, които се промъкваха близо до него и късаха дрехите му.

Не след дълго бе напълно гол.

Мушкаха го с пръчки, драцеха го с нокти, щипеха го и това му причиняваше непоносима болка.

Унизен, Кърк затвори очи и се опита да мисли за друго. Спомни си щастливото детство, когато с Джолена играеха на криеница в градината зад къщата в Сейнт Луис. Още тогава разбра, че тя е много по-различна от него, но никога не ѝ позволи да общува с други индианци, защото ги смяташе за диваци.

Сега се убеждаваше в това.

„Няма да позволя Джолена да живее като тях — помисли си Кърк. — Никога!“

Ако е жива и пожелае да го послуша сега, той никога не ще допусне това!

Изпищя и помоли за милост, когато някои допря до гърлото му остър нож.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джолена се стресна в съня си и погледна отвора за пушек. Видя, че е утро, и се сви от страх при мисълта, че ѝ предстои да приготви Двата хребета за погребение.

Тръпки я побиха, като си представи, че не само ще гледа трупа, но и ще го докосва. Този обред бе най-мъчителният от всички, които трябваше да научи и да... приеме.

Затвори очи и се сгуши до Петнистия орел, за да намери утеха още няколко минути. Сънищата ѝ през нощта бяха кошмарни.

Сънува, че докато приготвяше тялото на Двата хребета, той изведнъж отвори очи. Сграбчи я за раменете и я накара да сменят местата си на постелята от дебели мечешки кожи.

В съня ѝ Двата хребета подготвяше нейното тяло за погребение. Вцепени се и не можа да извика, когато той свали дрехите ѝ я намаза с черна боя, изгаряща я като киселина.

Събуди се, обляна в студена пот. Страхуваше се от всеки кошмар. Често в сънищата си виждаше онова, което действително се случваше. Преди време бе сънувала, че Петнистия орел умира, прободен от стрела, и щеше да стане точно така, ако не беше Двата хребета.

Изтръпна. Какво ли означаваше новият и сън?

— Джолена?

Женски глас отвън я върна към действителността. Спомни си, че е време да поеме своите задължения при погребението на Двата хребета. Снощи Петнистия орел ѝ бе казал, че няма да е сама, когато подготвя тялото. Лунното цвете ще ѝ помага.

Обясни ѝ, че младото момиче не криеше любовта си към Двата хребета. Дори всички предполагали, че скоро ще се оженят.

Той също вярвал в това, докато видял как приятелят му прекарва своите нощи с различни жени.

— Петнист орел — прошепна Джолена и леко го побутна, — моля те, събуди се. Време е да тръгвам с Лунното цвете.

Той се прозина, протегна ръка над главата и се обърна към нея. Хвана я за раменете повдигна я и я целуна. Тя не отвърна на ласките му. Петнистия орел я пусна и я погледна в очите.

— Как да се преструвам, че Двата хребета е обичал Лунното цвете и е искал да се ожени за нея, когато двамата с теб знаем истината? — прошепна Джолена и погледна към затворения вход на колибата, когато отново чу настоятелния глас на момичето. — Сигурно до нея са достигнали слуховете за любовните му похождения.

— Тя чува и вярва в онова, което иска — тихо отвърна Петнистия орел. — Сега е убедена, че мястото ѝ е до теб, когато приготвяш мъртвеца. Не ѝ отказвай. Това ще улесни твоята неприятна задача, нали?

— Ще се чувствам така, сякаш участвам в, предателството на Двата хребета спрямо нея — възкликна Джолена.

Когато момичето отново извика името ѝ, този път някак отчаяно, младата жена разбра, че не ѝ остава нищо друго, освен да се заеме с неприятното задължение. Погледна с обич Петнистия орел, после стана от леглото и се облече.

Усети миризмата на храна и разбра, че е гладна. Все пак се боеше, че ако хапне нещо преди ужасното изпитание, положително ще повърне.

Усети как някой я прегърна и за момент забрави тревожните си мисли. И когато той я обърна с лице към себе си, тя още веднъж разбра кое е най-важното за нея в живота.

Петнистия орел.

Осъзна, че нищо, нито дори обичаите, които ѝ бяха чужди и противни, не ще я накара да го изостави.

— Скоро всичко това ще е минало — тихо каза индианецът. Повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите. — Утре ще мислиш за брата, с когото си прекарала всички зими и лета в твоя живот, не за другия, погребан днес.

Очите на Джолена се насълзиха от благодарност към любимия, който напълно разбираше нейните чувства.

Прегърна го силно, после се обърна и излезе от колибата. Обгърна я студена утринна мъгла, но краката ѝ бяха топли във високите мокасини.

Пристъпи, спря и втренчено погледна Лунното цвете. Ахна от изненада, когато видя колко опечалено е момичето от смъртта на Двата хребета. Късно през нощта то бе напуснало дома си и бе отишло на малко възвишение до селото, за да изплаче своята мъка. Там бе ридало и споменавало името на младежа отново и отново.

През това време Джолена лежеше неподвижно до Петнистия орел и слушаше, без да разбира дали Лунното цвете оплаква или пее за Двата хребета. Долавяше някаква много печална мелодия.

Скоро предположи, че това е траурна песен, излияние на дълбоко страдащ човек, с разбито сърце.

Сега Джолена видя колко опечалена е Лунното цвете от смъртта на Двата хребета. Бе отрязала красивата си коса. Стоеше боса, без мокасини. Кръвта бе засъхнала по-ужасно разранените ѝ крака.

— Да вървим, Джолена, и да приготвим моя любим за пътя му към Пясъчните хълмове. — Гласът ѝ пресекна от вълнение. — Днес трябва да предам Двата хребета на Слънцето.

Искаше ѝ се да изкрещи на Лунното цвете, че младият индианец не заслужава нейната нестихваща вярност и любов. Проклинаше в себе си Двата хребета. Заслужаваше да бъде погребан като страхливец, не като воин!

Щеше да ѝ е по-трудно да издържи този ден, отколкото предполагаше. Трябваше да стои и да гледа как възхваляват Двата хребета, вместо да го заклеймят.

Знаеше едно със сигурност: макар да бяха кръвни роднини, тя никога нямаше да мисли за него като за брат.

Не ще скърби за него като сестра.

Ще се покаже пред хората от племето с дълга разпусната коса, вместо да я подстриже, както подобава на жена в траур.

И не ще наранява краката си с нож!

Беше сигурна, че никой няма да се учуди.

Всички, освен Петнистия орел, я възприемаха като чужденка и едва ли очакваха да изпълнява правилата, установени от старейшините.

— Ще направя каквото мога — промълви Джолена. — Но ти трябва да ми показваш.

— Ще бъда до теб през цялото време и ще те упътвам. — Лунното цвете я хвана за лакътя.

— Жалко, че не се познавахте с Двата хребета като брат и сестра. Сърцето му беше голямо и горещо. Ти щеше да го обикнеш както всички, които го познаваха.

— Да, сигурна съм — отговори Джолена. Бе впечатлена от абсолютната тишина в селото. Наоколо не тичаха и не играеха деца. Пред колибите не седяха възрастни мъже, запалили лули или увлечени в приказки. Жените не носеха дърва от гората.

Сякаш животът в селото бе спрял и отново щеше да започне след погребалните ритуали.

Двете жени стигнаха до колибата на Двата хребета. Джолена се поколеба, преди да влезе вътре заедно с красивото слабо момиче. Огънят бе изгаснал, в огнището бе останала само студена пенел. Джолена потръпна и обгърна раменете си с ръце. Имаше чувството, че е влязла в гробница. Когато очите ѝ привикнаха с тъмнината, съгледа тяло върху леглото, покрито с мечешки кожи.

Отново потръпна, когато видя потресена, че Двата хребета лежи без дрехи или одеяло, което да прикрива голотата му. Когато погледът ѝ се спря на тебеширенобялото му лице, главата ѝ се замая. Хвана се за Лунното цвете, за да се успокои.

— Не си ли виждала мъртъвци преди? — Момичето я погледна със скръбните си очи. — Навярно ти е мъчно, като виждаш как брат ти лежи там само със своята маска.

— Не съм присъствала на много смъртни случаи — прошепна Джолена. Страхуваше се да говори високо, сякаш да не обезпокои мъртвеца. — Но съм преживяла една много мъчителна загуба — на моята майка.

Спря и погледна Лунното цвете. Навярно трябваше да ѝ обясни за коя майка говори, но прецени, че не е необходимо. Момичето гледаше и мислеше единствено за Двата хребета.

Джолена последва Лунното цвете до леглото. Младата индианка отиде до ъгъла на колибата, взе няколко кожи и ѝ ги подаде.

— Трябва плътно да загърнеш брат си с това. — Огледа се наоколо и отново очите ѝ се спряха на Джолена. — Аз ще изнеса вещите му от колибата.

Джолена преглътна и се зае с работата. Постепенно загърна тялото с осем кожи.

Лунното цвете се приближи и промълви:

— Всичко, което притежава, се носи на гроба му. Сега трябва да разглобим неговата колиба, за да го обвинеш с кожата от нея.

Джолена я погледна изумена и прегракнало попита:

— Необходимо ли е ние с теб да разрушаваме колибата, докато Двата хребета лежи вътре?

— Такъв е обичаят.

Джолена въздъхна и заедно с момичето започна да развързва ремъците от еленова кожа, които придържаха колибата към стълбовете. За кратко време всичко бе разглобено и тялото на Двата хребета остана под върлините.

Джолена погледна оголените стълбове и ги оприличи на скелет на мъртвец. Пробиха я тръпки.

Изведнъж някъде в далечината заби барабан. Печални песни изпълниха въздуха. Хората излизаха от своите жилища и заставаха около разглобената колиба на Двата хребета.

Дъхът ѝ секна, когато съзря баща си, излизаш тържествено от тъмната гора. В знак на траур, той бе боядисал тялото си в черно и бе отрязал дългите плитки. От разкъсаните му гамаши се виждаше, че и той е разранил краката си.

Вниманието ѝ бе привлечено от Лунното цвете, която пъхтеше под тежестта на кожата, свалени от стълбовете на колибата. Джолена ѝ се притече на помощ и двете успяха да загърнат тялото на Двата хребета и да го овържат с въжета от сурова кожа.

Появи се Петнистия орел, придружен от няколко воини. Групичката тържествено се приближи до покойника. Някои застанаха до главата, други — до краката му. Синът на вожда кимна с глава. Това бе знак за другите воини да му помогнат да пренесе тялото до гроба.

Джолена се отдръпна. Бе изпълнила задължението си към своя брат. Искаше ѝ се да успокои Лунното цвете, която плачеше и нареждаше до нея. Но самата тя се чувстваше твърде неловко и не бе в състояние да утеши никого.

Процесията мина през гората и стигна до едно възвишение, където се издигаше самотно дърво. В клоните му бе направена площадка от одялани греди.

Поставиха тялото на Двата хребета там заедно с оръжията, с бойните дрехи и с амулета му.

Джолена наблюдаваше как всеки член на племето почитателно минава под платформата и оставя на земята своите дарове. Усети, че хората зад нея се развълнуваха. Обърна се и видя млад боец, който идваше към Кафявия лос и водеше, вързан с въже, великолепния кон на Двата хребета.

Бащата пое въжетото и заведе коня под платформата, където лежеше синът му. Прилоша ѝ, когато той извади от калъфа остър нож и без колебание го заби няколко пъти в животното, докато то се строполи на земята сред локва кръв.

Изненадана и задъхана, Джолена забеляза как баща ѝ прибра ножа в калъфа и простря ръце към тялото на Двата хребета.

— Но-ко-и, сине мой, сега любимият кон е при теб, за да тръгнеш с него към Пясъчните хълмове — извика той — и да ти служи, когато пристигнеш там.

След кратко мълчание всички бавно тръгнаха обратно към селото. Петнистия орел хвана Джолена за ръката и я поведе със себе си. Тя погледна през рамо към баща си, тръгнал в друга посока.

— Той още ще скърби в усамотение и след времето за траур ще се върне — тихо обясни Петнистия орел. — Когато дойде при теб всички мисли за сина ще бъдат забравени. Сега има дъщеря, която ще запълни в сърцето му празнотата, останала след смъртта на Двата хребета.

— Бих дала мило и драго този ден да е свършил — отвърна Джолена през сълзи. — Заведи ме в дома си, Петнист орел. Искам да бъда в твоите обятия.

— Ще те прегръщам, докато изсъхнат сълзите ти в очите, докато ме желаш — отговори той. Прегърна я през кръста и я притегли към себе си. — Моя жено, винаги ще бъдеш до мен. Винаги.

— Как съм живяла сама? — промълви тя, едва сподавяйки риданията си. — Дните ми са били толкова празни, толкова безсмислени.

— И аз чувствам същото. Преди теб животът ми бе безцелен.

— Но сега ние имаме обща цел, нали? — омаяно го погледна Джолена.

— Да, винаги ще бъдем заедно — кимна Петнистия орел, докато умът му бе зает с онова, което възнамеряваше да свърши на следния

ден. Отправяше се на път, за да търси Кърк, въпреки че по този начин излагаше на риск себе си и живота на много бойци.

Отстъпниците крии бяха винаги наоколо и чакаха само повод, за да убиват своите съседи от племето Черните крака.

Навярно на другия ден щяха да имат такава възможност. Петнистия орел знаеше, че търсенето на Кърк ще го отведе в земята на крии.

Възнамеряваше, преди да рискува, да изпрати през нощта разузнавачи, които да открият местонахождението на Кърк или на индианците от вражеското племе.

— Изведнъж се умълча — промълви Джолена и го погледна. — Защо, скъпи?

— Няма причина — изрече той, като се стремеше гласът му да звучи безгрижно. — Никаква.

Но тя не желаше отново да помрачава своите мисли със съмнения и догадки. Сега искаше само да отиде в неговата колиба и да се скрие от всичко живо поне до края на следобед и през нощта.

Страхуваше се от утрешния ден. Имаше опасения, че могат да намерят Кърк мъртъв.

Но по-добре да мисли за това, когато се случи. Сърцето ѝ бе твърде наранено от преживяното днес.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Слънцето залезе зад високите върхове на планините. Под сумрачната светлина ширналата се надалеко прерия сякаш потъмняваше. В селото, разположено сред долината, се чуваше самотен глас, идващ от близкия хълм.

Джолена се наметна с одеяло и седна до огъня в колибата на Петнистия орел. В черното гърне над огнището къкреше супа, но на младата жена леко ѝ се повдигаше от миризмата на бизонското месо, сготвено със зеленчуци.

Петнистия орел бе изпратил разузнавачи да търсят Кърк. Индианците се върнаха рано следобеда с новината, че белият младеж е пленен от крии.

Джолена се радваше, че брат ѝ е жив, но се страхуваше как ще се отнесат с него враждебно настроените индианци.

Сега се тревожеше и за Петнистия орел, който се приготвяше да се притече на помощ на Кърк. Рано тази сутрин я беше оставил, за да изпълни различни ритуали и да се подготви за възможно стълкновение с крии. Бе разпоредил дори шаманът да прави заклинания за него, докато отсъства.

Петнистия орел бе избрал воините, които щяха да го придружават. Преди да се заемат с ритуалите, всички се събраха и изпяха вълчата песен. После влязоха голи в сауната. Придружаваше ги възрастният индианец — Мълниеносни облаци — шаманът, който бе смел и уважаван воин.

Напълниха ритуалната лула с дълга дръжка. Всеки един пожела Мълниеносни облаци да се моли за тях да имат късмет и да изпълнят задачата си.

Шаманът се моли за тях, пя и изля вода върху нагорещени камъни в средата на сауната, от което воините плувнаха в пот.

След това Мълниеносни облаци предложи на Петнистия орел вързопче с нова муска, която ще му дава сила и смелост и ще го свързва с духовете, от които зависи животът му.

Във вързопчето имаше глава на койот с челюсти, пришити със сухожилие. От тях висяха няколко кичура козина, обвити в червено парцалче. На темето бе окачена стегната върбова примка с препариран орел.

След свършването на церемонията, воините, плувнали в пот, изтичаха към реката и се гмурнаха във водата, като пееха бойни песни.

Джолена погледна към димния отвор. По тъмно оранжевото небе прецени, че приближава залез-слънце, и изтръпна. Това означаваше, че скоро Петнистия орел ще напусне селото. Беше ѝ обяснил, че ще тръгне привечер, защото е неразумно да се язди денем, когато може да се натъкнат на вражеско племе.

За да се намира на работа, Джолена хвърли в огъня и няколко клонки. Изправи се настръхнала и бързо погледна към входа на колибата, закрит с платнище. Сред тропота на много конски копита долови гласа на Петнистия орел, който, заедно с другарите си, пееше бойни песни.

— Бързо се върни при мен — прошепна Джолена, протегнала ръце към входа на колибата. — Обичам те, о, колко те обичам.

Загледа се в пламъците. Тропотът от конските копита за няколко мига заглуши скръбните викове на баща ѝ. Старецът се бе изкачил на хълма, седеше на високо място сам, обезумял от мъка след смъртта на своя единствен син. Прекара там целия ден и опечален ридаше и пееше тъжни песни.

Развълнувана от риданието, Джолена зарови лицето си в ръце. Тя не можеше да скърби с него, но изпитваше жал към баща си.

Свали ръце от лицето си и отвори очи. Ослуша се. Вече не чуваше печалните викове на Кафявия лос. Навън бе тихо, само наблизе долиташе кучешки лай и плач на дете, което не иска да заспи.

Джолена отметна платнището на входа и съзря някакъв човек, който слагаше дърва в огъня.

— Дали не е баща ми? — прошепна тя. Загърна се с одеялото и надникна навън, ала изпита разочарование. Не беше баща ѝ, а Четири мечки — красив индианец на средна възраст. Той се обърна към нея, кимна мрачно за поздрав и се запъти към своята колиба, където го очакваха жена му и дъщеря му.

Джолена въздъхна и реши да почака навън, за да види дали, след като вече не чува плача на баща си, той не е решил да се прибере при

дъщеря си.

Нощният ветрец бе хладен, но одеялото топлеше раменете ѝ. Загледа се в звездите, осеяли кадифеночерното небе. Разпозна Голямата мечка, Малката мечка и някои други съзвездия, както онова, наричано Седемте души от племето Черните крака. Тази нощ то бе изключително ярко, сякаш предвещаващо важно събитие.

— Дъще? — Кафявия лос излезе от мрака и се приближи към Джолена. Лицето му бе все още намазано с черна боя. — Ти чакаш баща си в студа?

Хвана я за лакътя и я поведе към своята колиба.

Джолена мислеше, че в жилището му ще е студено и няма да има нищо за ядене, но някой бе поддържал огъня и бе осигурил храна, за да се подкрепи старецът след дългите часове, прекарани в скръб. Навярно това бе Лунното цвете. Тя проявяваше добрината си към всекиго, изпаднал в нужда. Дори сега, когато тъгуваше за Двата хребета, момичето потискаше своите чувства заради хората, чиято мъка бе по-голяма от нейната.

Кафявия лос посочи леглото, застлано с кожи.

— Седни. Ще говорим, след като измия траурната боя от лицето си.

— Сигурно си гладен — Джолена го гледаше, докато той изсипа вода в дървен леген и записка лицето си. — Яхнията мирише вкусно. Докато ти се миеш, ще ти сипя малко.

— Напълни две купи — каза той, докато търкаше лицето си с ръце. — Мисля, че не си се хранила достатъчно. Така ли е? Твърде разтревожена си, за да усетиш вкуса на храната.

— Да, имаш право — отвърна тя, смаяна от способността му да разгадава нейното настроение. Сипа яхния в две купи и изчака, докато възрастният мъж седна до нея.

Започнаха да се хранят. Тя осъзна колко е гладна едва когато вкуси първата хапка. Нахрани се до насита и остави паницата си настрана, докато баща ѝ обираше с пръсти последните парчета моркови от своята купа.

Сетне той погледна Джолена и сложи ръка на рамото ѝ.

— На лицето ти е изписана тревогата ти. Не се измъчвай за твоя бял брат. Петнистия орел ще го върне при теб. Не се безпокой и за сина

на вожда. Той е смел, но предпазлив и има силен амулет. Някои казват, че е любимец на боговете и те му помагат.

— Вярно ли е? — попита изненадана Джолена.

Кафявия лос свали ръката си от рамото ѝ и се засмя.

— Виждаш ли, дъще? Този сбръчкан старец знае какво да каже, за да разсее дъщеря си. — Погледа я в очите. — Споменаването на името му не бе достатъчно. Но чудното нещо, което казах за него, ти помогна да се откъснеш от своите тревоги.

— Действително ли се говори, че той е любимец на боговете и те му помагат? — попита тя, все още учудена.

— Възможно е — отговори Кафявия лос и вдигна рамене. — Казах ти го просто за да те развлека. Успях, нали?

Джолена тихо се засмя, проумяла, че казаното от баща ѝ въобще не е вярно, макар и да изглеждаше правдоподобно. Петнистия орел действително умееше да прави всичко и да се превъплъщава в различни роли.

— Да, успя — промълви тя. — И оценявам жеста ти. Но действително се притеснявам за, Петнистия орел и за брат си. И двамата са ми скъпи.

— Тогава по-рано съм бил прав, като допуснах, че чувствата ти към него са като на жена, която иска да се закълне във вярност на един мъж. — Кафявия лос се наведе и сложи още едно дърво в огъня.

— Да, прекрасни са чувствата, които изпитвам към Петнистия орел — отвърна Джолена. Беше ѝ приятно да говори с този човек, непознат за нея до преди няколко дни. Толкова се радваше, че индианците от селото са общували достатъчно с белите хора и можеха да говорят на нейния език. Ако не беше така, тя щеше да се чувства като чужденка в непозната страна.

— Одобрявам това. — Кафявия лос отново седна на леглото и скръсти ръце. — Не е необходимо да ми плаща голям откуп за тебе, защото ти си вече в сърцето му и той е в твоето.

Джолена коленичи пред баща си и заплака, вперила поглед в очите му.

— Татко, това, което се случи, е много странно. Аз го видях в сънищата си, преди да го срещна! Когато го споделих с него, той обясни колко важни са сънищата на индианците Черните крака.

Толкова съм щастлива, че принадлежа към това племе и че съм тук, за да науча всичко, което една жена от моя народ трябва да знае.

— Лесно ще ти бъде — усмихна ѝ се Кафявия лос. — Вече знаеш много.

— А какво мислиш за моите сънища? — нетърпеливо попита тя. — И за това, че се сбъдват?

Индианецът обгърна с длани лицето ѝ.

— И аз имам тази дарба. — Гласът му бе тих и я успокояваше. — Знаеш ли, дъще, сънувах те често, преди да те видя наяве.

— Наистина? — възкликна тя.

— Да — отговори Кафявия лос. — Дъще, когато те сънувах, мислех, че това е майка ти! Сега съм сигурен, че си била ти! — Притегли я до себе си, прегърна я и продължи с развълнуван глас: — Този баща бе лишен от теб. Толкова много приличаш на своята красива майка, моята съпруга. Тя бе смисълът на живота ми. Но ти си тук, истинска и мила, моя дъщеря. Твоята майка е сладък спомен, който пазя в сърцето си.

— Имаш ли нещо против да ми разкажеш за моята майка? — попита Джолена, като се освободи от ръцете му. — Ще разбере нежеланието ти, ако ми откажеш. Преди малко се върна от мястото, където скърбеше за твоя син. Ще те разбере, ако мислиш, че е твърде рано да говориш за още един човек, за когото си пял траурни песни.

— Ще ми бъде приятно да ти разкажа за твоята майка.

Кафявия лос замълча и се загледа в пламъците.

Джолена седна на леглото. Чувстваше се неловко. Крадешком погледна лицето на баща си и забеляза, че в него е настъпила промяна след загубата на сина. Клепачите му бяха подпухнали, но устата му бе упорита и своенравно свита както преди.

Кафявия лос заговори:

— Този възрастен мъж е преживял много зими. Някога бях млад и имах съпруга. Казваше се Сладката гълъбица — най-красивата жена сред всички племена в Монтана. Когато се съгласи да се омъжи за мен, аз устройх тържество, което продължи няколко дни. Прекарахме много нощи заедно, след което тя ми каза, че е бременна. — Кафявия лос гордо се усмихна на Джолена. — Никой воин от Черните крака не е бил по-щастлив от мен, когато тя ми съобщи това. Глезех жена си и всяка нощ говорех на моето дете, допрял глава до корема ѝ. Казвах му,

че много го обичам. — Той погледна настрани. Сълзи заблестяха в очите му. — Още тогава имах чувството, че е момиче. — Гласът му заглъхна. — Дойде денят, когато детето трябваше да се роди. Постъпих неразумно, като допуснах моята съпруга да отиде далече от селото и да роди сама, както правят жените от племето. Не мислех, че ще се случи нещо с детето или с нея. Сладката гълъбица бе здрава и силна. Но явно не е било така. — Кафявия лос закри лицето си с ръце и заплака. — Сигурно дълго се е мъчила, преди да роди — колебливо продължи той. — Кръвта... имаше много кръв около нея, когато я намерихме.

Джолена се премести до баща си, свали ръцете от лицето му, прегърна го и възкликна:

— Стига! Моля те, не казвай нито дума повече. Не биваше да те карам да преживяваш всичко това отново, сякаш се е случило днес. Моля те, татко, спри!

Опитваше да си представи своята майка в локва кръв и с малкото невинно бебе, легнало до нея — умираща, дарявайки живот. Бе толкова щастлива, че баща ѝ не я обвинява за смъртта на Сладката гълъбица.

Затвори очи, направила своя извод от преживяното. Реши, че когато забременее, ще се противопостави на старата традиция да отиде извън селото, за да роди сама. Ще настоява Петнистия орел да е до нея. Няма да допусне да се повтори трагедията.

Отвори очи. Зачуди се докъде са я довели размислите ѝ. Възможно ли е предварително да реши, че ще роди децата на Петнистия орел, след като все още не е негова жена?

Двамата дочуха, че някой плаче пред колибата. Изправиха се и излязоха на входа. Джолена неспокойно се озърташе, докато баща ѝ вдигаше покривалото. Ахна, щом видя Лунното цвете, която плачеше разтреперана отвън.

— Изгонена съм от дома на моите родители. — Тя ридаеше и гледаше ту Джолена, ту Кафявия лос. — Къде да отида? Какво да правя? Родителите ми се отказват от мен.

Кафявия лос приближи до Лунното цвете, прегърна я през кръста, въведе я в колибата и я сложи да седне на кожата.

— Кажи ни какво се е случило.

Джолена ги последва. Седна от едната страна на смутеното момиче, а баща ѝ — от другата.

Лунното цвете зарови лице в ръцете си и тялото ѝ се разтърси от ридания.

— Казах на родителите си, че съм бременна. Помолих ги да ми съчувстват за... за това, че ще родя неомъжена.

— Ти си бременна? — Джолена се опитваше гласът ѝ да не издава обхваналата я тревога. Тя знаеше за любовта на Лунното цвете към Двата хребета. Детето очевидно бе негово.

— Да, и се гордея. Не се срамувам от това. — Лунното цвете я погледна предизвикателно. — Двата хребета щеше да се ожени за мен, ако не беше загинал. Аз... не намерих кураж да му кажа за... детето. — Тя наведе очи и отново заплака. — И никога вече не ще мога да му кажа!

— До днес не си се осмелила да съобщиш на родителите си, нали? — попита Кафявия лос. Протегна ръка и отмести от челото ѝ няколко паднали кичура коса.

— Не исках да им кажа, докато с Двата хребета се закълнем във вярност. Тогава моята бременност щеше да е законна в очите на родителите ми и на другите хора — отговоря девойката и подсмръкна, сетне изтри носа си с ръка. — Мислех след неговото погребение да избягам далече, докато родя детето. Не допусках, че родителите ми ще обърнат гръб на дъщеря си и на внучето, на дъщеря си, която искаше да бъде обичана и разбрана. Но днес мисълта да избягам ми беше непоносима. Не можех повече да нося своето бреме. Разказах всичко на моите родители, ала те не ме разбраха. И двамата се срамуват. Показаха ми вратата и ми заповядаха да се махна.

Джолена бе разкъсвана от противоречиви чувства. Знаеше, че Двата хребета никога не е изпитвал искрени чувства към Лунното цвете, но детето, което тя носеше, е негово.

Така частица от този ужасен човек щеше да остане завинаги!

Но тя не можеше да остане безразлична към Лунното цвете, чиито живот бе завинаги променен от жаждата на Двата хребета да доказва на какво е способен, като прелъстява колкото се може повече жени.

За разлика от Джолена, тази млада индианка не бе намерила мъж, достоен във всяко отношение!

Освен това детето се падаше на Джолена племенниче.

Погледна баща си в очите. Разбра колко мъчително понася новината, че синът му е създал дете, преди да се ожени.

Лицето на Кафявия лос изразяваше едновременно срам и тревога. Но той протегна ръце към Лунното цвете, готов да приеме нея и детето ѝ. Джолена бе обзета от радост.

— Не е необходимо да напускаш моята колиба. — Кафявия лос се обърна към Лунното цвете и я прегърна. — Ще поема задълженията на моя син. Ще живеете тук с детето. То ще бъде обичано, ще се грижа за него.

— О, благодаря, благодаря! — зарида девойката. — Обещавам да ти се отплатя за добрината.

— Не се притеснявай — отговори Кафявия лос, като я потупа по гърба. — Ти вече ми се отблагодари, като постъпи честно и сподели истината с мен — дядото на нероденото дете. Ако беше напуснала селото, щеше да ме лишиш от възможността да държа своето внуче и да му дам обичта, която заслужава. Той замълча и отново продължи: — Твоите родители ще ми завидят, когато вдигна високо детето, за да го видят всички, щом то се роди.

Джолена изтри сълзите си, благодарна за предоставената ѝ възможност да бъде съпричастна на чувствата и състраданието, проявени от баща ѝ тази нощ.

Това я накара да изпита облекчение и да не се разкъсва от лоялността, която дължеше на единия и на другия си баща.

Изведнъж разбра колко силно го е заболяло, когато е бил лишен от дъщеря си преди осемнайсет години.

Тя трябваше да компенсира това.

И щеше да го направи по най-подходящия начин.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Петнистия орел не се страхуваше и беше готов да се бие, за да спаси Кърк, но се надяваше, че няма да му се наложи.

Окачи на шията си огърлица от мечешки нокти, опаса около кръста си колан от меча козина, на главата си постави кожена лента. Беше готов да посрещне предизвикателството на нощта.

Лунната светлина посребряваше излъсканите копия и оръжия на Петнистия орел и на придружаващите го воители. Гордите опитни бойци преминаваха предпазливо хълмовете и клисурите, за да не бъдат забелязани.

Петнистия орел предварително изпрати Бързия бегач на разузнаване в лагера на крии, където бе пленен Кърк. Щом зърна връщащия се обратно боец, той заби пети в хълбоците на коня си и избърза напред, за да го пресрещне.

Когато конете им се изравниха, той попита:

— Какви новини носиш?

Забеляза, че приятелят му, доста весел, преди да отиде в неприятелското село, сега е намръщен.

— Лагерът на крии е изоставен — измърмори Бързия бегач.

Петнистия орел настръхна.

— А белият брат на Джолена?

Очите му заблестяха сърдито при мисълта, че е измамен от враговете си.

— Той вече не е техен пленник — отвърна Бързия бегач.

— Откъде знаеш какво се е случило с него, щом не си видял крии? — Петнистия орел се наведе намръщен към приятеля си.

— Белият мъж е все още привързан на кола, но лагерът е напуснат — обясни Бързия бегач. — Не посмях да доближа до него. Страхувам се, че това е капан.

— Да, капан е — отвърна Петнистия орел, като замислено потърка брадичката си. Погледна към бойците, които приближиха до

него и спряха в очакване на следващата му команда. — Ще видим. Най-добре да се подготвим за евентуална засада.

Обясни всичко на своите воители, които продължиха предпазливо да яздят напред и да се оглеждат наоколо.

Петнистия орел погледна към небето и видя, че плътен черен облак закрива луната.

Наближиха изоставения лагер на крии. Изкачиха се по една клисура и спряха.

Петнистия орел слезе и завърза коня си за едно дърво. Придружаващите го воители направиха същото. С колчан стрели на гърба, здраво стиснал лъка си, той се скри зад висок храст и внимателно огледа напуснатия лагер.

Крии бяха смъкнали кожите от своите колиби и опаковали багажа си толкова набързо и припряно, че много предмети бяха забравени.

Петнистия орел забеляза ножове, шила, игли от кост и мокасини, разпръснати по цялата поляна.

Луната се показа иззад облака и наоколо стана светло, сякаш се зазоряваше. Видяха кола, на който бе завързан Кърк, с клюмнала глава и неподвижен.

Бързия бегач допълзя до Петнистия орел и прошепна:

— Мъртъв ли е?

На лунната светлина проблесна цевта на пушката му. Петнистия орел се опасяваше да не би отражението на оръжието да бъде забелязано от крии, причакващи от засада тези, които ще се опитат да освободят белия човек. Той сграбчи пушката на Бързия бегач и бързо я сведе надолу.

— Бъди по-предпазлив, иначе всички ще загинем — предупреди той. — Щом мислиш, че това е капан, постъпвай съобразно предположението си.

Бързия бегач кимна, погледна към Кърк и прошепна:

— Какво ще правим сега?

Петнистия орел погледна през рамо другите воители и им махна със свободната си ръка.

— Разпръснете се — тихо заповяда той. — Внимателно заобиколете лагера. Ако се натъкнете на крии, убийте ги безшумно, преди да сигнализират на другите. Нямайте нужда от пушки. Вземете

ножовете си. — След това се обърна към Бързия бегач: — Ти ще ме прикриваш с пушката си, когато вляза в лагера. Забележиш ли, че няма опасност, ела да ми помогнеш. Ако е жив, ще трябва да бъде нахранен и приготвен за пренасяне до нашето село. Разбираш ли?

Бързия бегач кимна.

Синът на вожда изчака придружаващите го воини да обградят изоставения лагер и изпълзя на открито с готов за стрелба лък. Предпазливо се оглеждаше наоколо, докато се придвижваше към Кърк.

Доближи и забеляза как крии бяха подготвили белия си пленник за кладата. Колът бе направен от обелено памуково дърво, боядисано с черна боя. Кърк бе завързан с много въжета така, че да не може да се движи. Лицето му също бе боядисано с черна боя.

Петнистия орел сякаш чуваше молитвите на отстъпващите крии, принасящи Кърк в жертва на Слънцето.

Изправи се пред брата на Джолена. Видът на пленника го накара да потръпне. По тялото му бяха нанесени много рани от жените и от децата. Преди да изпадне в безсъзнание, доста беше изстрадал в ръцете на своите похитители.

Помисли за Джолена, очакваща завръщането му в селото. Не се решаваше да провери пулса на Кърк. Страхуваше се да не открие, че младежът не е издържал изпитанието. Все пак трябваше да провери дали е жив.

Докосна почернената шия на Кърк и потърси пулса му, уплашен, че не го усеща.

Усмихна се и поклати глава, когато най-последователно доволни слабото биене на сърцето му.

Бързия бегач приближи до Петнистия орел. Другите воини един по един излязоха от своите укрития. Изглежда, наоколо нямаше крии. Както обикновено, те бяха напуснали лагера си и отишли да нравят поразии другаде.

— Жив ли е? — попита Бързия бегач и се наведе над Кърк.

— Едва — измърмори Петнистия орел. Сложи лъка си на земята и извади големия нож. — Остави пушката, Бързи бегачо. Дръж го.

Обърна се към другите воини и се разпореди:

— Трябва да се направи носилка! Хай-ях! Бързо! Не бива да предизвикваме съдбата и да оставаме тук по-дълго, отколкото е

необходимо. Да приготвим този мъж за пренасянето му до нашето село. Имаме достатъчно кожи и въжена.

Всички се заловиха за работа. Петнистия орел посегна да пререже първото въже. Внезапно спря, когато Кърк бавно повдигна глава и очите им се срещнаха.

— Слава богу — дрезгаво прошепна бледоликият мъж. Гърлото му бе пресъхнало. — Нямаше... да издържа повече от час. Благодаря ти, Петнист орел. Благодаря... ти.

Затвори очи и главата му клюмна.

Синът на вожда бързо преряза въжетата. Скоро Кърк бе освободен. Ранен и отслабнал, той падна на земята, преди да успеят да го хванат.

Петнистия орел прибра ножа си и коленичи до младежа, като започна да разтрива крайниците му.

Кърк бавно отвори очи и прошепна:

— Ти направи това заради мен?

— Правя го заради сестра ти — натъртено отвърна Петнистия орел.

Продължи да разтрива крайниците му, след това го вдигна на ръце и го понесе към отрупаните с къпини храсти. Остави Кърк на земята, откъсна няколко къпини и ги сложи в устата му.

— Изяж ги, за да се подсилиш — тихо каза той. — Това ще утоли жаждата и глада ти.

Кърк се задави с първата къпина, но щом гърлото му отново привикна към храната, започна да ги гълта бързо.

Петнистия орел скърши повече клони и продължи да храни Кърк със зрелите плодове, докато носилката беше направена и прикрепена на дълги пръти към коня му. Завързаха я за седлото с ремъци от сурова кожа.

— Хайде, бели братко, тръгваме — каза Петнистия орел. Вдигна го отново на ръце и го понесе. — Скоро ще бъдеш при сестра си.

Сложи Кърк на носилката и грижливо го загърна с мечи кожи. Видя, че отново е заспал, и се метна на своето седло. Вдигна ръка и мълчаливо даде знак всички да тръгнат към тяхното село.

Бързия бегач яздеше преди другите и дебнеше да не попаднат на засада. Бе благодарен, че наоколо е тихо и те спокойно ще се върнат при своите близки.

Петнистия орел го следваше по-бавно, за да не причини друсането болка на ранения младеж. При движението носилката подскачаше върху седлото. Индианецът нямаше време да измие черната боя от тялото на Кърк, защото се опасяваше да не ги нападнат случайно минаващи и враждебно настроени племена.

Радваше се, че не му се бе наложило да нападне лагера на крии, пълен с жени и деца, за да спаси Кърк. Действително, Дългият нос бе убил Двата хребета, но Петнистия орел не можеше да обвинява всички заради един човек! И още нещо — не биваше да упреква цялото племе за това, което група престъпници бяха причинили на Кърк.

Подбудите за поведението им не го интересуваха, но той винаги щеше да осуetyава техните опити.

Вече зазоряваше, когато влязоха в селото. Щом чуха тропота на конските копита, хората излязоха от колибите си. Джолена бе сред тях, наметнала се с одеяло, с широко отворени очи и разтуптяно сърце. Спъна се, докато тичаше към носилката върху коня на Петнистия орел. Когато съгледа лицето на Кърк, Джолена падна на колене, останала без дъх. Бе ужасена от намазаната по него черна боя и от очевидната му безжизненост.

— Кърк! — прошепна тя и хвана главата му. От очите ѝ потекоха сълзи. — О, Кърк, какво са направили с теб?

Петнистия орел слезе от коня и клекна до нея. Прегърна я през кръста и я погледна.

— Жив е, но е изтощен — тихо обясни той. Крии винаги мажат лицата на пленниците си с черна боя. Лесно ще се измие. Но има нещо друго, което трябва да знаеш.

Джолена уплашено го погледна.

— Какво още? — попита тя помръкнало. Свали ръце от лицето на Кърк и нервно ги скръсти в скута си.

— Сега ще видиш.

Петнистия орел леко повдигна мечите кожи, покриващи Кърк.

Усети напрежението, обхванало приближаващите се хора от племето. Чу едва доловимото дишане на Джолена.

Зърна вожда, Сивата мечка, който бавно и тромаво идваше към него, като се подпираше на тояга.

Дойдоха Кафявия лос и Лунното цвете и също застанаха зад Джолена. Баща ѝ сложи ръка на рамото ѝ, за да ѝ напомни, че може да

разчита на него.

Кърк бавно отвори очи. В началото не виждаше ясно, но постепенно съсредоточи погледа си и когато съзря Джолена, наведена над него, изпита облекчение.

— Сестричке — дрезгаво прошепна той, — ще се оправя. Не плачи. Моля те... не... плачи.

Тя насила се усмихна, погали го по бузата и промълви:

— Как да не плача! Мислех, че си умрял. И ето те напълно здрав.

— Не бих... казал... — тихо се засмя той. — Но... скоро ще се оправя. Обещавам.

Отместиха и последната мечка кожа. Показа се тялото му, покрито с черна боя и с рани по краката, корема и ръцете. Джолена усети, че ѝ се повдига. В гърлото ѝ загорча.

Преглътна няколко пъти, докато минат напъните. Свали одеялото от раменете си и бързо покри брат си.

После умолително погледна Петнистия орел.

— Моля те, вземи го в твоята колиба — промълви тя. — Там ще се грижа за него, докато оздравее.

Погледна през рамо баща си. Той чу думите ѝ и кимна. Разбираше желанието ѝ да бъде в колибата на Петнистия орел, вместо в неговата. Тази нощ той сънува прекрасна сватба — Джолена, облечена в най-хубавата премяна на племето, се свързва във вечен съюз с Петнистия орел.

Кафявия лос я дава на сина на вожда, без да се колебае, защото той е най-добрият воин, смел и същевременно състрадателен и човеколюбив.

Щеше да е добър баща на неговите внучета.

Петнистия орел се наведе над Кърк и внимателно го вдигна на ръце. Хората му направиха път да мине. Понесе слабия бледолик мъж към своята колиба. Джолена вървеше редом с него, приковала поглед в лицето на брат си.

Влязоха вътре и сложиха Кърк да легне удобно върху кожи близо до огъня. Тя бързо изми боята от тялото му. Седна встрани, докато мълчаливо наблюдаваше как Петнистия орел грижливо маже раните му с билков мехлем. Той миришеше приятно и навярно облекчаваше болката, защото Кърк въздъхна тежко, затвори очи и се отпусна.

След това Петнистия орел го повдигна и Джолена го облече с широка дреха.

В този момент в колибата влезе Лунното цвете с тенджерата, от която се вдигаше ароматна пара.

— Нека да ти помогна — промълви тя и седна от другата страна на Кърк, срещу Джолена и Петнистия орел.

Младежът се обърна към нея и ахна, поразен от нежното ѝ красиво лице.

— Аз съм Лунното цвете — каза тя и остави съда със супа на пода. — Позволи ми да те нахраня.

— Добре — усмихна се Кърк. Опита да се подпре на лакът, но падна назад. Бе твърде отпаднал, за да може да се грижи за себе си.

Джолена се извърна, взе дървена паница и лъжица и ги подаде на Лунното цвете, като ѝ благодари с усмивка за помощта.

Момичето сипа супа в купата, гребна с лъжицата и я поднесе към устата на Кърк.

— Най-напред ще изядеш бульона — промълви то, — по-късно зеленчуците, а след това — месото.

Петнистия орел леко повдигна Кърк от постелята, за да преглъща по-леко.

Младежът сърбаше бульона, без да откъсва поглед от Лунното цвете, развълнуван от красотата и от добротата ѝ.

— Красива си като името си — промълви най-сетне той.

Джолена въздъхна облекчена. Разбра, че брат ѝ ще се оправи, щом започва да флиртува, и то с индианка.

Отпусна се в прегръдката на Петнистия орел, докато усмихнато наблюдаваше пораждащата се близост между брат ѝ и Лунното цвете. Девойката бе претърпяла твърде голяма загуба. Най-напред Двата хребета, после обичта и привързаността на своите родители, и сега навярно ще може да износи детето си щастлива.

Дъхът ѝ секна, когато си спомни, че Лунното цвете е бременна.

„О, господи!“ — отчаяно помисли тя. Как можа да забрави това. Сигурно Кърк ще ѝ обърне гръб, когато разбере, че тази красива жена носи в утробата си детето на друг мъж.

— Утре ще бъдеш много по-добре — каза Лунното цвете. — Скоро ще се оправиш и ще се разхождаме заедно в гората. Ще научиш

много неща за природните богатства и за това, как племето Черните крака ги използва.

— Ще остана в селото, докато оздравея — тихо отговори Кърк. — Но след това ще трябва да мисля как да се върна в Сейнт Луис. — Колебливо погледна Джолена. — Моята сестра навярно ще ме последва. Не бива да забравяме, че баща ни с нетърпение очаква нашето завръщане.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

След няколко дни около селото бяха забелязани бизони. Мъжете решиха да устроят лов, а жените се приготвиха за пътуване до голямото пи-кун, построено за тази цел. Бе много високо и здраво, изградено в подножието на скала, така че нито един бизон не можеше да избяга от там.

Замислена, Джолена поставяше върху челото на брат си парче плат, намокрено в студена вода. Петнистия орел се приготвяше за лова и не пожела да яде.

Джолена си спомни онова, което ѝ бе разказал за лова на бизони късно снощи, когато Лунното цвете се върна в колибата на баща ѝ за през нощта, а Кърк спокойно заспа.

Докато стояха край огъня, той ѝ обясни, че пи-кун е един от изкусните методи на племето да заловят голям брой бизони. Било нещо като голяма кошара в подножието на отвесна скала, оградена от камъни или храсталаци, представляващи непреодолима преграда.

От върха на скалата се натрупват камъни и клони в две посоки под формата на буквата V така, че върхът ѝ да е на пи-кун.

Петнистия орел каза още, че Мълниеносни облаци, който трябва да доведе бизоните до скалата, ще тръгне рано сутринта, без да яде и да пие. Ще заповяда на жена си да не напуска колибата и дори да не поглежда навън, докато той се върне. Когато тръгне, тя, трябва да хвърли в огъня сладка трева и да се моли на Слънцето за сполука и благополучие.

Тези, които днес заминат на лов, ще бъдат извикани, след като той се приготви за тръгване, и ще го последват по пътя му към кошарата, като се прикриват зад камъните и клоните, образуващи триъгълника.

Тогавя Мълниеносни облаци ще сложи шапка, направена от бизонска глава, ще облече широка роба и ще се приближи към животните. Ще носи своя талисман — голяма дрънкалка, украсена с боброви нокти и ярки пера. Когато стигне до стадото, ще започне да я

размахва, за да привлече вниманието на бизоните. Щом го забележат, той бавно ще се оттегли и ще навлезе в „триъгълника“, образуван от камъни и клони.

Бизоните тръгват след него. Постепенно шаманът ускорява крачка. Щом животните навлязат в триъгълника, иззад натрупаните камъни се показват мъжете и започват да крещят и да размахват своите дрехи. Това изплашва последното животно и то се втурна след другите. Не след дълго цялото стадо неудържимо се насочва към пропастта, като не може да се отклони от пътя си поради натрупаните барикади от камъни и клони.

Щом стигнат до ръба, първите животни биват бутани от тези зад тях — обикновено и последният бизон слепешката се хвърля в кошарата.

Много животни умират веднага след падането. Други са със счупени крайници или гръбнаци, а някои оцеляват, но все пак не могат да прескочат оградата, за да избягат.

Скоро всички бизони са пронизани от стрелите на индианците.

Сега идва ред на жените, които приготвяват бизонското месо, за да го отнесат в селото.

Джолена остави парчето плат в легена и се изправи. Отиде при Петнистия орел, който усмихнат и горд оглеждаше чифт гамаша.

— Нека дойда с теб — прошепна тя и го целуна по бузата. — Моля те! Толкова искам да наблюдавам всичко, вместо да ми се обяснява. Може и да помогне. Моля те, позволи ми да те придружа.

— Има кога да се учиш — отвърна Петнистия орел, все още загледан в гамашите. — Много бизони са минали през ръцете ми. И ти ще свикнеш, когато станеш моя съпруга. Но запомни, че бизонът е умно животно и е създадено за храна на човека.

Кърк се изкашля, Джолена трепна и изведнъж забрави всичко друго. Върна се при брат си. Видя, че най-послед се е събудил. Поглади челото му с ръка и се усмихна.

— Как си тази сутрин? — попита тя. — Гладен ли си? Лунното цвете е донесла супа специално за теб.

Кърк се подиря на лакът и се огледа.

— Къде е тя? — гласът му звучеше по-уверено.

— Още е ранна утрин. — Джолена взе паница и лъжица и ги остави на рогозката до Кърк. — Лунното цвете скоро ще дойде.

Той се усмихна и седна в постелята. Усмивката му помръкна, когато съгледа Петнистия орел.

— Скоро ще заякнеш достатъчно, за да стигнеш до реката и да се качиш на голямото бяло кану за Сейнт Луис — каза индианецът, втренчил поглед в него. Знаеше, че трябва да раздели Кърк и Джолена колкото се може по-скоро. С присъствието си той ѝ напомняше за предишния ѝ живот в голямата богаташка къща, където я очакваше белият ѝ баща.

— Страхуваш ли се от мен? — насмешливо попита Кърк и веднага съжали за думите си, защото чу как Джолена ахна ужасена. Пое лицата със супа, която неговата сестра сърдито тикна в ръцете му, и промърмори: — Скоро ще си отида.

Джолена му подаде лъжица и приглушено заяви:

— Мисля, че е по-добре да ядеш, вместо да говориш. — Сетне с извинение погледна към Петнистия орел, който се отмести от огъня. Джолена се изправи и отиде при него.

— Белият човек не е признателен на този воин за това, че го прие под своя покрив и го облекчи с мехлема си — заяви индианецът и я изгледа.

— Брат ми се страхува да не ме изгуби — промълви Джолена, сложила ръка на рамото му. — Това е всичко. Моля те, опитай се да го разбереш.

— Никога не съм разбирал грубостта — промълви Петнистия орел.

— Да, брат ми може и да е такъв — тежко въздъхна девойката, — но ти се постави на негово място. Ако имаш сестра и бял човек иска да се ожени за нея? Ще се примириш ли, без да се почувстваш обиден от този мъж?

— Петнистия орел винаги мисли, преди да говори — раздразнено индианецът погледна Кърк. — Твоят брат можеше все още да е и изоставения лагер на крии. Вместо това е в моето жилище, спи на моята постеля, храни се от паниците ми и нарушава спокойствието ми. — Наведе се над Джолена и напрегнато я погледна в очите. — Не можем да се любим, докато брат ти е тук. Не че се оплаквам. Не! Не споменавам и думичка пред твоя брат. Отнасям се с уважение към болните, но не издържам повече. Жестоко е, ала ще постъпя точно така. — Преди Джолена да го попита какво възнамерява да прави, той

продължи: — Утре брат ти ще бъде заведен до реката и воините ми ще стоят с него, докато се качи на голямото бяло кану. Днес е последният ден, в който проявявам щедростта си към него.

Джолена го погледна изненадана и възкликна:

— Петнист орел, ако не е достатъчно заякнал? Кърк е преживял ужасно изпитание!

— Ако е мъж, ще издържи. — Той захвърли гамашите и я улови за раменете. — За нас е важно той да продължи да живее, за да живеем спокойно и ние. Вярвам, че желанието ми ще се сбъдне.

В този момент в колибата влезе Лунното цвете и коленичи до постелята на Кърк.

— Ти се храниш? — възкликна тя и очите ѝ засияха. — Харесваш ли моето ядене? Готвих го на тих огън през цялата нощ. Тази сутрин Кафявия лос ме упрекна, че стомахът му е къркорил от миризмата и той не могъл да мигне.

— Влизам му в положението — засмя се Кърк. — Храната не само мирише апетитно, но е много вкусна. — Остави празната паница настрана и погали индианката по бузата. — Благодаря ти. Ценя загрижеността ти към мен.

Лунното цвете се изчерви и наведе глава. В следващия момент Кърк ѝ зададе въпрос, който я прободеше в сърцето и я накара да настръхне.

— Омъжена ли си? Навярно много мъже си съперничат заради такава красива жена.

Беше ѝ трудно да говори за преживяната наскоро трагедия. Джолена побърза да ѝ се притече на помощ:

— Лунното цвете имаше мъж — Два хребета — но той е мъртъв.

Кърк пребледня.

— Двата хребета? Този, който участваше в експедицията като водач? Мъртъв? — попита той задъхан. — Кога? Как?

— Както знаеш, крии създават проблеми в този район — отвърна Джолена.

— Убит е от индианците крии? — попита Кърк с широко отворени очи.

— Да, на място — отговори Джолена и хвърли предупреждаващ поглед към Лунното цвете.

Кърк помръкна и замълча. Лунното цвете видя, че той се затвори в себе си, и опита да предотврати това.

— Но ти си жив — промълви тя и хвана ръцете му. — Макар, че са те измъчвали и са те оставили на произвола на съдбата, ти си жив и скоро ще се възстановиш. Да не мислим повече за крии и за злото, причинено от тях, а да се радваме, че си жив. — Погледна през рамо къкрещото ядене, после отново Кърк и попита: — Искаш ли още супа? Ще те нахраня.

Кърк се усмихна и кимна.

— Да, искам, но ще се храня сам. Най-добре е да разчитам само на себе си, докато съм в тази дива страна.

— След като се нахраниш, ела да се разходим — прошепна Лунното цвете и сина още супа в паницата. — Краката ти трябва да заякнат.

Кърк сърдито погледна Петнистия орел и отговори:

— Да, права си.

Внезапно отхвърли одеялото и се изправи. Леко залитна, след което се закрепил и тържествуващо погледна индианеца.

Джолена наблюдаваше брат си, разкъсвана от вътрешни противоречия. От една страна, се гордееше, като го виждаше как превъзмогва слабостта си и се изправя на крака. От друга — се опасяваше, че той иска да докаже превъзходството си над Петнистия орел. Ако бе достатъчно силен, още утре щяха да го изпратят за Сейнт Луис, а Кърк нямаше да си — тръгне без нея.

Погледна Петнистия орел. Съзнаваше, че ѝ се налага да избира между двамата мъже и между двата начина на живот.

Имаше още двама мъже, с тях също трябваше да се съобрази! Бащите ѝ! Беше задължена на всеки от тях! Дълбоко в сърцето си вече бе направила своя избор. Щеше да остане с Петнистия орел, независимо от всичко...

Индианецът остави ловните гамаши настрана, наведе се над вързопите с дрехи и отново започна да отделя някои от тях. Джолена го наблюдаваше. Той сложи на пода костюм от еленова кожа и подбра чифт черни мокасини.

Взе дрехите, приближи се до Кърк и намръщено му ги подаде. Джолена гледаше изненадана.

— Сега имаш дрехи, за да стигнеш до голямото бяло кану. — Индианецът скръсти ръце. — Облечи ги. Ако ти стават, твои са. Това е подаръкът за белия брат на Джолена от Петнистия орел.

Всички притихнаха. Кърк захвърли одеялото настрана и навлече дрехите. След това приближи до сестра си, погледна я в очите и прошепна с прегракнал, от вълнение глас:

— И ти ли като него нямаш нетърпение да си отида?

— Не, и ти го знаеш — отвърна тя като едва се сдържа да не зариде. — Но ако имаш достатъчно сили, най-добре е да напуснеш селището колкото се може по-скоро.

— А ти? — гласът му пресекна от вълнение.

— Много добре знаеш отговора! — Джолена умолително го погледна с големите си черни очи.

— Искам да го чуя от тебе. — Кърк я хвана за раменете и леко я разтърси. — По дяловите, искам да го чуя от теб!

Петнистия орел не можеше повече да стои безучастен.

Приблужи до Кърк и отмести ръцете му от раменете на Джолена.

— Ще говоря от името на моята жена — каза той и гневно го погледна в очите. — Тя няма да се върне с теб в Сейнт Луис. Бели братко, опитай се да я разбереш. Джолена трябва да остане тук, макар че досега е живяла заедно с теб. Сега тя принадлежи на народа си и на мене. Обичам я повече от своя живот.

Кърк изстена и отново се обърна към сестра си:

— Толкова ли лесно забрави своето минало? Нима се отричаш от мен и от баща ми, сякаш сме чужди? Забрави ли защо дойде в Монтана? Нима не разбираш колко ще се разстрои татко, ако не се завърнеш вкъщи? Не съм сигурен, че ще преживее толкова разочарования наведнъж.

Някой вдигна платнището на входа и в колибата се усети лек полъх на вятър. Всички погледнаха към Кафявия лос, който влезе и намръщено погледна Кърк.

— Недей да измъчваш дъщеря ми. Предупреждавам те като неин истински баща.

Кърк се стъписа и стреснато го изгледа.

— Петнистия орел споменаваше за племето, от което произхожда Джолена. Сега вече знам, че то се нарича Черните крака. Сестра ми се надяваше да намери своя истински баща. Ти си...

— Точно така — отвърна Кафявия лос с гордо вдигната глава и хвана Кърк за ръката. — Сега ще дойдеш с мен. Вече няма място за теб в дома на Петнистия орел. Ще останеш в моята колиба, докато заякнеш, за да отпътуваш с голямото бяло кану в Сейнт Луис.

За момент Кърк остана вцепенен, после се почувства унижен и потърси подкрепа.

— Джолена, помогни ми да разбера всичко това. — Гласът му бе слаб и отчаян. Погледна умоляващо Лунното цвете и протегна ръка към нея. — Лунно цвете, помогни ми...

Индианката пристъпи до Кафявия лос и отправи гневен поглед към Кърк. С това доказа своята преданост към човека, който я прие, след като родителите ѝ я изгониха.

Джолена приближи до баща си и нежно го целуна по бузата. После застана до Петнистия орел и по този начин показа избора си. Сетне заяви:

— Кърк, ние двамата ще се оженим колкото е възможно по-скоро. — Сърцето ѝ се разтуптя, когато видя сълзите в очите на брат си. Отиде до него, прегърна го и прошепна: — Обичам те. Моля те да не ме мразиш. Аз намерих своето истинско място в живота. Поговори за мен с татко. Само ти можеш да го убедиш да ме разбере.

Кърк я погледна със съжаление, мина покрай нея и излезе навън.

Лунното цвете припряно го последва. Кафявия лос приближи до Джолена и я прегърна.

— Дъще, понякога животът се обърква, но после всичко се оправя и утрото идва с усмивки и слънчева светлина — каза той, като я потупваше по гърба. — Ще отида при твоя бял брат и отново ще поговоря с него. Навярно ще разбере, че за теб е най-добре да останеш тук, при твоя истински народ, и да родиш много деца.

Джолена му благодари с поглед и застана до Петнистия орел, който я прегърна. Кафявия лос излезе от колибата с достойнство.

— Трябваше да кажа всичко това на твоя брат — успокои я синът на вожда. — Най-добре е за теб, за него и за този воин, който те обича.

Очите ѝ се насълзиха. Имаше чувството, че тялото ѝ се разтапя в прегръдките му.

— Прегърни ме по-силно — възкликна тя.

Петнистия орел я притисна, сетне отпусна ръце и заяви:

— Време е да тръгвам на лов за бизони. — Наведе се и взе оставените на пода гамаша. — Виждаш ли това?

Джолена избърса сълзите си и кимна. Вече бе забелязала колко гордо ги разглежда той. Бяха красиво избродирани с таралежови бодли и с пера.

— Това са моите ловни гамаша — обясни индианецът. — С тях ми върви. Ще донеса вкъщи много месо за дългата зима.

Джолена си спомни за времето, когато бе намерил бизонския камък.

— Вече не притежавам бизонския камък — призна тя. — Изгубих го заедно с моите дневници и с колекцията пеперуди. Съжалявам, Петнист орел. Ако ти го бях дала, сигурно щеше да удвои шансовете ти за успех по време на лова.

— Благословията на Слънцето ще ме следва през целия ден — прекъсна я любимият ѝ мъж.

Коленичи и отново зарови из вързопите е дрехи. Изправи се с друг костюм от еленова кожа в ръце и го подаде на Джолена. Тя го погледна озадачена. Недоумяваше защо иска от нея да облече мъжки дрехи.

— Ще носиш този костюм, докато ме придружаваш по време на лова. Осъзнах, че е важно да сме заедно. Можеш ли да яздиш?

— Не много добре — отговори тя, все още смаяна от внезапното му решение.

Но колкото повече размишляваше, все по-ясно разбираше мотивите за поведението му.

Всичко бе заради Кърк. Петнистия орел не искаше да я остави при брат ѝ, защото очевидно се страхуваше от него.

— Ще яздиш до мен и ще видиш как ще убия първия бизон — заяви индианецът и подаде дрехите на Джолена. — Бързо се обличай. Слънцето се издига на небето. Скоро ще тръгваме.

Обзе я възторг. Лицето ѝ засия. Облече дрехите и се изсмя, когато видя колко широки са панталоните.

Петнистия орел скоро намери изход. Омота около кръста ѝ въже, вместо колан, отстъпи назад и се усмихна.

— Да тръгваме — каза той и ѝ подаде ръка. — Днес ти предстои да научиш много непознати неща.

Забравила за Кърк, Джолена напусна колибата, ръка за ръка с Петнистия орел. Беше щастлива, че е жива и че е необходима някому.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джолена се чувстваше неловко, яхнала черната кобила, макар че съумяваше да седи изправена на мекото седло. Тя яздеше редом с Петнистия орел, а другите жени бяха на товарните коне или на специални носилки, теглени от конете на съпрузите им.

След приключване на лова тези индианки щяха да разфасоват месото и да го пренесат в селото. Жените, останали вкъщи, не мързелуваха. През целия ден щавеха кожи, сушаха месо, шиеха мокасина и вършеха хиляди други неща.

Като се държеше здраво за юздите и притискаше колене към коня, Джолена се огледа наоколо, за сетен път удивена от резките контрасти в земята на племето Черните крака. Ширналата се прерия бе тучно пасище за бизоните, а по планинските склонове се виждаха овце. Горите бяха пълни с белоопашати елени и лосове. Благоприятно въздействие върху земите на племето оказваха топлите ветрове и зимите тук бяха меки. Днес вятърът бе толкова силен, че Джолена с мъка се удържаше на седлото. Под напора му дрехите ѝ прилепваха към тялото. Косата ѝ се разпиля и бузите ѝ поруменяха.

Внезапно ездачите усетиха силната миризма на бизони и не след дълго ги видяха. Стотици животни с дълги черни бради, с гърбици и с големи тъмни очи, лениво пасяха високата трева.

Петнистия орел дръпна юздите на коня си и вдигна ръка. Това бе мълчалива команда да спрат и другите, с изключение на шамана, който трябваше да подмами бизоните към смъртта.

За последен път Мълниеносни облаци се помоли за сполука по време на лова.

— Чуй ме, Слънце! — монотонно заприпява той, а ехото отвърна. — Чуйте ме, богове на небето! Чуйте ме, богове под водата! Помогнете ни да се върнем у дома с много месо.

Джолена имаше чувството, че никой не диша, докато шаманът се молеше. Той се отдели от другите и се насочи към бизоните.

Животните сякаш усетиха опасността. Някои навиряха късите си опашки, вдигнаха глави и измучаха. Други започнаха да рият с копита земята и да сумтят.

Петнистия орел мълчаливо направи знак на мъжете и жените. Те оставиха конете, носилките и кучетата и се втурнаха към отвесната скала.

Задъхани от умора, се изкачиха на върха, откъдето животните щяха да полетят в пропастта.

Джолена вървеше до Петнистия орел, въоръжен с лък и колчан стрели. Когато се озоваха на върха, всички се скриха зад камъните и храстите.

Тя коленичи до сина на вожда и затаи дъх, докато чакаха шамана. Видяха го след малко да язди коня си и да вика, последван от голяма група бизони.

Скоро животните влязоха в очертанието на триъгълника. Хората се изправиха иззад прикритията си, като крещяха и размахваха дрехите си.

Джолена изпитваше твърде голямо страхопочитание към бизоните, за да последва примера на хората от племето. Животните бяха огромни и страшни, готови да се съпротивляват. Рошавите им гривни често стигаха до земята. Изглеждаха по-свирепи и застрашителни, отколкото бяха в действителност.

За разлика от Джолена, индианците не се уплашиха от животните и скоро бизоните полетяха в пропастта.

Джолена слезе от стръмния склон заедно с другите. Щом достигнаха кошарата, жените и децата се покатериха върху оградата, като с виковете си прогонваха бизоните, които се мъчеха да избягат.

Докаато животните се блъскаха в ограденото пространство, мъжете вдигнаха лъкове те и се приготвиха за стрелба.

Засвистяха стрели. Един след друг бизони те тежко се стоварваха на земята.

Макар и да знаеше, че месото им е необходимо на племето, Джолена бе ужасена от видяното и извърна очи, когато Петнисти орел и другите индианци започнаха да избиват животните. Разфасоването на убитите бизони щеше да стане в кошарата.

Трябваше да почистят всичко и да заровят главите и краката. Скоро щяха да дойдат вълци, лисици, язовци и други малки хищници и

да изядат вътрешностите.

Индианците от племето щяха да се върнат у дома с песни и с много месо за през зимата.

Вятърът се усили. Виеше, свиреше и разпиляваше косата около лицето ѝ. Изведнъж нещо я блъсна и за момент я заслепи.

Джолена протегна ръка и хвана парче хартия, което се носеше из въздуха близо до лицето ѝ. Когато видя какво е, сърцето ѝ се разтуптя.

„Това е страница от моите изгубени дневници“ — прошепна младата жена, загледана в хартията, на която написаното със собствения ѝ почерк бе зацапано, но все още четливо.

Сърцето ѝ сякаш спря да бие, когато още една страница прелетя край нея и се закачи на клона на близкото дърво.

Стоеше вцепенена, невярваща на очите си, и гледаше как вятърът разнася страниците от нейните дневници.

„Господи!“ — помисли тя. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Обърна се и погледна към долината, простираща се между отвесни скали. Злополуката с кервана бе станала на километри оттук, но вятърът бе откъснал страниците на дневниците ѝ и ги поднасяше днес като подарък.

Джолена скоро забрави жените, заети с разфасоването на бизонското месо. Забрави дори Петнистия орел, обикалящ с другите мъже животните, за да се уверят, че са мъртви, преди да ги разсекат. Затича се като обезумяла и започна да събира листовете, които за нея имаха стойността на злато.

Сетне покрай нея прелетя парче картон, на което бе забола много от хванатите пеперуди, и тя се втурна да го улови.

Петнистия орел направи фуния с дланите си и няколко пъти извика името ѝ, но тя не го чу.

Младият мъж праметна лъка си през рамо и се заизкачва по стръмния склон. Бе по-опитен от Джолена в катеренето и я доближи в момента, когато тя се озова на върха и се скри от погледа му.

Твърдо решена да осъществи желанието си, Джолена не забеляза, че Петнистия орел я следва. Не забеляза и бизона, приковал в нея кървясалите си очи. Ноздрите му бяха разширени. Ровеше земята с копито и изкопаваше пръст и корени.

С разтуптяно сърце Джолена коленичи и взе картончето. Най-после бе в ръцете ѝ. Погледна колекцията си и се почувства

съкрушена. Повечето от пеперудите липсваха, от другите бяха останали единствено забодените с карфици тела.

— О, не! — прошепна тя. — Как не можах да осъзная, че нищо не е оцеляло?

— Не мърдай, Джолена — заповяда Петнистия орел, когато се озова зад нея. — Дори не се обръщай, за да видиш какво правя. Възможно е движението ти да изплаши бизона и той да връхлети върху мен, преди да го убия.

Свали лъка от рамото си и закрепил стрела на него.

Гърлото на девойката пресъхна, тялото ѝ се вцепени. Не помръдна, но не заради предупреждението на Петнистия орел, а защото беше така уплашена, че не смееше да диша.

Едва сега дочу пръхтенето на бизона и ударите от ровещото в земята копито.

Усети върху себе си погледа на кървясалите му очи.

Погледна скалата, която бе на една ръка разстояние от нея. Ако животното връхлети, преди Петнистия орел да го убие, двамата с него щяха да се присъединят към останалите индианци в подножието на хълма, ала вече като мъртъвци.

Затвори очи и започна да се моли. Трепна, когато чу свистенето на стрелата. Бизонът строполи на земята. Джолена въздъхна от облекчение. Петнистия орел, нейният любим я бе спасил.

Картончето се изплъзна от ръцете ѝ. Тя се обърна към индианеца, здраво стиснала страниците от своя дневник. Петнистия орел намести лъка на рамото си, приближи до нея и докосна лицето ѝ. В този момент забеляза листовете, които тя притискаше към гърдите си, и картончето с останалите пеперуди.

Погледна я намръщен и дрезгаво попита:

— Защо рискуваш живота си заради тези ненужни неща?

— Заради баща ми в Сейнт Луис — промълви тя. — Ако има спомен от експедицията, по-лесно ще понесе мисълта за това, че ме е изгубил завинаги.

— Ще имат ли тези хартийки някаква стойност за него, ако заради тях загине дъщеря му? — попита Петнистия орел и отдръпна ръката си. Опита се да вземе страниците, но Джолена се обърна с гръб към него и възкликна:

— Моля те, недей! Записките ми са много ценни.

— Трябва да забравиш тази част от живота си, ако ще се приобщиш към нашето племе напомни ѝ той.

Почувствала се виновна, защото го бе разгневила и принудила да рискува, за да я спаси, Джолена се обърна към него и опря бузата си на мускулестата му ръка.

— Скъпи, днес се зарече, че ще убиеш бизон и току-що го направи — прошепна тя. — Ще имаме достатъчно храна.

Индианецът замълча за момент, изгледа я и нареди:

— Хвърли тези ненужни листове. Време е да се научиш да разсичаш бизони.

Усмивката ѝ помръкна. Тя се отдръпна от него и колебливо погледна оцелелите страници от дневника си. Разбираше, че той я принуждава да избира между предишния си и бъдещия си живот.

Измъчваха я противоречиви чувства, но знаеше как да постъпи. Мястото ѝ бе до Петнистия орел и ако трябваше да пожертва някои неща заради бъдещето си с него, щеше да го направи.

Гордо вдигна глава, разтвори ръце и страниците от дневника ѝ отново се разхвърчаха наоколо.

Петнистия орел я прегърна и прошепна:

— Ти си смела жена.

Джолена го изгледа с обожание и промълви:

— Постъпката ми не е продиктувана от смелост, а от обичта към моя съпруг.

Отпусна се в обятията му и усети устните му върху своите.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Празникът по случай успешния лов щеше да започне при изгрев-слънце.

Джолена заспа дълбоко след изморителното пътуване. На сън отново изживя прекрасните мигове, прекарани насаме с Петнистия орел. Сънуваше, че любимият е върху нея и я възбужда както никога досега. Той смучеше зърната ѝ, милваше тялото ѝ, ръцете му се плъзгаха надолу, докато стигнаха до най-чувственото ѝ място. Когато пъхна пръста си в топлия пашкул на нейната женственост, Джолена се задъха, обзета от страст.

Почувства, че движенията му възпламеняват бушуващия в нея огън. Бавно отвори очи и разбра, че не сънува и че удоволствието, което изживява, е действително. Видя прикованите в нея черни очи на Петнистия орел. Той се усмихваше. Тази сутрин успя да я събуди така, както възнамеряваше да прави през бъдещия им съвместен живот. Всяка сутрин щеше да ѝ доказва своята любов.

Не искаше Джолена да съжалява, че е предпочела неговия начин на живот пред този, който бе опознала за своите осемнайсет години.

Щеше да се постарее да компенсира липсата на белия ѝ брат и баща.

С разтуптяно сърце, пламнала от страст, Джолена нежно се усмихна на Петнистия орел. Обви с крака тялото му и го притегли към себе си. Усети колко е възбуден, когато с бедро докосна члена му. Зави ѝ се свят от изгарящото я желание. Прегърна го през врата и доближи устните си до неговите.

Преди да го целуне, той прошепна дрезгаво:

— Хубави ли бяха сънищата ти?

Джолена се засмя и отвърна:

— Никога не са били по-хубави.

Възбудата ѝ се усили, когато той настойчиво я целуна и обхвана гърдите ѝ. Сетне разтвори краката ѝ с коляно. Дъхът на Джолена секна,

когато той я облада и започна ритмичните си тласъци. После плъзна ръцете си под нея, повдигна я и проникна още по-навътре.

Струваше ѝ се, че е минала цяла вечност, откакто за последен път са се любили.

Но нито за миг не бе забравила очарованието, което двамата изживяваха в подобни моменти.

Петнистия орел жадно я целуна, наслаждавайки се на гъвкавото ѝ тяло. Тя стенеше от удоволствие. Това го опияняваше и разпалваше страстта му, която бе сдържал толкова дълго, обливаха го горещи вълни. Причерня му пред очите, когато Джолена плъзна ръце надолу по гърба му.

Умишлено забави своите тласъци. Искаше да се наслади на всеки миг, докато най-накрая се оставеше да бъде завладян от безумието, обхванало го в прегръдките на любимата.

Притисна се към нея, докосна с устни тънката ѝ дълга шия и си помисли, че кожата ѝ е сладка, сякаш е намазана с мед.

Отново я повдигна и я притисна плътно до себе си, а тласъците му станаха енергични и по-бързи.

Джолена се задъха, цялата пламна, зави ѝ се свят. Обзе я дива страст. Впи устни в неговите, докато тялото ѝ се извиваше и тръпнеше. Милиони малки огънове сякаш лумнаха в нея в сублимния момент.

Петнистия орел също имаше усещането, че тялото му е като нажежено желязо — топлината се съсредоточаваше в слабините и плъзваше нагоре. Когато изпита върховното удоволствие, от гърлото му се изтръгна вик.

Притисна Джолена по-силно, тялото му потръпна и семето му се изля в нейната утроба.

Все още прегърнати, изтощени от изживяното удоволствие, те отново се целунаха, този път нежно, без настойчивост.

След това легнаха един до друг.

Джолена се отпусна по гръб, лицето ѝ бе пламнало, сърцето ѝ още не можеше да се успокои.

Петнистия орел лежеше със затворени очи, все още в плен на изживяното.

— Жено моя, искам да знам дали действителността съвпада с онова, което преживя на сън? — попита той и докосна гърдите ѝ. — По-добре ли беше да сънуваш, вместо да го правиш?

Джолена се обърна към него прокара пръст по устните му и промълви.

— И сънищата ми, и действително преживяното с теб е чудесно. — Застана на колене и обсипа с целувки цялото му тяло. — Но, скъпи, ти си способен на повече, отколкото мога да си представя. Е, какво ще кажеш? Искаш ли да те оставя да заспиш и да копнееш за мен в сънищата си? Или предпочиташ да отвориш очи и да видиш какво ще направя?

Стори му се, че гласът ѝ по-дрезгав от друг път. Отвори очи и я погледна, после обезумял си пое дъх, когато тя докосна с устни отпуснатия му член и отново го събуди за живот.

Продължи да го задоволява така още няколко секунди, сетне Петнистия орел я обърна по гръб и отново я облада, като този път двамата бързо достигнаха върховния момент. Изведнъж дочуха навън ритмичното биене на барабани, песен на жени и детски смях, бързо се отдръпнаха един от друг. През димния отвор на колибата проникна миризмата на храна, приготвяна на огньовете.

— Хората от селото са станали и празникът ще започне скоро — каза Петнистия орел и подаде ръка на Джолена, за да ѝ помогне да се изправи. — Да се облечем с най-хубавите си дрехи и да се присъединим към другите. Ще има песни и танци, ще се разказват приказки. За този ден ще си спомнят всички, когато стоят край огъня през дългата зима.

— Толкова се радвам, че ловът на бизони беше успешен — промълви Джолена, докато навличаше роклята от еленова кожа. Обърна се с гръб към Петнистия орел, за да срещне и да сплете косата ѝ.

— Да, денят бе добър — отговори той и се залови с плитката ѝ, но очевидно мислеше за друго. — Индианците от племето Черните крака ядат много месо. Въпреки че убиваме много дивеч, все пак не можем без бизоните. От тях се снабдяваме с всичко необходимо — храна, облекло, подслон. Докато има бизони, ще живеем добре.

След като Петнистия орел сплете косата ѝ, Джолена му подаде красива огърлица от мъниста, която той закачи на шията ѝ. Обърна се към него и го огледа. Бе красив в кожените дрехи с ресни. Спомни си как се смая, когато го видя за пръв път, сякаш бе излязъл от сънищата ѝ.

— Ще отидем ли при хората навън? — тихо попита тя. Не бе виждала Кърк, откакто гневно напусна колибата на Петнистия орел. Знаеше, че за него се грижат добре, и това ѝ бе достатъчно, за да не се тревожи излишно за брат си. Но днес щеше да го види отново.

— Замисли се за нещо — каза Петнистия орел и думите му я изтръгнаха от нейната унесеност.

— Да, така е — мълчаливо отговори младата жена и го погледна в очите. — Мислех си за Кърк и за Лунното цвете. Навярно ще ги видим днес, по време на празника.

— И ще ти бъде неприятно да видиш белия си брат? — попита индианецът, като я гледаше изпитателно, сякаш искаше да прочете мислите ѝ.

— Не, скъпи, лъжеш се. Просто не знам какво да очаквам от него, когато разбере, че живея в колибата ти. Може да те оскърби. Моля те, не се обиждай от думите му. Това е реакция на брат, който се страхува, че ще изгуби своята сестра. Един ден ще ни разбере и ще ни пожелае щастие.

Петнистия орел не отговори. Прегърна през кръста и я изведе от колибата. Бавно тръгнаха през селото, докато наблюдавах, веселбата.

Младият индианец бе изпълнен с гордост. Всички в селото бяха толкова щастливи в ден като този. Навсякъде се чуваше думкане на барабани и песни, хората танцуваха.

— Во-ка-жит! Слушай! — викаха те. — Слушай! Мах-кеу-и-кетум-ок-аху ах-жит кетул на-тгук си-пим. Трябва да се веселиш! Влез моята колиба с твоите приятели.

Един мъж лежеше по гръб върху одеялото пред своя дом и пееше и удряше барабан. Не далеч от него група младежи демонстрираха лъжливия боен танц. Жените бяха облечени в най-красивите си рокли, а мъжете — в най-ефектните си костюми с ресни.

Когато слънцето се вдигна високо в небето, хората се събраха около общия огън, за да танцуват.

Мъжете застанаха от едната страна, жените — от другата. Всички запяха под акомпанимента на барабаните и затанцуваха. Жените бяха необикновено грациозни.

След това мълчаливо отстъпиха място на група мъже, които носеха маски, изобразяващи животински глави, а телата им бяха боядисани в ярки цветове. След като свърши техният танц, хората

насядаха върху одеяла край огъня и се заслушаха в разказите на възрастен индианец. Той обясняваше живота на младите и ги поучаваше.

Старият човек говореше твърде сериозно и така се вживяваше в своя разказ, че трепереше от възбуда. Хората очаровани слушаха разкази за древните богове и за течните чудни дела.

След това започнаха игрите.

Петнистия орел се присъедини към група мъже. Джолена го последва. Тихо се засмя, като видя колко е нетърпелив да предизвика своите връстници. Той я дръпна настрана. Другите мъже образуваха кръг и се смееха помежду си, докато се подготвяха за забавлението.

— Наблюдавай ме, докато участвам в играта, наречена „ръце“ — усмихна се Петнистия орел. — Предупреждавам те, че залозите понякога са много големи — два, три коня, дори повече. Някои са изгубвали всичко, което имат, дори дрехите на гърба си.

Той се отдалечи и се присъедини към събралите се дузина мъже. Воините се разделиха на две групи по шест души и застанаха един срещу друг. Около Джолена се натрупаха жени, деца и старци, за да наблюдават. Мъжете се обзалагаха един срещу друг. Басираха се на коне, мокасина, ленти за глава, стрели и лъкове с голяма стойност.

Джолена се усмихна, щом чу облога на Петнистия орел. Той предлагаше перо от орел срещу лента за глава.

Използваха се две малки продълговати кости, на едната, от които имаше черен пръстен. Единият мъж вземаше костите и така майсторски движеше ръцете си и сменяше местата на предметите, че човекът от противниковия отбор да не разбере в коя ръка е белязаната кост.

Джолена се изненада, когато в това развлечение позна играта „Копче, конче у кого е кончето?“, с която се забавляваше със своите приятели в Сейнт Луис.

Наблюдаваше я с удоволствие — та нали я бе играла толкова често! Гледаше ръцете на участниците и слушаше различни облози. Точките се отбелязваха с клечки. Групата, събрала десет, печелеше и вземаше залозите.

Играеха под звуците на странна, тайнствена мелодия, напявана от стар воин. В началото бе едва доловим шепот, сякаш подухваше

ветрец. Постепенно мелодията се усили и стигна до кресчендо, заглъхна, сетне всичко се повтори отначало.

Мъжът, криещ костите, поклащаше тялото и ръцете си в такт с мелодията и правеше всевъзможни сложни, грациозни движения, за да обърка противниците си.

Така се забавляваха доста време.

Джолена бе горда, когато Петнистия орел спечели много награди. Най-ценната от тях — седефена гривна с преливащи се цветове на дъгата — той сложи на дясната ѝ ръка.

Тъкмо се смееха и приближаваха към големия огън, от който се носеше приятна миризма на печено месо, когато изведнъж съзряха Кърк. Той намръщен се приближи, хвана Джолена за ръката и я отведе настрани.

Спряха под сянката на една колиба и Кърк я обърна с лице към себе си.

— Сестричке, достатъчно съм силен, за да пътувам. Ако трябва да падна на колене, за да тръгнеш с мен, ще го направя.

— Моля те, недей — промълви Джолена с наведени очи. — Вече съм решила, Кърк. Надявах се един ден да разбереш защо постъпвам така.

— Заради любовта си към Петнистия орел? — попита той и повдигна брадичката ѝ така, че очите им се срещнаха.

— Да, и към моя народ — отговори младата жена. Забеляза през рамото на Кърк, че Петнистия орел се приближава към тях.

— Сега разбирам защо си се влюбила в този красив воин — каза младежът и отпусна ръце. — Мен също ме замая една индианка. Бих обикнал Лунното цвете, но не и при условията да пренебрегна семейството, в което съм отгледан и възпитан.

— Прави каквото искаш, но ме остави на мира — тъжно въздъхна Джолена. — Никога няма да променя своето решение.

Кърк се намръщи.

— Така си и мислех — отговори той и тревожно погледна към Петнистия орел, който покровителствено прегърна Джолена. Сетне кимна на Лунното цвете. Тя се приближи и се усмихна стеснително. Кърк я хвана през кръста и гордо заяви:

— Лунното цвете ще замине с мен за Сейнт Луис. Тя обеща да се омъжи за мен.

Сърцето на Джолена сякаш спря да бие, стори ѝ се, че го сграбчва ледена ръка. Погледна втренчено Лунното цвете, смаяна от внезапното решение на брат си.

Разбираше защо индианката е нетърпелива да напусне своето село, трябваше да скрие своята бременност.

Но дали Кърк знаеше за това?

Навярно не. Той не бе човек, който би допуснал съпругата му да има дете от друг мъж, и то индианец.

Джолена искаше да му каже истината, но нещо в нея, което се възмущаваше от отношението му към нейното племе, я възпря да го предупреди за измамата.

Подаде ръка на брат си усмихната.

— Надявам се и двамата да бъдете щастливи.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Джолена трепереше от студения утринен вятър, докато гледаше как Кърк се стяга да тръгне към форт Чене. Имаше известие, че речният параход ще спре там. Кърк разполагаше с ограничено време да стигне до форта.

Намръщи се, когато видя как брат ѝ помогна на Лунното цвете да се качи на седлото, след което и той се метна на взетия назаем кон. Извърна се към Петнистия орел, неволно му се усмихна и промълви:

— Радвам се, че ще бъдеш с воините, придружаващи брат ми до форт Чене. Разбирам защо не искаш да дойда с теб. Бързо се връщай, мили. Нощите стават все по-хладни. Когато не си до мен, леглото е студено.

— Добре, че разбираш защо трябва да останеш тук — отговори той. Повдигна брадичката ѝ така, че нейните устни бяха съвсем близо до неговите. — Трудно ще ти е да се сбогуваш с брат си, когато отново се озовеш сред белите хора във форта. По-добре е да не се изкушаваш.

— Скъпи, знам, че е безполезно да споря с теб по този въпрос, и няма да го направя. Ще остана с моите близки и ще науча повече за живота им, докато те чакам да се върнеш при мен.

— Ще бъдем разделени само една нощ. — Той леко я целуна по устните, без да се съобразява, че Кърк ги гледа, след което продължи шепнешком: — И ако ти е студено под завивките, припомни си моментите, когато се любехме. Няма ли това да те стопли, жено?

— Едва ли — отвърна тя усмихната. — Най-добре ще е да мисля за друго, когато не си при мен. Спомените ще ме накарат още по-силно да закопнея за теб.

— Навярно раздялата ще се отрази добре и на двама ни — каза индианецът с дяволита усмивка. Наведе се към нея, за да е сигурен, че това, което ще ѝ каже няма да бъде чуто от никого, най-малко от Кърк: — Чакането ще засили удоволствието. Когато се видим, ще се любим така, сякаш ни е за пръв път.

— Сърцето ми ще отброява минутите до твоето завръщане — отвърна тя и го целуна. После се приближи до брат си.

— Кърк, надявам се, че не ми се сърдиш. Моля те, направи всичко възможно татко да ме разбере. Точно той би трябвало да ми влезе в положението. Отнел ме е от моите истински роднини в продължение на осемнайсет години, считал ме е за дъщеря. Ще бъда с истинския си баща много по-малко време, защото е стар и не му остава да живее дълго.

Кърк не отговори. Мълчание между тях стана тягостно. Той протегна ръка и докосна бузата ѝ.

— Сестричке, не ти се сърдя. Ако толкова дълго бях лишен от своите близки и аз щях да постъпя така. Сигурен съм. Бъди щастлива, скъпа. Това е по-важно сега. Дано си щастлива, след като реши да живееш с хората от твоето племе. Имаш... моята благословия.

Джолена осъзнаваше, че думите му са неискрени, но му беше благодарна, че на раздяла съумя да прикрие истинските си чувства.

— Благодаря ти, Кърк. — Джолена сподави риданието си. Погледна Лунното цвете ѝ потръпна при мисълта, че тази индианка го мами. Все пак не посмя да го предупреди. Кърк вече бе мъж и трябваше да взема решенията си сам.

Петнистия орел яхна коня си, приближи се до тях и рече:

— Бели братко, време е да тръгваме. — Сетне се обърна към Джолена: — Ще се върна, когато слънцето утре достигне най-високата точка в небето.

— Моля те, внимавай — прошепна тя, като неспокойно свиваше и разпускате пръсти.

Петнистия орел кимна и побърза да настигне другите воители.

Кърк и Джолена няколко мига се гледаха втренчено. След това той заби пети в хълбоците на коня и се отдалечи. Лунното цвете покорно яздеше редом с него.

Джолена ги проследи с поглед, докато се превърнаха в две точки на хоризонта. Обърна се и огледа селото.

Слънцето изгряваше. В тихата утрин тънки струйки дим се извиваха от отворите на индианските колиби. Жените носеха вода и дърва или приготвяха закуска. На брега на реката някои вече копаеха червена глина, която използваша за боядисване.

Мъжете излизаха навън и се отправяха към реката, следвани от децата. Носеха на ръце тези, които още не бяха проходили. Отиваха на брега, сваляха одеждите си и се гмуркаха в студената вода.

Джолена знаеше, че зиме и лете, в буря и в пек, ежедневно вършеха това. От малки ги учеха, че така ще станат здрави и жилави и по-лесно ще понасят студа, когато ловуват в прерията.

Тъй като вече бе закусила с Петнистия орел, Джолена възнамеряваше да свърши много неща, за да мине по-лесно дългият самотен ден без него.

Щом жените излязоха от жилищата си и се заеха с ежедневната си работа, Джолена се присъедини към тях. Слушаше напътствията им и се учеше да прави всичко както трябва. Този ден те приготвиха храна от изсушено месо. Прясното бе вече нарязано на дебели късове и окачено да съхне на слънце.

Сланината от гърба на животните също се сушеше и се консумираше заедно с месото, както Джолена като малка ядеше хляба с масло.

Освен това направиха питки от сушено месо, като за целта избраха най-крехките парчета. Хвърлиха ги в жаравата от два големи огъня и ги обърнаха от всички страни, като внимаваха да не се препекат.

Най-напред използваха единия огън и когато при печенето се вдигна пушек, който би предал горчив вкус на месото, побързаха да го прехвърлят върху друг огън, докато първият се разгори отново.

Обвиха готовото месо със сурова кожа и започнаха да го удрят с пръчки. Лесно го раздробиха на парчета, защото бе крехко.

Междувременно стопиха лойта в голям котел и приготвиха кори за питките, които бяха изработени от кожа и побираха четири-пет килограма.

Изсипаха раздробеното месо и мазнината в мех и започнаха да бъркат с пръчка. Сетне натъпкаха сместа в кожените торби толкова плътно, че вътре да не остане въздух.

След това зашиха отворите им. Сложиха ги на земята и жените скочиха върху тях и ги затъпкаха с крака, за да ги уплътнят още по здраво.

Показаха на Джолена как да направи по-фини питки от най-качественото бизонско месо, смесено с костен мозък. Към основните

съставки се прибавяха сушени къпини и диви череши и така се приготвяше вкусна и изключително питателна храна.

Увлечена в работа, денят ѝ мина неусетно. Капнала от умора, младата жена влезе в колибата на Петнистия орел грабна кърпа и тръгна към реката. Стигна до брега и като се увери, че наоколо няма никой, свали дрехите си и се гмурна във водата.

Дълго плува, за да се измори още повече и да заспи, без да мисли непрестанно как ще прекара нощта без Петнистия орел. Чувстваше се неловко, когато оставаше сама с хората от племето.

Но така щеше да провери дали е постъпила правилно, като реши да заживее при индианците Черните крака.

Стъпи на дъното и отметна главата си така, че косата ѝ се понесе по течението. Гледаше звездите, които постепенно се появяваха на тъмно кадифеното небе, и тънкия сребрист сърп на луната.

Подухваше студен вятър. Джолена потръпна и заплува към брега. Тъкмо възнамеряваше да излезе от водата, когато видя, че някой стои в мрака и я наблюдава. Дъхът ѝ спря.

Потопи се до шия във водата и напрегнато се взря в човека на брега, сетне извика:

— Кой е там? Покажи се, който и да си.

Кафявия лос пристъпи напред. Наведе се и взе кърпата, после я подаде на Джолена, като промълви:

— Аз съм, баща ти. Не те намерих в колибата на Петнистия орел и се уплаших, да не би да си постъпила неразумно и да си дошла да се къпеш сама. Виждам, че съм бил прав. Дъще, знаеш ли какви неприятности можеше да си навлечеш с подобна постъпка?

Джолена облекчено въздъхна. Едва сега осъзна, че не биваше да идва на реката сама и то през нощта. Вместо баща ѝ, някой друг можеше да я наблюдава, докато излизаше от водата.

— Бях твърде неспокойна да остана сама — отвърна тя. Взе кърпата, излезе от водата и се загърна.

— Не помисли ли, че и аз съм самотен? — попита Кафявия лос. Гласът му бе тъжен и отпаднал. — Можеше да дойдеш и да стоплиш сърцето ми с присъствието си, вместо да бродиш в нощта.

— Съжалявам — измърмори младата жена. — Не се съобразих, татко. Действително трябваше да прекарам вечерта с теб. Ще дойда сега, ако нямаш нищо против.

Тя се засрами от егоизма си. Мислеше само за себе си и за своята самота, без да осъзнае, че баща ѝ се е почувствал изоставен. Та нали самата тя отиде да живее в колибата на Петнистия орел. Лунното цвете също го остави набързо, след като той така щедро отвори сърцето си за нея и я покани да остане в дома му.

— Колибата ми е на твое разположение винаги щом пожелаеш, особено тази нощ.

След като Джолена се изсуши, Кафявия лос събра дрехите ѝ и ги подаде. Тя застана зад едно дърво и се облече. Почувства се по-добре. Заедно отидоха в неговия дом, ядоха супа, смяха се и говориха.

Внезапно дочуха някакъв шум пред колибата. И двамата погледнаха към входа.

Ахнаха от изумление, когато на прага се появи Лунното цвете с наведени очи.

Зад нея се показва Петнистия орел. Джолена се завтече към него, без да отделя очи от момичето. Кафявия лос бавно приближи до Лунното цвете, прегърна я и я въведе в своето жилище.

— Защо се връщаш? — попита той, без да пуска ръката ѝ.

Индианката нерешително го погледа и по страните ѝ потекоха сълзи.

— Не можеш да постъпя иначе. Обичах го твърде много, за да го мамя. Аз... казах му за детето. Той отвърна очи от мен и не ме погледна повече. Кърк ме пропъди от живота си.

Джолена не знаеше какво да мисли за брат си и за постъпката му, но бе сигурна, че се възхищава от смелостта и от честността на Лунното цвете.

Още когато се запозна с нея, си каза, че не е способна да измами.

И се оказа права!

Съзнаваше, че Лунното цвете е съсипана. Заплака и я прегърна. Девойката се притисна към нея и зариде.

— Съжалявам — прошепна Джолена. — Съжалявам, че брат ми не е пожелал да те приеме с детето. Разбирам как се чувстваш и искам да бъда твоя приятелка.

Петнистия орел наблюдаваше вълнуващата сцена със сърце, преливащо от обич към Джолена. Приближи до двете жени и ги прегърна.

Лунното цвете остана притихнала в обятията на своите приятели няколко мига, след което приближи до Кафявия лос и го погледна смирено.

— Ще ме приемеш ли в своя дом? — попита тя с пресекващ от възмущение глас.

— Дотогава, докато пожелаеш — отговори Кафявия лос и я прегърна. — Моя малка принцесо, ти и твоето дете ще ме направите щастлив. Ще се отрази добре на стар човек като мен.

Джолена и Петнистия орел излязоха на пръсти от колибата. Щом се озоваха навън, той я прегърна, целуна я страстно и я понесе към своя дом.

— А Кърк? Ужасно ли се държа с Лунното цвете? — попита Джолена, приковала поглед в него.

— Нищо не продума, след като тя му каза истината. Само се метна на коня си и се отдалечи. Аз реших да я доведа, а другите воители продължиха с брат ти.

Джолена въздъхна и промълви:

— Е, поне истината е излязла наяве. Ако Лунното цвете беше изчакала, положението щеше да стане трагично за тях двамата и за детето.

Петнистия орел я вдигна на ръце, занесе я в своята колиба и я сложи върху застланите до огъня кожи. Набързо се съблякоха.

Той започна да я целува от гърдите и продължи надолу, като попита между целувките:

— Кой се нуждае от одеяло тази вечер.

Наслаждаваше се на нейното тяло с устни и език. После легна върху нея върху нея и я обляда. Вдигна ръцете ѝ над главата и пламенно я целуна по устата.

Джолена усети, че възбудата и нараства. Тя обгърна с крака Петнистия орел, за да му позволи да проникне по-дълбоко в нея. После пламенно прошепна:

— Толкова те обичам!

Петнистия орел ухапа зърното ѝ и го обгърна с език. Младата жена се задъха от удоволствие.

Индианецът започна да милва всяко чувствително място от тялото ѝ, а Джолена отметна глава и потръпна.

Двамата едновременно достигнаха върховния момент на блаженството.

Дълго останаха притиснати един до друг.

След известно време Петнистия орел и погледна усмихнат и заяви:

— Утре ще разбереш какво трябва да знае една жена от нашето племе, преди да стане съпруга.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Петнистия орел мълчаливо закусваше, а Джолена изгаряше от нетърпение да научи повече подробности за брачната церемония.

Толкова се вълнуваше! Най-после животът ѝ ставаше приятен и спокоен, нормален. От все сърце желаше да направи всичко както трябва по време на венчалния обред.

Докато се хранеше с неохота, тя изпод око поглеждаше към него, но не смееше да го обезпокои в размислите му. Любимият ѝ бе необщителен точно сега.

Стресна се, когато Петнистия орел отмести чинията си, стана и безмълвно се отправи към вратата.

Искаше ѝ се да се спусне към него, но се въздържа.

Когато той излезе от колибата, Джолена скочи на крака, отиде до входа и предпазливо отметна платнището. Наблюдаваше със затаен дъх как любимият ѝ мина през селото и влезе в дома на баща ѝ.

— Защо отиде там без мен? — прошепна тя. Заболя я, че тази сутрин той не я бе поканил да го придружи.

Изненада се, когато Лунното цвете излезе от колибата на Кафявия лос и тръгна към дома на Петнистия орел. Щом влезе при нея, Джолена сърдечно я прегърна, хвана я за ръка и я поведе към меките постели край огъня.

— Знам, че трябва да ти предложи храна, но нямам търпение да те попитам за странното поведение на Петнистия орел и най-напред да го обсъдя с теб — припряно каза тя.

Коленичи и погледна Лунното цвете, която спокойно си седеше, а очите ѝ блестяха дяволито.

— Е? — подкани я Джолена. — Защо Петнистия орел е в дома на баща ми? Нищо не ми каза — просто излезе и отиде право там.

— Ти май действително не знаеш за нашия обичай? — попита Лунното цвете и се засмя, прикривайки усмивката си с ръка, докато наблюдаваше разтревожената Джолена. — Не знаеш ли какво прави един воин, когато иска ръката на жена от племето Черните крака?

Сърцето ѝ неспокойно заби. Почувства, че се изчервява.

— За... това ли той отиде в дома на баща ми? — промълви тя. — Заради нашата женитба?

— Да. И тъй като нямаш майка, аз ще заема нейното място.

— Ти? — изненадано попита Джолена. — Ти ще направиш това за мен?

— Не само заради теб, но и заради Кафявия лос — тихо каза Лунното цвете. — Така ще мога да благодаря и на двама ви за проявената доброта.

Внезапно Джолена изпита угризения, че за известно време се бе съмнявала в честността на момичето. Но твърде развълнувана от онова, което ѝ предстоеше, реши да не мисли. Чувстваше се чудесно. Най-последно щеше да се осъществи мечтата ѝ да се омъжи за любимия човек. Вече не се съмняваше, че решението ѝ да остане в индианското село е правилно.

Всичко изглеждаше толкова прекрасно. Бъдещето бе многообещаващо. Чувстваше се щастлива.

Заслуша се внимателното в думите на Лунното цвете, която ѝ обясняваше какво да направи, за да се приготви за сватбата в утрешния ден.

— Първо трябва да се преместиш в дома на баща си — говореше тя, скръстила ръце на гърдите си.

Джолена се изчерви. Надяваше се никой да не смята за неприличен факта, че прекарва нощите си с Петнистия орел.

Със сигурност любимият ѝ не би я насърчил да постъпва така, ако това би накърнило репутацията ѝ пред неговите близки. Самата тя не се притесняваше, защото дълбоко в себе си бе уверена, че вече щяха да са женени, ако нямаше толкова много пречки.

В сърцето, в душата и в съзнанието си се чувстваше негова съпруга!

Церемонията само щеше да узакони връзката им.

— С нетърпение очаквам да прекарам този предсватбен ден с моя баща — най-последно каза тя.

— Докато си там, трябва да избереш най-хубавото месо от запасите — тихо продължи Лунното цвете. — Ще сготвиш всичко колкото можеш по-добре, а след това заедно ще отидем в колибата на Петнистия орел и ти ще сложиш ястията пред него. Когато бъдещият

ти съпруг се нахрани, ще вземем празните чинии и ще се върнем в бащиния ти дом. Всеки, който те види, че носиш в покрит съд храна на Петнистия орел, ще разбере, че ще се жените.

— Какво още трябва да направя? — нетърпеливо попита Джолена. Изпитваше трепетно вълнение, като говореше за сватбата си с Петнистия орел. Женитбата ставаше толкова реална! Нищо нямаше да ги спре сега. Само да минат днешният ден и нощта.

Бе твърде възбудена, за да седи спокойно, а трябваше да изслуша наставленията на Лунното цвете. Това бяха най-важните уроци в живота ѝ на индианка от племето Черните крака.

— Ако майка ти беше жива, щеше да направи за теб нова шатра — съчувствено промълви Лунното цвете. Спомни си разказа на своята майка за Сладката гълъбица, умряла при раждането на детето, което после изчезнало безследно. Сякаш по чудо, сега пред Лунното цвете седеше това дете, пораснало и станало жена.

Колко хубаво щеше да бъде, ако Сладката гълъбица бе доживяла да види красивата и ласкава Джолена и нейния жених! Никоя майка нямаше да е по-горда от нея. Положително би направила колибата за младоженката с огромно желание.

— След като е мъртва, кой ще ми направи шатра?

— Преди много дни баща ти помоли една от жените в селото — усмихнато обясни Лунното цвете. — Ще бъде хубава и ще се гордееш с нея, когато я разпънеш наред селото, за да се вижда отдалеч. Баща ти също трябва да я хареса, защото там ще остави своята зестра.

— Баща ми ще остави... моята зестра? — учудено попита Джолена. — Каква ли ще е?

— Лунно цвете не трябва да казва — засмя се момичето.

Петнистия орел седеше до огъня срещу Кафявия лос и наблюдаваше през пламъците своя бъдещ тъст. Чувстваше се смирен в присъствието на този благороден и достоен старец.

Кафявия лос стана, донесе красиво нашарената си лула с дълга дръжка и я подаде на младия индианец, за да пуши заедно с него.

Почака, докато бъдещият му зет изкара дима през устата си, взе обратно лулата и отново седна пред огъня срещу него. Седна със скръстени крака, остави лулата настрана и попита:

— Дошъл си да говориш за дъщеря ми, нали?

— Да, така е — кимна Петнистия орел.

— Времето е подходящо за женитба — усмихна се Кафявия лос.

— Ти ще бъдеш добър зет. Давам ти с радост дъщеря си, макар че почти не я познавам. Надявам се да не ме разделиш от нея и да бъда първият, когото ще уведомите, че в утробата ѝ расте дете. Искан ми се, щом внучето се роди, веднага след тебе да го взема в прегръдките си. — Кафявия лос сведе поглед, за да не види Петнистия орел мъката в очите му. В такъв момент не можеше да не мисли за своя син. — В своя живот този стар мъж се е радвал само на едно дете, което е притиснал към гърдите си — продължи той. — И синът си отиде от мен така, както Джолена, когато я откраднаха бледоликите. — Той замълча, втренчи се в младия мъж, сетне продължи: — Копнея отново да държа дете до сърцето си. Създай дете, Петнист орел, за да може този старец няколко лета да го гледа как расте, а после спокойно да се отпрати към своите праотци на Пясъчните възвишения.

— Скоро ще имаш много внуци — усмихнат отговори Петнистия орел. — Жена ми, твоята дъщеря, ще роди красиви дъщери и смели, силни синове. Ще се гордееш с тях и неизменно ще присъстваш в нашия живот, защото сме едно семейство. Децата ми ще са щастливи със своя дядо, Кафявия лос!

Очите на стареца засияха. Той се приведе към Петнистия орел и каза:

— Джолена скоро ще издигне своята шатра в средата на селото. Там ще оставя нейната зестра. Надявам се, че това, което съм избрал, ще бъде достатъчно, за да покажа уважението си към съпруга на дъщеря ми.

— Достатъчно ми е да се ожения за нея — тихо рече младият мъж. Стана, заобиколи огъня и прегърна изправилния се на крака старец, сетне се засмя: — Ще бъде хубаво да си имам двама бащи. Страхувам се, че дните на родния ми баща са преброени. Той може и да не види своето първо внуче, а това ме натъжава.

— Не се измъчвай, преди да се случи и да си принуден да се примириш — посъветва го Кафявия лос. — Цени времето, прекарано с него сега, за да не бъдеш после угнетен от загубата.

— Така и ще направя — отговори Петнистия орел и стана, за да си върви. Когато отметна платнището на входа, се сблъска със своята

любима.

Джолена се изчерви и наведе очи. Чувстваше се неловко от това, което ставаше между нея и Петнистия орел. Срамуваше се истински за пръв път в живота си. Разминаха се мълчаливо, тя влезе в колибата и усмихнато заяви на Лунното цвете:

— Толкова е забавно! Чувствам се по-скоро като дете, не като жена, която се готви да се омъжи. Всичко изглежда тайнствено и някак си особено.

— Колко е хубаво да виждам, че очите ти блестят, и да долавям възбудата в твоя глас — каза Кафявия лос, приближи се до нея и я взе в обятията си. — Дъще, знаеш ли колко хубаво е да те държа в прегръдките си? Толкова дълго бях лишен от това!

— И на мене ми е приятно, когато ме прегръщаш — промълви тя и се сгуши в него. — Ти си точно такъв, какъвто бих искала да е моят баща.

— Това са подаръци за теб от мен и от твоята майка — каза той тихо. Погледна към Джолена и ѝ кимна да приближи до сандъка. — Ела и ги виж. Твои са. Облечи ги в деня на сватбата си.

Младата жена бе нетърпелива да узнае какво има в сандъка. С разтуптяно сърце се отпусна върху кожата до Кафявия лос. Очите ѝ бяха приковани в капака на сандъка, докато старецът го вдигна с треперещи ръце.

Смая се, когато видя красивите дрехи, грижливо подредени в него. Светлината от огъня се отрази в разноцветните мъниста, камбанки и месинговите кончета, украсяващи чифт гамаши. Когато Кафявия лос ги взе и ги постави в скута ѝ, тя забеляза, че са изработени от еленова кожа, с много ресни и богато украсени.

Внимателно ги опипа и въздъхна, удивена от изключително меката кожа. Погледът ѝ бе привлечен от красивата индианска рокля, която баща ѝ бавно извади от сандъка. Беше от кожа на антилопа, бяла като сняг, обшита най-малко с триста украшения, изработени от зъби на лос.

Кафявия лос отново сложи дрехата в скута ѝ и за трети път бръкна в сандъка.

Извади тънка завивка от добре ощавена еленова кожа, сетне чифт красиви черни мокасини от същата кожа, избродирани с таралежови бодли.

— Майка ти беше с тези дрехи в деня на нашата сватба — промълви той и нежно погали дългата разпусната коса на Джолена. — Досега не вярвах, че ще видя друга жена, красива като нея, ала съм се излъгал. Знай, че майка ти ще гледа от небето лъчезарната булка на Петнистия орел. Тя също като мен ще благослови тази женитба.

Джолена не знаеше какво да каже. От очите ѝ бликнаха сълзи. Чувстваше се едновременно щастлива и тъжна. Сватбените дрехи създаваха у нея усещането, че майка ѝ е наблизо, но същевременно я караха още по-осезаемо да чувства, че Сладката гълъбица никога няма да разбере за щастieto на своята дъщеря.

В този момент разбра колко е оцетена от съдбата. Беше лишена от майка си, преди да познае нейната ласка, нейната целувка и благословия, и преди да засуче от гърдите ѝ.

Извърна очи от Кафявия лос, като се опитваше да спре бликналите в очите ѝ сълзи.

Сега трябваше да мисли само за хубави неща, не за миналото, върху което нямаше власт!

Когато сълзите ѝ пресъхнаха, тя се обърна усмихната към баща си и тихо каза:

— Много ми харесват. Благодаря ти, татко, че ми позволяваш да облека сватбените дрехи на мама. Ще ги нося с гордост и обич.

Отвън някой тихо извика Кафявия лос. Той се изправи усмихнат и тръгна към входа на колибата си. Преди да излезе, кимна на Лунното цвете:

— Вземи дрехите от Джолена, за да може тя да приеме подаръка, който Куцата е приготвила. Остави одеждите и иди с дъщеря ми. Помогни ѝ да направи своята шатра, защото тя все още не знае как.

Старецът се обърна към Джолена и продължи:

— Дъще, ела да видиш какво ти е донесла Куцата.

Лунното цвете се приближи до Джолена и внимателно взе дрехите от ръцете ѝ. Усмихна ѝ се, когато тя стана и излезе навън.

Там Джолена видя възрастна жена с дълга до кръста побеляла коса и набръчкано лице, която носеше огромна кожа, украсена с рисунки.

— Това е за дъщерята на Кафявия лос — каза Куцата и ѝ се усмихна с беззъбата си уста. — Стълбовете за шатрата, задните стойки

и кожите на вътрешната обшивка са на мястото, където ще бъде издигната.

Джолена пристъпи към старината и пое товара ѝ, сетне промълви:

— Много ти благодаря, че замествах моята майка. Никога няма да го забравя.

Куцата кимна, смирено наведе тава, след което отново погледна Кафявия лос, сложил ръка на рамото ѝ.

— С радост направих това за твоята дъщеря — каза тя. — За мен бе чест, че точно аз бях избрана. Благодаря ти, Кафяв лос. Сякаш се подмладих и правех шатрата за своя съпруг.

Кафявия лос я прегърна и заяви:

— Ти винаги ще бъдеш млада по дух, както и в моите очи.

Жената си тръгна, като силно накуцваше.

Лунното цвете приближи до Джолена и ѝ помогна да се освободи от товара, после се усмихна и предложи:

— Да вървим да издигнем шатрата, за да поставят зестрата в нея.

Джолена се учуди. Все още не знаеше какво имат предвид, като говорят за зестра.

— Да, хайде да вървим — подкани тя Лунното цвете и двете тромаво понесоха кожата, като се препъваха по отъпканата селска пътека.

Кафявия лос ги проследи с поглед, усмихна се и скръсти ръце на гърдите си.

Петнистия орел видя от своята колиба как Джолена и Лунното цвете отидоха в средата на селото и започнаха да издигат шатрата.

Погледът му се прехвърли към Кафявия лос. Чудеше се каква ли ще бъде зестрата на Джолена. Искеше му се да изпрати в дома на своя тъст два пъти повече подаръци от неговите.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Джолена се опита да заспи, но разбра, че е невъзможно. През цялата нощ заедно с Лунното цвете бяха приготвяли специалната храна за Петнистия орел. Момичето я учеше как да сготви различните видове месо, които Джолена не познаваше. Ярките утринни лъчи на слънцето проникваха през димния отвор в колибата на Кафявия лос, където ухаеше на отбрани ястия, приготвени от неговите запаси — питки от най-качественото бизонско месо, бизонски език и рибици — деликатес за племето Черните крака.

— Виждам, че дъщеря ми вече е готова да занесе ястията на мъжа, който скоро ще стане неин съпруг — отбеляза Кафявия лос. Приблужи до огъня, протегна се и се прозина. Кимна одобрително на Лунното цвете и продължи да разговаря с Джолена. — Навярно на Петнистия орел никога не е устройван такъв пир, какъвто ще му поднесеш днес.

Младата жена се усмихна и го прегърна.

— Никога не съм била толкова напрегната. Не мога да повярвам, че днес ще се омъжа за Петнистия орел. Дали не сънувам?

— Дори да е сън, той е хубав, нали? — дяволито се усмихна старецът, протегна ръка и приглади косата ѝ, паднала върху челото.

— О, да — отвърна Джолена и плесна с ръце. — Всичко е чудесно. Всъщност се радвам, че не е сън.

— Шатрата, която си направила за моя зет, е много красива. — Кафявия лос седна на кушетката, покрита с меки кожи. — Остави ли вече там своята сватбена премяна?

— Да, татко — отвърна Джолена и погледна към Лунното цвете, която побърза да сипе яхния от бизонско месо на стареца. — Готова съм да занеса храната на Петнистия орел. Мислиш ли, че вече е станал?

Баща ѝ пое подадената му чиния и я погледна учуден.

— Дали е станал? Дъще, съмнявам се, че изобщо е мигнал!

— Джолена припряно приглади косата си и едва сега забеляза петната по полата си. Обърна се разтревожена към Лунното цвете:

— Навярно ще е най-добре да се изкъпя в реката и да се преоблека.

— Изкъпи се, преди да облечеш сватбената си премяна — тихо предложи момичето, — за да миришеш на чисто и да си свежа, когато по-късно отидеш при съпруга си. Това ще стане, след като преместиш своята шатра отвъд селото, близо до гората. Там ще се уедините далеч от любопитните очи и от подслушващите уши.

— Трябва ли да премествам шатрата, след като изгубих толкова време да я издигна — озадачено попита Джолена. — През цялата нощ подклаждах огъня, за да е топло и уютно, когато дойде Петнистия орел. Исках всичко да бъде наред. Защо трябва да я местя?

— Оказана ти е голяма чест, като са ти разрешили да издигнеш шатрата насред селото — обясни Лунното цвете. — Само важните хора издигат там сватбеното си жилище. Един ден Петнистия орел ще стане вожд. Ти си направила за него чудесна шатра, с която той ще се гордее. А има и друго значение, което ще разбереш по-късно.

Отначало Джолена си бе помислила, че усилията ѝ да направи сватбената шатра са отишли напразно, но сега осъзна, че се е лъгала.

— Твоят воин не бива да чака прекалено дълго ястието, приготвено от неговата любима — напомни ѝ Кафявия лос. — Върви при него, Джолена. Придружи я, Лунно цвете. Вземете храната и я занесете на храбреца, който скоро ще се ожени. Джолена кимна. Сърцето ѝ се разгуптя, докато подреждаше разнообразната храна в кошницата. След като Лунното цвете се приготви, двете излязоха от колибата. Утринта бе чудесна, повяваше тих хладен ветреца, а небето бе синьо. В гората запяха събудилите се птички.

Джолена вървеше до Лунното цвете с гордо вдигната глава и с разгуптяно сърце. Ръцете ѝ трепереха. Усещаше любопитните погледи, вперени в нея. Чуваше шепненето на хората, които се тълпяха около тях двете, за да наблюдават началото на сватбената церемония. Усети, че се изчервява. Все повече мъже и жени прииждаха и я оглеждаха, а децата се кикотеха.

Джолена се престори, че не се притеснява от погледите им, и отправи взор към колибата на Петнистия орел. Сърцето ѝ заби по-

силно, когато тя забеляза, че млад боец държи повдигнато платнището на входа.

Тя ускори крачките си, защото съжали бедния момък — кой знае колко време я бе очаквал.

Щом стигна до колибата, усмихната благодари на красивия младеж и влезе вътре, последвана от Лунното цвете. Примря, когато видя Петнистия орел. Той седеше до огъня само по къси бричове, със скръстени крака и ръце, опрени на коленете.

Когато любимият я погледна и изкусително ѝ се усмихна, тя почти залитна от силната страст, пламнала между тях.

Трябваше да преглътне, за да се успокои и да продължи да прави това, което се изискваше от нея, преди да станат съпрузи. През дългата напрегната нощ, когато приготвяше храна за Петнистия орел, мислеше единствено за това, че ще бъде негова съпруга.

Копнееше крадешком да се промъкне в колибата му и да се сгуши до него. Искаше ѝ се любимият да я държи в прегръдките си и да ѝ нашепва нежности.

Ала в момента имаше по-важна работа. Последва Лунното цвете и сложи ястията пред Петнистия орел. Той безмълвно започна да се храни; избягваше дори да я погледне, което я обезкуражаваше.

Скоро угощението свърши.

Двете с Лунното цвете излязоха от колибата му и забързаха към дома на Кафявия лос пред погледите на всички обитатели на селото.

Извадиха празните съдове от кошниците и ги измиха в предварително поставения до огнището съд с вода.

Междувременно Джолена наблюдаваше баща си, който очевидно се готвеше да излезе и се чудеше защо е толкова мълчалив.

— Не го разпитвай — прошепна Лунното цвете. Тя миеше съдовете, а Джолена ги избърсваше с ивица еленова кожа. — Моментът сега е тържествен за баща ти и за Петнистия орел. Скоро ще разбереш защо.

С крайчеца на окото си Джолена забеляза, че Кафявия лос излезе от колибата. Продължи да подсушава паниците и да ги нарежда една върху друга. Скоро приключиха със съдовете и ги прибраха.

— Мисля, че вече можем да надникнем навън — каза Лунното цвете, хвана Джолена за ръка и я поведе към входа на колибата. — Погледни към сватбената шатра и виж каква зестра оставя там баща ти.

Младата жена повдигна кожата, закриваща входа. Смая се, когато видя как Кафявия лос дава указания на няколко момъка, водещи петнайсет коня към шатрата, които привързаха на стълбовете, забити в земята.

— Моята зестра? — прошепна Джолена. — И... толкова много?

— А сега се махни от входа — нареди ѝ Лунното цвете, почти насила издърпа Джолена и я накара да седне до огъня. В този миг баща ѝ влезе в колибата, следван от момците, които бяха водили конете.

Джолена смаяна гледаше как Кафявия лос събра своите оръжия — копие, щит, лък и стрели в колчан от кожа на видра, както и бойните си доспехи — шапка, риза и гамаша, украсени със скалпове. Накара момците да изнесат всичко и гордо излезе след тях.

— Отново можем да погледнем — Лунното цвете се засмя и скочи на крака. — Ела Джолена! Виж какво става!

Слисана от всичко, случило се до момента, Джолена стана и отиде до входа. Ахна от изненада, когато видя, че младежите подреждат бойните принадлежности на баща ѝ върху триножници пред нейната шатра.

— Подаръците на баща ти за Петнистия орел доказват колко много уважава зет си — обясни Лунното цвете. — Много! Виж какво дава! Подарява му всичко, което е било ценно за него.

Петнистия орел наблюдаваше от своята колиба, затрогнат от даровете на стареца. Няколко воина до него чакаха разпорежданията му, за да отнесат неговите подаръци на Кафявия лос. Вече бе решил, че ще подари на тъста си двойно повече коне от дадените като зестра на Джолена.

— Вървете — нареди им той. — Вземете конете пред шатрата на жена ми и ги отведете в моя обор, а бойното снаряжение на баща ѝ занесете в колибата ми. Изберете трийсет от най-хубавите ми коне и ги закарайте прел дома на Кафявия лос.

Щом старецът и придружаващите го младежи оставиха подаръците за младоженеца и напуснаха сватбената шатра, Петнистия орел излезе от дома си усмихнат, с гордо вдигната глава, и се отправи към нея.

Когато влезе вътре, завари да гори огън, а около него бяха постлани меки кожи. Както повеляваше обичаят, той седна в дъното на шатрата и зачака идването на жена си.

В далечината монотонно забиха барабани. Жените запяха, а децата весело подвикваха — това бе началото на празничния ден за цялото племе.

Петнистия орел се усмихна и скръсти ръце на голите си гърди. Наслаждаваше се на всяка минута от този ден — ден, който бе очаквал цял живот!

Засмени, Джолена и Лунното цвете побягнаха към реката. Намериха закътано място, където да се изкъпят, съблякоха се и едновременно се гмурнаха във водата. Когато изскочиха на повърхността, весело се засмяха и започнаха да се пръскат една друга. След като излязоха от реката, Лунното цвете бързо се приготви и помогна на Джолена да облече сватбената премяна на своята майка, която бяха взели от шатрата преди изгрев-слънце.

Дрехата ѝ стоеше прекрасно и подчертаваше чувствените извивки на тялото ѝ Лунното цвете разреса косата ѝ, силете я и я закичи с маргаритки.

Накрая постави на ушите ѝ седефени обеци. После отстъпи крачка назад, за да я огледа. Засмя се и заяви:

— Зъбите от лос, с които е украсена твоята рокля, струват около два хубави коня. — После изрече напълно сериозна: — Ти си прекрасна булка.

Очите ѝ се насълзиха при мисълта, че самата тя вече два пъти бе лишена от възможността да изживее всичко това.

— Чувствам се прекрасно — прошепна Джолена с разтуптяно сърце. — Какво трябва да правя сега? Толкова съм развълнувана, Лунно цвете! Струва ми се, че ще припадна.

— Върви при Петнистия орел тихо отговори момичето. — Той те очаква в шатрата.

— Нима? — възбудено възкликна Джолена. Ударите на сърцето ѝ отекваха в ушите. — Мислиш ли, че е харесал шатрата?

— Разбира се, щом ти си я правила — успокои я Лунното цвете и я прегърна. — Върви. Бъди щастлива.

Джолена се разплака от радост. Освободи се от прегръдките на момичето, обърна се и тръгна с отмалели колене към шатрата, където я очакваше нейният любим. Чувстваше се така, сякаш се бе отделила от тялото си и наблюдаваше някаква непозната жена, изживяваща блажено щастие.

Погледна усмихната към небето и промълви:

— Господи, винаги ще ти бъда благодарна!

Знаеше, че никога няма да отвикне от този навик, наследен от бледоликите. Вярата в нейния бог бе непоклатима в душата ѝ.

Когато наближи шатрата, спря и впери поглед в нея, питайки се дали Петнистия орел я очаква с нетърпение.

Сетне, с гордо вдигната глава, Джолена тръгна напред, като си проправяше път между тълпите индианци, които вече празнуваха.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Преди да влезе в шатрата, Джолена се поколеба за миг, дълбоко си пое дъх и отметна кожената завеса, закриваща входа.

Очакваше да намери Петнистия орел седнал до огъня, но го съзря в дъното на колибата. Той ѝ протегна ръка, младата жена се приближи и коленичи пред своя любим.

Младият индианец сякаш я изпиваше с поглед. Неспокойна, Джолена очакваше първите му думи.

Погледът му се плъзна надолу по тялото ѝ, после той вдигна очи и ги впери в нейните, но остана безмълвен. Джолена не издържа и го попита:

— Да не би да си недоволен от приготовленията за нашата сватба? Скъпи, моля те, кажи ми нещо. Недоумявам защо се държиш така. Направих всичко, което ми каза Лунното цвете. Пропуснала ли съм... някаква подробност?

— Всичко бе свършено — най-после проговори той и докосна една от плитките ѝ. — За мен винаги си била красива, но днес си похубава от всякога. — Повдигна брадичката ѝ и тържествено заяви: — Днес две сърца се сливат в едно. Днес ти ставаш моя жена. Ти си моята съпруга.

Джолена смаяна възкликна:

— Нима вече сме женени? Не трябва ли да ни венчае свещеник? Няма ли да се закълнем във вечна вярност един към друг?

— Всичко, което направи днес — приготвянето и донасянето на храната, построяването на шатрата и откупът, даден от мен на баща ти, са част от брачната церемония — обясни Петнистия орел. Грабна я през кръста и я взе в скута си. — Има още нещо, моя съпруго, с което всъщност ще приключи нашата сватба.

Джолена го прегърна и усети, ме се възбужда.

— Искам се любим в моята шатра — промълви тя.

— Да — отговори Петнистия орел с блеснали очи, — но не тук, в средата на селото, пред очите на всички.

— О, да, сега си спомних — въздъхна Джолена и се намръщи. — Трябва да преместя шатрата извън селото. Това ще отнеме много време, Петнист орел. Нямам достатъчно опит с издигането на шатри и едва ли ще се справя.

— Обикновено мъжът не помага на своята съпруга с шатрата в деня на сватбата. Но сега никой няма да го приеме като необичайно. Сигурен съм. Моите хора знаят, че не си свикнала с традициите ни. — Притегли я към себе си и страстно я целуна, после я повдигна от скута си, изправи я на крака и дрезгаво прошепна: — Хайде бързо да преместим шатрата. След това ще скрепим нашия брачен съюз. Ще се любим, докато близките ни празнуват и ни очакват. Щом се върнем, жените ще ни поднесат много подаръци. — Той се усмихна и се просълзи. — Те са най-щедри по време на сватба.

Младият мъж загаси огъня. Подаде ѝ ръка и двамата излязоха навън. Индианците ги посрещнаха с викове и песни.

Джолена усмихнато благодареше на всички, които се струпаха около нея, за да я прегърнат и поздравят.

После помогна на Петнистия орел да разглоби шатрата и скоро двамата понесоха стълбовете и кожите през селото.

Младата жена с изненада установи, че никой не ги последва.

Когато навлязоха в гората, спряха под сянката на едно дърво и Петнистия орел се зае отново да издигне шатрата. След като свърши и застла пода с одеяла, грабна Джолена и я занесе в тяхната „брачна спалня“.

Хванала се здраво за шията му тя впи устни в неговите. Той също я целуна, плъзна ръката си под роклята ѝ и започна да я милва там, където бе топла и овлажнена в очакване на своя съпруг.

Джолена въздъхна, когато Петнистия орел пхна пръста си в най-чувствителното място.

Сетне затвори очи и се отдаде на страстта си. Младият мъж я положи върху одеялата и бързо я съблече. С устни и пръсти възбуди у нея желание, което сякаш не можеше да бъде удовлетворено.

Сетне се отдръпна и Джолена отвори очи, чувствайки се опиянена и отпаднала от неговите ласки.

Видя го да стои над нея гол, приличащ на бакърен бог. Тя плъзна поглед към оная част на тялото му, която бе готова за любов. Протегна ръка към символа на неговата мъжественост и обви пръсти около него.

Петнистия орел затвори очи и изстена, когато съпругата му започна да движи ръката си. Джолена застана на колене и докосна с език лъскавия му край. Гърлено стенание се изтръгна от гърдите на любимия ѝ. Кожата му настръхна.

Сложи ръце на тила ѝ и я подтикна да се приближи. Тя обгърна мъжествеността му с устни и чу как той дълбоко си пое въздух, обезумял от удоволствие.

Известно време Джолена продължи да го удовлетворява по този начин, след което той се отдръпна от нея, хвана я за раменете и я положи по гръб.

С потъмнели от страст очи се наведе над нея.

Започна да милва и да целува всяко чувствено място по тялото ѝ, което я изпълни с блаженство. Продължи да го прави, докато тя започна да мята главата си и тихо да стене. Струваше ѝ се, че плува в огромно празно пространство и всеки нерв по тялото ѝ тръпнеше от възбуда.

И точно когато имаше чувството, че повече не ще издържи, Петнистия орел легна върху нея и я облада, без да престане да я целува.

Тласъците му станаха по-настоятелни. Джолена повдигна крака и го обгърна така, че той проникна още по-навътре в нея.

Сетне Петнистия орел леко захапа зърното ѝ, а след миг докосна с устни вдлъбнатината на шията ѝ и лизна кожата ѝ така, сякаш бе с възхитително сладък вкус.

Джолена отметна глава и затвори очи. Затаи дъх, когато той отново обсипа с целувки цялото ѝ тяло и стигна до мястото, където само до преди малко бе пулсиращият му член.

Джолена затаи дъх в очакване отново да изпита възхитително блаженство. Трепна, когато езикът му докосна центъра на нейното желание, и усети, че той го захапва със зъби. Удоволствието бе толкова огромно, че за момент тя не можеше да диша.

Любимият ѝ отново легна върху нея, прегърна я и я притисна към себе си. Повторно започна своите ритмични тласъци, този път по-бързо, сякаш изгаряше от желание да достигне състоянието на върховна наслада, което би го накарало за миг да обезумее.

Джолена целуна рамото, после ухото и устните му. Усети как страстта ѝ се усилва и се разпространява по цялото ѝ тяло като горски

пожар. В този миг любимият ѝ потръпна и семето му избликна в топлата ѝ утроба.

Дълго останаха притиснати един в друг. Чувстваха неописуемо блаженство.

— Има още едно нещо, което би направило щастието ми пълно — внезапно промълви индианецът и възседна Джолена, която го гледаше с обич.

— Какво е то? — попита тя. Протегна се и погали гърдите му. — Не знае ли моят красив съпруг, че всяко негово желание е закон за мен?

— Твоето име — колебливо изрече той. — Ти си от племето Черните крака. Името ти трябва да е индианско. Ще позволиш ли на твоя съпруг да те нарича с подходящо име?

Усмивката на Джолена помръкна. Сърцето ѝ сякаш спря да бие. Имаше чувството, че ако изгуби името си, ще се раздели със своята самоличност.

Но все пак напълно разбираше съпруга си. Трябваше да изпълнява всяко негово желание, дори това, за да го направи напълно щастлив.

— И как ще ме наречеш? — попита младата жена и докосна бузата му.

— Когато се движиш, ти си грациозна като сърничка — отговори той. — Това име е най-подходящо за теб. Харесва ли ти?

Очите ѝ засияха.

— Мисля, че е хубаво — промълви тя усмихната. — Да, харесва ми. Сърничка — отсега нататък ще отговарям само ако ме наричаш така.

— Ще кажа на нашите хора.

Петнистия орел взе ръката ѝ и я целуна по дланта, след това се изправи на крака.

— Хайде да се облечем и да отидем при нашите близки — каза той и ѝ подаде ръка. — Тържеството не е истинско без булката и младоженеца.

Джолена бързо се облече. Петнистия орел обу панталона и черните си мокасини. Приблужи до жена си и сплете разрошената ѝ коса.

— Време е да вървим — каза той и я хвана за ръка. Огледа отвсякъде хубавата шатра и заяви: — Виждаш я за последен път. Утре

при изгрев-слънце вече няма да я има. Изпълнила е своето предназначение.

Джолена се понатъжи, докато гледаше сватбеното си жилище, но при вида на разбърканите одеяла се усмихна. Обзе я трепетно вълнение, като си припомни как я бе любил съпругът ѝ.

После се обърна и излезе от шатрата със своя любим.

Скоро се озоваха в разгара на тържеството.

Мъжете и жените пееха и танцуваха под ударите на барабаните, призоваващи духовете.

Момците в ярки одежди, грациозни и пъргави, играеха древния танц с пера. Стараеха се да нравят впечатление не толкова на своите връстници, колкото на младите момичета с тяхната женственост, които мечтаеха да притежават.

Внезапно двамата младоженци се натъкнаха на вожда Сивата мечка, подпрян на тоягата си. Той пристъпи към тях и топло ги прегърна.

— Но-ко-ай, сине мой, ти даде на баща си красива снаха — прошепна той в ухото на младежа. — Започвам да съжалявам, че не съм млад.

Петнистия орел засмяно го потупа по рамото и в този момент забеляза Кафявия лос, който бе вървял зад вожда.

Старецът застана между Джолена и зет си и ги прегърна през кръста, като гледаше ту единия, ту другия. Сетне заяви:

— Дъще, Петнистия орел е смел воин, мъж с добър характер. Той е трезвомислещ, непоколебим, човек, на когото можеш да се довериш. Знаем, че ще бъде добър съпруг.

Петнистия орел пристъпи встрани от него, придърпа Джолена и я прегърна през кръста.

— Думите на бащите ни днес топлят сърцето на този воин — каза той. — Ще живея така, че да удовлетвори очакванията като съпруг на тази красива жена. — После си спомни, че всички трябва да бъдат уведомени за промененото име на Джолена, и я поведе към средата на селото, където доскоро стоеше нейната шатра. Вдигна ръка и за момент наоколо се възцари тишина.

— Пред вас стои един щастлив човек! — извика той и се усмихна на Джолена, сетне ѝ прошепна: — И една щастлива жена.

Бавно огледа смаяните си слушатели и продължи:

— Моята съпруга от днес има не само мъж, но и ново име! — Гласът му отекна през гората, възвишенията и планините. — Казва се Сърничка!

Тишината продължи само още миг, след което отново задумкаха барабани и всички запяха.

Жените, повечето облечени в празнични дрехи, започнаха да носят подаръците си за Джолена и Петнистия орел. Оставяха пред младоженците сушено месо, плодове, питки и гривни.

Лунното цвете стоеше и търпеливо чакаше да дойде нейният ред.

Пристъпи към Джолена и ѝ подаде своя подарък, вместо да го сложи пред нея.

— Сърничке, моят дар е направен от баба ми — промълви тя. — Давам ти го с много обич в деня на твоята сватба.

Джолена се развълнува от жеста на тази млада жена, която наскоро бе изгубила толкова много и въпреки това беше изключително щедра.

— Красиво е — промълви тя, загледана в подаръка. Не можеше да прецени дали е черга или одеяло. — Сигурна ли си, че искаш да се разделиш с него?

— Това е най-хубавото, което мога да ти дам — отговори Лунното цвете.

Джолена протегна ръце и момичето ѝ подаде подаръка си, сетне, сякаш прочело мислите на приятелката си, обясни какво представлява.

— Това е молитвено килимче — промълви тя, представяйки си безбройните часове, които са били необходими на баба ѝ, да го изработи от еленова кожа. Първо я бе оцавила и омекотила, после бе изрисувала шарките и символите с помощта на бои, черупки и мъниста. — Виж само колко богато украсена е със символи — каза Лунното цвете и го опъна, за да може приятелката ѝ да го разгледа по-добре. — Виждаш ли белите цветя и облаците, Слънцето и Луната? Зигзагообразните линии, минаващи през облаците, означават светкавицата, с която боговете изпращат своите послания към нас, зелените хора, бродещи по равнините. За тебе е, приятелко. Използвай го, когато денем се молиш на Слънцето, на Луната и на звездите.

По страните на Джолена потекоха сълзи.

— Благодаря ти. — Тя преметна килимчето през едната си ръка и прегърна с другата Лунното цвете. — Подаръкът ти винаги ще бъде

скъп за мен.

Момичето също я прегърна, посочи угощението, подготвено за тържеството, и майчински каза.

— Знам, че не си спала тази нощ и днес още нищо не си хапнала. Време е да седнеш и да се нахраниш.

Джолена тихо се засмя и кимна.

— Добре, майко.

Лунното цвете взе молитвеното килимче и преди да се отдалечи, заяви:

— Ще го отнеса в колибата на Петнистия орел, която вече е твоя.

— Изглежда толкова щастлива — промълви Джолена и погледна своя съпруг: Двата седнаха на едно одеяло до бащите си, които приятелски разговаряха и вече се хранеха.

— Познавам я добре — каза Петнистия орел, докато Куцата сервира първо на Джолена, после на него, чиния със задушени зеленчуци, царевични питки, изпържени в слънчогледово масло, и късове месо, приготвено по различни начини.

Петнистия орел кимна, за да благодари на възрастната жена, и продължи разговора си с Джолена.

— Добре познавам Лунното цвете. Тя може да си дава вид, че е щастлива, но в очите ѝ виждам много тъга.

— Трябва някак да ѝ помогна — рече съпругата му, докато наблюдаваше Лунното цвете, която се връщаше при тях.

Очите ѝ засияха, когато видя как Бързия бегач се отдели от тълпата и предложи на момичето поднос с храна. Когато Лунното цвете му се усмихна, прие поканата и седна с него на земята, за да се хранят заедно, Джолена заключи, че няма твърде дълго да се безпокои за приятелката си. Макар че беше бременна, кой мъж, освен брат ѝ Кърк — подвластен на своите предразсъдъци, не виждаше ценните качества на Лунното цвете?

Джолена се наведе към Петнистия орел и прошепна:

— Мисля, че нямаме основание за безпокойство. Лунното цвете е твърде хубава и детето ѝ ще има баща, преди да се роди. Сигурно ще сънувам нещо, което ще накара това предсказание да се сбъдне — засмя се тя и доволна започна да яде от месото с пръсти.

Когато дойде време за състезанието между воините, Бързия бегач се приближи до Петнистия орел и предизвикателно заяви:

— Приятелю, ти успя да намериш жената на своите мечти, но ще успееш ли днес да победиш в ит-се-вах? Или мислиш само за едно нещо: Хай-ях! Ок-уай, ела! Включи се в играта!

Петнистия орел колебливо погледна Джолена. Тя кимна и се усмихна.

Тогава синът на вожда скочи на крака и последва Бързия бегач към равната поляна, избрана за играта. Двата ѝ срещуположни края бяха преградени с дънер, до който бяха поставени по един лък и колчан със стрели.

Джолена застана зад индианците, за да наблюдава как воините ще играят с малко колело, наречено ит-се-вах. Беше десетина сантиметра в диаметър и имаше пет спици, върху които бяха прикрепени различно оцветени костени мъниста.

Петнистия орел и Бързия бегач застанаха на двата срещуположни края на поляната.

Джолена неспокойно се огледа и забеляза, че мъжете наоколо се обзалагаха. Едни смятаха, че ще победи Петнистия прел, други — Бързия бегач.

Когато играта започна, Джолена насърчаваше своя съпруг, но бе заинтригувана от правилата. Пуснаха колелото да се търкаля и двамата мъже стреляха с лък по него. Точките се начисляваха според броя на стрелите, преминали между спиците, според това, колко близо стрелата е улучила съответното мънисто.

Печелеше онзи, който първи събереше десет точки.

Според Джолена играта бе твърде трудна. Човек трябваше да е много точен, за да победи.

Все пак Петнистия орел успя да спечели. Засмян и плувнал в пот, Бързия бегач го прегърна.

— Днес печелиш всичко, приятелю — каза той и го погледна закачливо. — Ще имаш повод за празник довечера вкъщи.

Джолена разбра намека му и се изчерви.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Пет години по-късно

Денят бе дълъг и изморителен за Джолена. Беше ходила с другите жени от селото да изравя сладки корени, докато растението още не бе прецъфтяло. Изкопаха голяма дупка, накладоха огън и пекоха корените в продължение на няколко часа.

Слънцето залязваше. Появяваше хладен пролетен вятър. Джолена седеше до баща си край огнището в колибата на Петнистия орел. Току-що бяха привършили вкусната вечеря, състояща се от прясно изпечени корени с вкус на сладък картоф.

Младата жена гордо погледна към Петнистия орел, който обясняваше на сина им, Жълтия орел, как да пресмята попаденията си.

Макар и само четиригодишен, малчуганът бе схватлив и знаеше много от обичаите на племето Черните крака. Вече можеше да язди и да стреля с малък лък, направен от баща му.

Приличаше изцяло на Петнистия орел по външен вид, държане и навици. Това правеше Джолена горда и щастлива.

Липсваше им само Сивата мечка. Той вече беше в отвъдния свят, в Пясъчните възвишения. В деня на неговото погребение Петнистия орел застана пред племето и се обяви за негов вожд.

Индианците го насърчиха с викове, тъй като очевидно виждаха в него човека, който ще запази мира. Петнистия орел се гордееше с факта, че никога не е воювал с белите хора.

А ето че сега подготвяше своя син за бъдещ вожд.

— Отдавна, когато бях тригодишен, седях до баща си, както ти сега, и той ме учеше на много неща — обърна се той към момчето.

Внезапно замълча, заслуша се и свали детето от скута си.

Тропотът на приближаващи коне наруши тишината в селото.

— Кой може да е? — зачуди се Джолена и стана.

Приближи до Петнистия орел. Той отметна завесата от еленова кожа на входа на колибата и надникна навън. Сетне излезе, последван

от жена си.

Тя го хвана под ръка, докато чакаха пристигащите. Бяха десет конници, съпроводжани от хората на Петнистия орел, които охраняваха селото.

Когато конниците се приближиха, Джолена разбра, че са бели мъже не само по дрехите, но и по дългите им бради.

— Много отдавна бели хора не са идвали неканени в нашето село — промълви Петнистия орел. — Не искам да пуша лулата на мира заедно с никого от тях. Завземат твърде много територии, които не им принадлежат. Ако някога реша да воювам, ще бъде с тези натрапници.

— С война нищо не се постига — отвърна Джолена. — Надявам се да не заприличаш на сиукса Седящия бизон, който само търси поводи да нападне белите войници. Вярвам, че ще послушаш сърцето си, скъпи. Никога не си бил убеден, че войната е единственият начин нашият народ да получи полагащото му се.

Петнистия орел я погледна и се усмихна:

— Винаги ми е приятно да чуя да казваш „нашият народ“, Сърничке, след като не си живяла дълго сред индианците — каза той. Замълча и сетне продължи: — Не искам да воюваме. Не приличам по нищо на Седящия бизон. Все още държа моите воини да не проливат кръвта си. Ако има начин за мирно уреждане на конфликта между нашия народ и бледоликите, винаги ще го избира.

— Ами крии, твоите най-големи врагове? — осмели се да попита тя. Откакто бе дошла да живее тук, враждебно настроеното племе не беше нападало селото.

При споменаването на крии очите на младия индианец проблеснаха от гняв. Той стисна зъби и предпочете да не отговори.

Джолена отново се обърна към приближаващите конници. Зави ѝ се свят, когато разпозна водача им.

Беше Кърк!

Нямаше вест от него след раздялата им преди пет години. Не получаваше отговор дори на писмата, които от форт Чене изпращаше на баща си и на своя брат.

Обзе я предчувствие за нещо лошо.

Кърк ѝ липсваше, но тя не искаше белият ѝ брат да усложнява живота ѝ с разкази за Сейнт Луис, за приятелите и за семейството,

което бе изоставила.

Ако пак заговори за живота там, тя ще откаже да го слуша. Никога не се бе чувствала толкова щастлива, както през годините, които прекара в индианското село като съпруга на Петнистия орел.

Жълтия орел изскочи от колибата и се хвана, за полата ѝ. Последва го дядо му и застана от дясната страна на Петнистия орел. Джолена изправи рамене. Нищо не можеше да я раздели от тях.

Ала все пак, изпита тревога, когато Кърк слезе от коня и тръгна към нея. Дълги години го бе обичала и считала за истински брат по онова време, когато и през ум не ѝ минаваше, че е възможно да заживее със своя народ. Кърк безсъмнено имаше влияние над нея.

— Кърк! — възкликна младата жена. Изтича към него и се хвърли в обятията му. — Защо не отговаряше на писмата ми? Защо? Какво става с татко? Как е той?

— Точно заради него съм тук — отговори младежът и я пусна. — Джолена, той почина преди няколко месеца. Легна си... и не се събуди повече. Умря, без да се мъчи.

Сърцето ѝ за миг престана да бие. Тя си представи своя бял баща такъв, какъвто го знаеше и обичаше от детството си. Беше споделяла тайните си, беше се смяла и шегувала с него. Всичко това ѝ липсваше през последните пет години.

— Кърк, намразил ли ме бе той преди смъртта си? — попита разплакана.

— Не, сестричке — тихо отговори младежът. — От мига, когато те взе от твоята майка, татко знаеше, че един ден ще го напуснеш. Мъчно му бе, но се беше примирил. През изминалите пет години беше щастлив. Пишеше своите дневници и се радваше на твоя принос за колекцията му от пеперуди.

— Моят принос? — учудено попита Джолена.

— Да, сестричке. — Усмихна се Кърк. — Когато стигнах във форт Чене, незабавно се върнах с група войници на мястото на злополуката. Докато те погребваха мъртвите, намерих част от твоите дневници и от колекцията от пеперуди. Някои екземпляри не бяха повредени и татко много им се зарадва. Той най-после успя да напише книга за пеперудите и за своя живот. Нося ти една.

Сърцето ѝ лудо заби, докато тя чакаше Кърк да отиде до коня и да извади книгата от чантата на седлото. Младата жена я взе

внимателно и я разгледа. Почувства се горда, когато видя името на баща си на корицата. Притисна книгата към гърдите си и промълви:

— Благодаря ти, Кърк, че си изминал толкова път само за да ми я донесеш. Това е най-скъпият спомен от белия ми баща.

Младежът се загледа в индианците, които излизаха от колибите си, за да разберат кой е дошъл посред нощ, сетне се обърна към Джолена:

— Сестричке, има и друга причина да дойда. Погледът му се местеше от лице на лице, сякаш търсеше някого.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джолена, забелязала, че той подробно разглежда всеки жител на селото. Изведнъж разбра каква е причината. Лунното цвете излезе от колибата си. Кърк възкликна, когато неговата любима бавно приближи, придружена от Бързия бегач. И двамата държаха по едно дете, а Лунното цвете беше бременна.

Младежът пребледня и побърза да извърне очи.

— Трябваше да предположа, че се е омъжила — каза той и прокара пръсти през косата си. — Трябваше да дойда по-рано.

— Ако я обичаше, нямаше да я прогониш. — Джолена си спомни деня, когато Лунното цвете се върна в селото с разбито сърце. — Бързия бегач е добър съпруг. Тя го обича. Децата им са красиви, нали?

Кърк отново се обърна към Лунното цвете и срещна погледа ѝ. После погледна децата и промълви с наведена глава:

— Да.

— И синът на Двата хребета е красив — сковано промърмори Джолена. — Често играе с моя.

Кърк погледна детето до сестра си.

— Твоят син?

Трепна, когато осъзна приликата между него и Петнистия орел.

— Красиво момче — с мъка произнесе той. Негодуванието му към индианеца бе същото, както преди пет години. Все още мислеше, че ако не беше Петнистия орел, Джолена нямаше да остане в племето Черните крака.

— Казва се Жълтия орел — каза тя и побутна сина си към Кърк. — Жълт орел, това е твоят вуйчо Кърк.

Момчето го погледна втренчено за миг, после се усмихна и рече:

— Струва ми се, че вече те познавам. Мама често ми е говорила за теб.

Очите на Кърк засияха и той грабна детето в ръце.

Момченцето доверчиво го прегърна през врата, втренчи се с обожание в лицето му и попита:

— Колко дълго ще останеш? Искаш ли да поюздим заедно?

— Да, много бих искал — отговори Кърк и засмян погледна Джолена, но след миг лицето му помръкна.

— Няма да остана тук дълго. — В гласа му се долавяше тъга. — Аз съм с няколко лепидоптеристи, дошли да търсят неуловимата пеперуда. Този път съм решил да я улова.

— Неуловима ли? — попита Жълтия орел учуден.

— Имам предвид пеперудата, наречена еуфедра — отговори Кърк и погледна Джолена.

— Често съм я виждал — простодушно отговори детето и сви рамене. — И мама я е виждала. Гледали сме я как лети сред дивите цветя в нашия край. Красива е с нейните тюркоазнозелени, черни и оранжеви цветове. И ти ли искаш да я видиш?

Джолена наблюдаваше Кърк, който очевидно беше поразен, че не е уловила пеперудата. Но тя нямаше да разреши на никого да я хване, дори това да я скараше завинаги с белия ѝ брат.

— Да, виждах я често — промълви тя. — Но не и напоследък. Кажете на приятелите си, че напразно са дошли.

Погледна разтревожена Жълтия орел, който я наблюдаваше озадачено. Надяваше се детето да не каже, че пеперудите току-що започват да излизат от своите пашкули.

— Сестричке, мислиш ли, че отново е мигрирала в Южна Америка? — Кърк тъжно въздъхна. — По дяволите!

— Точно така — потвърди Джолена и го изгледа невинно.

— Е, добре. Навярно утре ще потеглим обратно към форт Чене. Поне имаме възможност да уловим други пеперуди.

— Да, прав си — съгласи се Джолена, притиснала към гърдите си книгата.

— Има ли място за още един човек в твоята колиба тази нощ, сестричке? — тихо попита Кърк.

— Имаме много одеяла — отговори Петнистия орел вместо Джолена и сложи ръка на рамото му. — Ти си добре дошъл, бели братко.

Кърк колебливо погледна индианеца. Чувстваше се виновен, че още мрази Петнистия орел и че никога няма да промени отношението си.

— Ела — вождът посочи към входа на колибата, а Джолена повдигна кожената завеса. — Тази вечер ще поделим храната си с теб и ще пушим заедно. Утре моите воини ще те изпратят до форт Чене.

Джолена благодари с усмивка на своя съпруг. Той ѝ намигна и също се усмихна.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

От върха на високия хълм Джолена и Петнистия орел наблюдаваха Кърк, докато той се изгуби в далечината. Засенчила очите си с ръка, младата жена видя как брат ѝ бавно премина осеяната с цветя поляна и навлезе в гората.

Петнистия орел я прегърна през кръста и Джолена му се усмихна, сетне отново погледна към далечината. Кърк навлезе в сенките на гората и изчезна.

— Искаше ми се да остана по-дълго — промълви тя и се отпусна в прегръдките на съпруга си.

— Брат ти беше тук достатъчно, за да се помирим — отговори той и я обгърна с лице към себе си. — Това е важното.

— Да, така е. — Джолена докосна лицето му — въпреки че бяха женени от пет години, все още не можеше да се нагледа на неговата красота. — Той се привърза към своя племенник, нали? Жълтия орел очевидно хареса вуйчо си, дори се разплака, когато Кърк си замина. Никога преди не съм го виждала да плаче. Смята, че това е присъщо само на момичетата.

Петнистия орел се засмя дяволито, обгърна с длани лицето ѝ, целуна я нежно и прошепна:

— Моя съпруго, не е ли хубав животът ни сега? Щастлива ли си като мъжа, който те държи в прегръдките си?

— Да — отвърна Джолена и си помисли, че неуловимата пеперуда изобщо не я интересува.

В живота ѝ сега имаше много по-съществени неща — съпруг, син и обичан баща.

Младата жена прекъсна страстната му целувка и промълви:

— Да си отиваме вкъщи. — Искаше ѝ се да е вече в дома си, където се чувстваше по-щастлива от всякога.

Хванати за ръце, двамата слязоха по стръмния склон и тръгнаха към селото. Джолена се усмихна. Все още не бе казала на Петнистия

орел чудесната новина — подозираше, че отново е бременна. Беше сънувала, че ще има момиче.

Погледна крадешком към своя съпруг, сетне сложи ръка на корема си и си представи как ще роди дъщеря и тя ще споделя с нея онова, което синовете не споделят със своите майки.

— Петнист орел, трябва да ти кажа нещо — прошепна Джолена, убедена, че сега е най-подходящият момент да каже на съпруга си за второто им дете.

Петнистия орел, се усмихна и лицето му засия.

— И аз сънувах нещо. Сърничке, този път ще бъде момиче.

Джолена го погледна учудена, сетне се засмя щастливо, когато той я вдигна на ръце и я понесе към селото.

На едно клонче зад тях страховитата нимфалида — пеперудата, предвещаваща смърт — излетя от какавидата и изпусна червеникава течност, подобна на кръв.

Насекомото запърха с крила, после полетя високо над хълмовете, далече от индианското село.

Издание:

Каси Едуърдс. Дива илюзия
ИК „Калпазанов“, София, 1994
ISBN: 954-17-0061-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.